

PSEUDOFILOZOFIA ŽIVOTNEJ EKONOMIKY

1. Toto je vymyslené „dielo“. Všetky „trademarky“ použité v diele sú porušením zákona. Gramatické chyby sú „poetickou“ súčasťou, ospravedlňujem sa jemnocitným intelektuálom. Sociopati, psychopati, paranoja, osamelosť a klamstvá zlomených srdc... už mi rozumiete? Prekročil som Rubikon a znovu znesvätil svet duševných bábok a vašej lásky, ktorá má byť nepredajná. „Láska“ sa stáva nástrojom spoločenskej zmluvy, už to máte? Ibaže by som sa chcel smiať. Tak sa môžete smiať spolu so mnou. Ja si zase – za vás - radšej prečítam Idiota. Toto je ďalšia arogantná manipulácia vášho sveta, „priatelia“.
2. John Lennon, Bob Dylan a ostatné historické postavy sú len metafory. Neurážam ich umenie, urážam spoločnosť okolo nás.
3. Toto dielo má byť pokúšaním vášho intelektu.

Prológ

„Tí, ktorí usilujú o panovníkovu priazeň, predstupujú zvyčajne pred jeho tvár s tým, čo je im najdrahšie, prípadne s tým, o čom si myslia, že mu urobí najväčšiu radosť. Prinášajú mu kone, či zbrane, alebo vzácne látky, klenoty a rôzne ozdobné predmety, ktoré sú dôstojné kniežacej veľkosti. Aj ja, v snahe predstúpiť pred Vašu Výsosť s nejakým dôkazom svojej oddanosti, hľadal som a našiel to, čo mi je najmilšie a najdrahocenejšie: svoje vedomosti o osudoch a činoch slávnych mužov. Získal som ich pozorným štúdiom udalostí súčasných i minulých, čítaním histórie a mnohoročným uvažovaním o tom, čo som sa dočítal. Svoje skúsenosti som potom zhrnul do zväzočku, ktorý si dovoľujem poslať Vašej Výsosti. Aj napriek tomu, že svoje dielko nepovažujem za dôstojné Vašej Veľkosti a presnulosti, dúfam, že ho prijmete s láskavou zhovievavosťou, pretože nemám väčšieho daru než svoju nádej, že Vám umožním, aby ste sa v krátkom čase dozvedel i pochopil to, čo ja po mnoho ročnom bádaní, čo nebolo bez ťažkostí a prekážok. Svoje úvahy som neprikrašľoval ani nezaťažoval vznešenými frázami, nadutými slovami, či dekoratívnymi obratmi., ako to spisovatelia radi robia, pretože som si prial, aby vynikali iba a výhradne svojim rozsahom a závažnosťou skúmaného predmetu. Nerád by som tiež, aby ktokoľvek považoval za namyslenosť z mojej strany, od človeka neurodzeného rodu, že si trúfam posudzovať a vznášať sudy o záležitostiach vladárov. Nerobím totiž nič iné, ako maliari: aby poznali povahu hôr a vrchov, zostávajú v údolí a vystupujú na vrcholky, aby si lepšie prehliadli krajinu v nížine. Takisto môžu pochopiť charakter národov len tí, ktorí sedia na kniežacom stolci, zatiaľ čo ten, kto chce skúmať údel mocných, musí žiť medzi ľuďmi. Nech Vaša Výsosť prijme môj skromný dar s vľúdnym pochopením. Až si dielko pozorne prečítate, odhalí Vám, ako vrúčne si prajem, aby ste dosiahol tej veľkosti, ktorú Vám osud a Vaše cnosti predurčili. A ak pozrie niekedy Vaša Výsosť k nám do nížin, uvidí, ako nespravodlivo ma osud neustále stíha“.

(Niccolo Machiavelli v liste, v ktorom predstavoval dielo Vladár panovníkovi Lorenzovi Medicejskému)

Fragmenty (metafory)

Rock and Roll a môj „život“

Predstavenie

„Arnold La(y)ne stále žije. Kniha Hviezdy, ktoré sme zničili? (Elvis...) bola metafora, Elvisovo zomieranie duševná kataklizma. Arnold obťažuje a znásilňuje literatúru naďalej.“

1

Vystúpil som z auta, stará karikatúra seba samého, písal sa rok 1970, cítil som sa slobodne, pretože som si vedel na seba zarobiť.

Nikto sa ma na nič nepýtal tak ako som sa i ja nikoho na nič nepýtal. Len pred dvoma rokmi som skončil svoju pracovnú úlohu pri Elvisovi, spomínal som na zopár dní strávených v jeho prítomí, a v tichosti som si gratuloval za nahrávku From Elvis in Memphis.

Život však pokročil, Elvis ma viac nezaujímal, zaujímal ma môj život, osamelý, izolovaný. Bol som pripravený na ďalšiu úlohu, na Johna.

Spisy neboli potrebné, Johna pozná každý. Nanešťastie, málokto poznal jeho vnútro, vnútro génia, človeka, ktorý prenikol do hĺbky správy tejto spoločnosti.

Ak sme mali niečo spoločné, bola to snáď iba tá správa.

2

Pribral som zopár kilogramov, navštívil som Karibik, uvoľnil som svoje gény, a v tichosti som sa pripravoval na Johna. Tešil som sa, priam nesmierne.

Spoznali sme sa ešte v roku 1964, keď jeho skupina po prvý raz dobývala brehy Ameriky, odvtedy sa veľa vecí zmenilo, John dospel, spoznal Dylana, Juraj dospel, stal sa duševným bratom Dylana, Paľo dospel, rozhodol sa pripojiť sa do správy spoločnosti ako teľa, ktoré sa pozláti samo... Áno, áno, život túto skupinu dobehol, podpílal nohy ako manželstvu, ktoré začínalo iba z lásky.

Vo svojich úvahách som nemusel kráčať hlboko do svojej duše. Úloha pri Elvisovi dokázala, že som jednotka v rebríčku S.L.J. (Spravovanie Ľudských Jednotiek).

Etika a právo?

Duševní strážcovia?

Nazvite si to ako chcete, alebo sa choďte pomodliť do najbližšieho kostola, mňa vaše sociobiologické skupiny nezaujímajú... pokiaľ mi nezaspievajú „Give me Some Truth“.

3

Johna som dostal príkazom. Môj telefón v osamelej, ospalej kancelárii v L.A. zazvonil nečakane, hoci som to čakal už prinajmenšom tri mesiace, minimálne odvtedy čo John vydal Album John Lennon and Plastic Ono Band.

Najmä jeho Working Class Hero pôsobila výnimočne pravdivo, čo ľudí mojej krvnej skupiny nemohlo nechať chladných.

Telefón zazvonil v decembri 1970, práve som gýčovo počúval Mother a spieval som si s Johnom.

Obdivoval som ho, miloval som ho, nenávidel som ho. Pravda sa nehovorí, pravda sa žije s tichým milovaním – to som si bol odhodlaný myslieť, pretože to bola peňažná povinnosť.

- Dobrý deň, Arnold, - v telefóne sa ozvalo tiché mlčanie. Veľké mlčanie.
- Dobrý deň, pane... – povzdychol som si v návale eufórie. Tešil som sa do duševnej práce.
- Máme menšie obchodné problémy, Arnold... – hlas si v telefóne odkašľal, ja som sa po tichu pomodlil. Nenapadal ma žiadny iný projekt ako ten najznámejší: Ježiš náš milý.
- Počúvam, som ready.
- Pán John Winston Lennon... Dnes John Ono Lennon odmieta plniť obchodné zmluvy, ktoré uzavrel... Viete ako to myslím... Uzavrel a bodka. Pozrite... – hlas v telefóne sa veľavýznamne nadýchol, aby vydýchol... Škoda, že som nevidel tvár, bolesť z cítenia človeka, ktorý vie to isté čo vy a trpí rovnako ako vy, to si predsa nemôžeme nechať ujsť: - Arnold, vy ho poznáte... O vás sa v určitých kruhoch vie... John... ako vieme... nie je zrovna najjednoduchší človečik, všakže... Lepšie, ak s ním budete pracovať vy. Nakoniec, berme to ako to je, ste náš najlepší pouličný psychológ. Stretnete sa s ním zajtra v jednom z najlepších hotelov, ktoré spravujeme... V New Yorku.

Vybuchol som radosťou, vedel som, že moja duša zažije ďalší pracovný vrchol.

- Čo mám presne docieľiť? – spýtal som sa pomaly, ovládal som sa ako sa len dalo.
- Nič výnimočné, vydanie ďalšieho albumu... Čo najrýchlejšie... Len... trochu upozorniť pána... že sa nezachádza... do zákopov...
- Dobre... dobre.
- Pre ďalšie podrobnosti v našich hlavách vám pošleme spolupracovníčku Liu von Drab. Budete prekvapený, mladučké mäsko, ale hlavička.

Telefón sa odmlčal bez pozdravu, bez oficiálneho ukončenia. Ruky sa mi spotili, postavil som sa a prehodil som A-stranu platne na B-stranu platne.

Mal som strach, ale duša sa konečne po čase začínala cítiť odškodnene.

Cirka o päť hodín niekto zabúchal na dvere mojej izolačky, ktorá sa nachádzala na robotníckej ulici.

Izolačku, priestor v duši, priestor v miestnosti, gramofón a zopár kníh zaplatila Firma.

Otvoril som spotený a zanedbaný, presne v rozpoložený, v ktorom som sa chystal do každej práce s dušou obete.

Pred dverami stála urastená Aziatka, presnejšie žena s črtami aziatky v tvári. Jej výška ma príjemne rozohriala. Jej postava ma šokovala a jej tvrdá kamenná tvár mi dodala odvahy vystrieť sa po dlhšom čase. Vystrieť sa.

- Áno, áno... Čakal som váš trochu skôr... – pokúsil som o odľahčenie.
- Arnold Lane? – spýtala sa, akoby mi išla skôr na pohreb.
- He, he... Len pokojne... Poďte ďalej. Som dotyčný... Čo Vám preboha o mne povedalí?

- Nič výnimočné... – usmiala sa. Ach, poznal som tieto úsmevy, poslali mi odborníčku. Škoda, že táto odborníčka si vyškolila myseľ a dušu na iný ľudský kontajner.
- Čo si dáte?

4

Vstúpila do miestnosti, ladným krokom modelky, zavrtila zadkom, v osamelosti, ktorá jej určite prišla na meno skôr ako si sama zaumienila, sa mi zdala byť stratená.

- Vaša prvá úloha?

Znervóznela, uhl'a pohľadom.

- Uvoľnite sa. Nebudete pracovať so mnou. Ale s ním... Jasné? Inak vyzeráte dobre. Každý muž by vás chcel, ak vás to poteší.
- Nepoteší... – pomaličky a depresívne zanôtila.
- Som Arnold... Lane...
- Viem, kto ste... – odpovedala rýchlo, začínala sa potiť.
- Sadnite si... – a ukázal som jej na staré kreslo, hádam ešte pred druhej sv. vojny.

Vrhla na mňa vyľakany pohľad.

- Dobre, dobre... Upokojíme to. Budeme si tikať. Samozrejme. To je moja ponuka. Nevie, čo vám o mne povedali, nakoniec mi je to jedno. Nepodlieham nikomu... pretože ak niekomu podlieham, potom nemôžem pracovať s takými ľuďmi. Som profesionál. Nemám ženu, ani milenkú, zaujíma ma iba duša objektu. Takže, slečna... Mohli by ste sa mi predstaviť, - vyletel som na ňu a potom, ako na objednávku, som si zívól.
- Volám sa Lia vod Drab, - podala mi ruku. – Viac o mne nepotrebuješ vedieť, - nahvíľku sa odmičala. – Potrebujem sa zoznámiť s Johnom. Vy... ty mi k tomu máš dopomôcť.
- Aha... – postavil som sa. Zobral som do rúk obal platne John Lennon and... a ukázal som ho žene. – Poznáš túto platňu?
- Samozrejme.
- Dobre, dobre...
- Čo si o nej myslíš? – a jazykom som sa dotkol hornej pery.
- Nič výnimočné... Pôjde mu to lepšie. So mnou.
- Aha. Si veľmi naivná... Mladá, z veľmi dobrej rodiny, nejaký ten šľachtický rod... Poznám také dievčatá.
- Prepáč... ale mám svoju úlohu. Mám v pláne ju splniť čo najrýchlejšie a potom sa prichystať na nové pôsobisko.

Rozosmial som sa celkom nahlas. Zelenáčik v ženskom tele. Potešil som sa, zasmial som sa.

- Beriem to takto, Lia. Budem ťa učiť.
- Viem čo mám robiť... Pracovala som s Zimmermanom...
- Pozri... Lia... mňa nezaujíma ako a prečo si pracovala. Dohodneme sa hneď a tu, ty nevieš o mne, ja neviem o tebe. Ale priprav si svoju dušičku na tento rozvrh, som tvoj priateľ, ty si moja priateľka, žijeme spolu rok. Jasné?
- Prosím?! – Liu sa rozohnila, jej nádych bol nádychom malého dievčaťa, ktoré prichádza o obľúbenú bábiku a ani nevie ako.
- Toto nie je môj rozvrh akcie! – zaprotestovala. Páčila sa mi, ale moje telo, moja duša má v nasadení jednoznačné priority.

- Slečna, moja duša a moje telo ma v nasadení jednoznačné priority. Na tom sa zhodneme. A viac vám vykať nebudem. Dúfam, že si obaja uvedomujeme prečo vybrali zmiešanú aziatku s beloškou. Všetkým...? – trochu som pritvrdil.

Lia stíchla. Prešla si rukou po čiernych dlhých vlasoch. Jej noštek vydal zvuk prudkého nádychnutia.

- Hovor. Povedz mi tvoju predstavu. Potom poviem ja svoju... – zaštekala skôr v obrane, jej nohy sa prekrížili. – Môžem si zapáliť. Potrebujem sa upokojiť. V tejto práci je človek znovu a znovu skúčaný... Niekedy to zabolí.

- Pustíme si hudbu... Najskôr, - a pustil som Abbey Road.

Keď zazneli úvodné slová úvodnej piesne albumu Come Together, nadýchol som sa, podal som „priateľke“ kávu, a pustil som sa do práce.

Duša sa mierne triasla, tešil som sa ako malé dieťa:

- Johna poznám, vie, kto som. O to... to budeme mať ľahšie. Vie ako sa pracuje s ľuďmi, a upozorňujem, vie to aj Ono. Nemôžeš sa nanominovať do tejto hry ako falzifikát prvého úspešného modelu, chápeš?

Lia sa zahniezdila na mieste.

Priložil som si ukazovák k ústam, už-už sa chystala zasiahnuť.

- Ďalej, medzi nami dvomi, kapitánom v súkromí budem ja. Inak nepracujem. Protesty neprijímam, - na chvíľu som sa započúval do druhej skladby Something.

- Viem o tebe všetko, nemusíš sa predvádzať, - vyštekla mierne znepokojene. Nezabudla pri tom na jazyk na perách. Pekné gesto dievčatka, ktoré prišlo do mesta rozmetať ideály – najmä tie svoje.

- Lia... tvoj tón priateľky... dlhoročnej priateľky... ma teší, - môj úsmev bol nefalšovaný. Pokračoval som ako pes, ako ľudský guru, ktorý si zrátal, že poznanie sa musí speňažiť – buď biela strana alebo čierna – ale peniaze. Peniaze:

- Ono je ženský génus. Prešla cez rozum celej plejáde v zástupoch. Treba si dať pozor. Je najlepšia... Opakujem, je najlepšia.

- Lepšia ako Elvisova starena? – a Lia si nedala pokoj s tým jazykom. Asi sa začínala zabávať, asi pochopila, precítila, že sa môže správať ako dievčatko.

- Ak náhodou narážaš na ľudí, ktorí pracujú s Elvisom, tak nevieš o čom hovoríš... Viem, že si mladá a teší ma tvoj záujem o iróniu a ženskosť v tvojom prípade, ale nechaj to tak, zlatko... – a usmial som sa. Môj jazyk sa tento raz dotkol spodnej pery.

- Ospravedlňujem sa, - jemne a ešte raz jemne zanôtila. Jej veľké oči ma na sekundu nenechali chladným. Musel som odvrátiť tvár, na desať sekúnd.

Och, vedel som si predstaviť jej úsmev. „Bude dobrá, bude veľmi dobrá... Ale to môže byť aj jej tienistá stránka“ – pomyslel som.

5

- Budem dobrá... budem dobrá... – povedala veľmi pomaly s tými jej veľkými očami.

Zabehlo mi. Slina mi zabehla.

Platňa na chvíľu preskočila. Pieseň Darling, štvrtá pieseň, a Paľo vo vyznaní k jeho manželke.

Prizmúril som oči. Pokýval som hlavou ako somárík na dne prekvapenia, že môže chodiť aj keď sám nechce.

- Áaaale... Počul som... že... poznáme nové metódy...

- Nie vždy to ide. Ale povedala som, čo som povedala. Viem pracovať s mužmi. Povedala som s mužmi.
- Toto bude ťažká partia, - povedal som vo vytržení.

Lia sa iba uspokojivo usmiala. Sedela na mojom starom kresle ako kráľovná rozchodu medzi mužskou otrockou a ženskou „mediálnou“ dušou.

Dopila kávu. Mlčal som a predstieral som, že počúvam pieseň Octopus Garden (5. na A strane, spieva Ringo, zložil Ringo).

Moje predstavy a moja viera ma prestala zaujímať. Mal som pred sebou novú verziu ľudskej ženskej duše, novú verziu manipulátorky, čiernu kráľovnú, ach, to som si hovoril a moja ľudská stránka ma prevalcovala:

Sadol som si do kresla za stolom, kresla, ktoré malo oveľa väčšiu hodnotu ako kreslo na ktorom sedela Lia.

Kreslo z kože... z roku 1897, koža potrhovaná, ale stále jemná na dotyk. Čierna koža. Nevdojak som skízol k Elvisovi a k pocitom z jeho kresiel.

„Och, och, koľko žien nikdy... nepovie... že ich hĺbka obsiahla mužskú stránku Nomen est Omen..“

- Povedz mi tvoju predstavu?! – vyslovil som ako mladík, ktorý sa práve vyzliekol a nevie, či má najskôr zaplatiť alebo ujsť do kúpelne ako do spovednice.

Lia sa postavila, položila mi pohár s kávou na stôl a tie jej velikánske snehobieločierne oči (ako sneh niekde pri dobre zarábajúcom závode) moju dušu doslovne pretiahli zaživa.

- Odstrániť Ono z jeho blízkosti a dosadiť moju maličkosť do srdca Johna. To je moja skrátaná verzia, Arnold.

Zabehla ma ďalšia slina. Poškrabkal som sa na nose.

Zavial vo mne príliš silný vietor, aby som zostal len tak sedieť. Postavil som sa a automaticky som umyl jej kávový pohár.

Pozorovala ma ako sa vrátila do svojho „úspešného“ kresla.

- Táto akcia... nebude pre srdcia ani pre duše tých, ktorí milujú Johna. Mám pochybnosti Arnold... Ty ho máš rád. Nakoniec... je ťažké nájsť niekoho, kto by ho nenávidel. Ak hovoríme o mužoch, pravdaže.

Pohár som položil medzi ostatné šálky, a začínalo sa zmrákať nad mojím „chlapčenským“ snom, pomáhať géniovi v tvorbe podľa dobrých mravov v mraveniskách.

- Súhlasila som s tebou... až po stretnutí s Georgou. Pozdravuje ťa, medzi nami v tomto tykaní.

„Dokelu...“ – a zvesil som hlavu.

Neveril som všetkým tým bulvárom, že John je iba vykonávateľom niekoho vôle. Že John je osedlaným Japonským koňom.

Veril som láske... veril som láske, napriek všetkým slovám. Priznávam som k tomu „vtedy“ – aj teraz.

Nuž:

Moja hlava bola stále akosi neprijateľne zvesená, keď Lia pokračovala v preskakovaní mojej latky:

- Časy sa menia... Ťažký dážď bude padať na každé nové storočie... v ktorejkoľvek ľudskej duši... v ktoromkoľvek storočí... Arnold... Myslím si, že tomu rozumieš...

- Toto nie sú sympatie... Ty si odomknutá... Lia... – povedal som pomaly, povedal som, ako keby som ju napodobňoval len spreď niekoľkých minút.
- Ber to ako to je, Arnold. Buď to bude podľa mňa... alebo sa dnes nevyspíš. To nie je príkaz, to nie je vyhrážka, to je stav veci.

Zdvihol som k nej hlavu. Kreslo a kreslo.

Zdvihol som k nej unavenú dušu muža s poznaním:

6

Dve dvojice budú v tejto hre. Bez otázok. Bez iných príkazaní.

Toto je hra o peniaze a moc.

Toto nie je hra.

Mal som sto chutí spýtať sa na Georgu, mal som tisíc chutí povedať „Nie tvoju podnebiu, zlatko“, ale pochopil som, že som bol prijatý do prvej akcie v mojom živote, kde sa bude aplikovať ruská ruleta v plnej zbroji.

„Áno...“ – počul som akúsi nenápadnú ozvenu v mojej mysli a vedel som, že som bol prijatý ako Vojak.

Obyčajný vojačik... prebleslo mi - ako keď udrie blesk - pred očami.

- Presne tak, presne tak je to s nami, Arnold. Zajtra v New Yorku. Tu máš letenku. Osprchuj sa, použi nejaký prostriedok, aby si voňal, cestujeme dnes večer, spolu.

Postavila sa ako mŕtva diva, Jej oči sa zmenili na čiernu riekku. Príliš rozšírené zreničky, ak viete čo tým myslím.

Usmiala sa, jej jazyk sa ešte raz dotkol vrchnej pery. Tento raz víťazne.

Pozoroval som ju ako odchádzala, moja osobnosť na nej visela. A visela.

Áno, pristala na mne a zrolovala moju dráhu priveľmi rýchlo na to, aby som sa stihol uhnúť.

Čakal som v Hale letiska L.A. Mal som v sebe dve kávy. So ženou ako je Lia som ešte nepracoval, minimálne pri plnom vedomí. Nebol som nadšený.

Umytý, ako som dostal príkazom. Osamelý, ako som precitol do ďalšej reality.

Moje prekvapenie sa stupňovalo, keď som začul ako sa z „Ampliónov“ ozýva moje meno. A Lii nikde. Uškrnul som sa, ale môj úškrnok bol bez tak bolestivý.

Postavil som sa, rozhodnutý podísť k personálu, keď v tom ku mne pristúpila žena, podobná všetkým tým ženám z reklám „máme na vás oči, sme vaše ovečky“. Odhrnula si z tváre husté blondávé vlasy. A povedala príjemným hlasom vycvičeného konzumného automatu:

- Miss Lia von Drab vám odkazuje, že čaká v lietadle.

Hrklo vo mne, poďakoval som sa akoby som patrila jej očiam, a cítil som, že Lia bude mojou ovládačkou, ak náhodou vynechám duševnú očistu, hi hi.

Stewardka ma uviedla k môjmu miestu v „bizniss-classe“. Lia ma čakala s úsmevom:

- Ja ustielam tebe... Na to pamätaj, Arnold, - a na prstenníku mi ukázala zlatú obrúčku. – Pekný darček z lásky... Ďakujem... – a otočila nezaujato hlavu,

pozorujúc letisko, ako keby sa začínala odvetá v nejakom nepodstatnom soccerovom zápase.

Vydýchol som si, keď som si k nej sadol a zacítil som jej parfúm.

- Dobré... dobre... Budem tvoj pes... Ale nech sa mi nič nestane. Život mám rád.

Usmiala sa.

- Myslíš, že on život rád... rád... nemá? – a pomedzi to zazívala ako mačiatko, ktoré sa potrebuje aj natiahnuť.

7

Píše sa rok 1964, ruže, ktoré John daroval Cynthii, zvedli. John sa prežiera doma, v obývačke, nemá čo robiť, nemá kam spieť.

Beatles práve prešli do histórie, John práve pribral kilo navyše. John je mojou druhou úlohou, prvou bol Dylan.

Ihneď ako Dylan vydal Another Side of Bob Dylan, čo bolo v tej dobe odsúdené ako nevyvážené komické číslo, som pochopil, že Bobby to zvláda.

Je tvorivý génius, „a jeho žena-priateľka“, teda prinajmenšom, jeho ženy ho zvládnu aj bezo mňa.

Nakoniec, Dylan bol tak inteligentný, že často som sa vo svojej úlohe strácal.

Hudobná spoločnosť, Capitol, ma prevelila na jar 1964 do Londýna.

23. marca som sa stretol s Johnom v Hotely Prima Grande Thief. John pôsobil sklamané a nevyrovnané.

- Ahoj, - prehodil. – Ty si ten, ktorý pracuje s Bobom?

- Áno...

- Povedz... Ako to robí... Je naozaj tak dobrý... že píše texty len tak?

- Áno... Ale okolie ho dosť stráži.... Najmä po druhom albume, kedy zašiel ďaleko...

- No nechajme... ho tak... Čo si myslíš o Beatles?

- Prišiel som sem kvôli tebe... Takže...

- Kvôli mne...? – John sa nervózne zahniezdil.

- Pracujem s umelcami... Mám im vytvoriť tie najlepšie podmienky, aké môžem... duševne, samozrejme...

- Aha... aha...

- Som unudený k smrti... Tá Bealesománia ma veľmi nebaví... Ale... je to... tak... ako to musí byť... – povzdychol si John.

- No... s tým nesúhlasím... Ste používaní ako bábky, John. Predajný artikel.

- To mi je jasné... – prítakáva John.

- A nemusíte byť...

- Nemusíme... Nemusíme... Ale musíme... Už nás objavili. Čo sa dá teraz robiť?

- Skladať novú hudbu. Môžeš písať ako chceš. Môžeš písať ako Dylan. Môžeš využívať svoju moc.

John sa zahniezdi na mieste.

- Vieš, mne sa veľmi nechce. Táto sláva je zábavná... na deň a noc... Ale inak... Nič moc.

- Ja viem, ale ty vieš... Môžeš zísť ešte ďalej... Tam... kam obyčajný človek v živote zísť nemôže... Môžeš experimentovať... Ak by si vedel, čo všetko robí Dylan...

- Myslíš trávu? Myslíš alkohol? Myslíš tabletky? To všetko už poznáme z Hamburgu... Nič moc.

- Nie, John. Myslím spoločnosť. Myslím Alenku v krajine zázrakov. Za zrkadlom.

Z Johnom sa rozpráva ťažko, je ako bez života. V čiernom roláku pôsobí ako macko. Je na vrchole pribratia.

- Nechce sa mi trčať doma... Nechce sa mi tráviť čas v štúdiu... Som akoby uzavretý v nejakej hrobke... Potrebujem pomôcť... To je jasné...
 - Môžem ti pomôcť... Ale musíš mi veriť... Môžem ťa umelecky ešte viac otvoriť... Nechceš sa stretnúť s Dylanom?
- To by bolo fajn... Dylan je teraz na vrchole... Ako tá Alenka... – zakončí John.

8

Letíme do USA.

Ja s Johnom. Kennedy nie je mŕtvy ešte ani rok. Američania sú zvláštny národ, veria obchodu a financiám. Ale ešte celkom neveria v Beatles.

Táto cesta je viacmenej tajná, John sa chystá navštíviť Dylana, teší sa na neho.

- Vieš, ten prvý Dylanov album zaberá. Je to ako s Elvisom. Jeho prvé nahrávky, to bola sila...
- Z Elvisa by som mal strach... Ale Dylan mi hovorí z duše... Trafil sa... Je ako mi s Paulom... Jeho sa nebojím... Ale dám si nejaké panáky pred tým...

Z lietadla vystupujeme v Los Angeles. Na letisku trávime čas, pijeme a rozprávame sa.

V Los Angeles si prenajmeme chrobáka a ako neviditeľní sa presúvame po štátoch.

Pridáva sa k nám Dylan.

Stretávame ho na letisku v Los Angeles.

S Johnom si podáva ruku, premeria si ho pohľadom. Padnú si do oka.

- Páči sa mi vaša hudba... Má to grády, - prehodí, a posúva Johna bližšie ku svojej duši. Je viditeľne povzbudený nejakými prostriedkami.
- Teraz beriem amfetamíny... Otvára ma to. Chceš si dať? – spýta sa Johna.
- Prečo nie? Daj sem...

Dylan podáva Lennonovi amfetamíny a cesta sa môže začať. Šoférujem ja.

Cestujeme, cestou počúvame hudbu, rozprávame sa, a nevieme čo so sebou.

Počúvame úvodný album Boba.

- Ako si mohol... napísať... Blowin in The Wind? – pýta sa smejúci sa John.
- A Bob sa usmeje. Inak ako John. Inak ako ktokoľvek.
- Ak sa snažíš... nakoniec to príde... Nakoniec ľudí chytíš na nejaký navyják.
 - To si povedal veľmi pekne... Hahaha... – a John si nasadí čierne okuliare.
 - Vieš... Všetky tie vety o talente... Sú pekné táraniny... My sme si to v Hamburgu pekne odsrali.
 - Povedz, všetko ste tam... preskákali? Bitky a tak? - pousmeje sa ako ten, ktorý vie. Vie a čo stačí, pozná odpoveď ešte pred Johnom.
 - Úplne všetko... úplne všetko... Paul to tam pekne skurvil. Vlastne všetci sme sa tam kurvili. Naše hranie... Teraz by ešte aj tí chlapci z Rolling Stones... teda okrem Briana (Jonesa) len krútili hlavami...
 - Ty ich poznáš? – a Bob si napraví svoje čierne okuliare.
 - Poznám... Poviem ti... Budú väčší...

- Prečo? – a Bob sa znova chytí svojich okuliarov. Keby nebolo amfetamínov, možno by ani necekol. Ale tretia umelecká svetová vojna práve začala.
- Jednoducho budú... Cítiš to, keď ich vidíš... Keith ma cítenie... To stačí. Keď to nepreženú...

Chlapci sa pretekajú v tom, kto ako chytí svoje slnečné okuliare. Vo vnútrach sú si podobní: mladí a nevyrovnaní.

- Poznáš trávu? – spýtal sa Bob.
- Poznám, hehe poznám....

Ruky sa mi potili pri šoférovaní.

- Nechcel by ma niekto vystriedať?

Zozadu ticho - prišli ku mne ako zlodeji môjho sna. Nakoniec mne spoločnosť Capitol platila...

Bol som len baránkom.

Bob balil Jointa a podal ho Johnovi. Mladé tváre, dva mladé osudy.

%

Počúvam Love and Thief z roku 2002. A konečne plačem.

%

Bob podal Jointa Johnovi. – Roztiahni ho...

John sa rozosmial, jeho smiech ma provokoval.

V spätnom zrkadle som videl jeho osud. Šťastnú tvár so smutnými očami.

- John dávaj si pozor... Ste až priveľmi dobrí... na to, že ste prišli... z obyčajných vôd... Chápeš ma, John? – Bob zrazu zvažnel.
- Ako to myslíš?
- To sa neodpúšťa...

John sa pousmial. – Prečo to riešiš teraz?! – a jeho tvár... bola tvárou malého chlapca.

- A kedy... Ja som človek... ktorý potrebuje... pomoc... Som príliš citlivý... Aj mňa nakoniec bude chcieť tá doba... peňazí, o ktorej spievam, zabiť...

- To je to tvoje Paranoja blues?!

- Johny... Mám ťa rád...

Amfetamíny ich viezli rýchlejšie ako sme išli.

Bob držal Johna za ruku.

- Keď sa dozvieš pravdu... budeš náchylný hovoriť o pravde, že nejestvuje...

John sa pousmial. Vyzliekol si čierny pulóver.

- Moja láska je to, čo robím... Som šťastný... Dnes som šťastný...

9

Deň po Johnovej smrti sedíme s Yoko.

Je zrútená do svojho sveta, jej hlas je tichý. Pôsobí ako žena jedného zo samurajov v druhej svetovej vojne.

- Smerovalo to tam... Vždy bol... taký...

Pomahál som jej prežiť v týchto dňoch.

- Smerovalo to tam... Smeroval k svojej smrti. Je zvláštne, nikdy sa nevyhýbal piesňam o svojej smrti. Poznáš Yer Blues...
- To je z bieleho albumu. Všetkým...

- Bol to najlepší vojak s akým som kedy žila...
 Nerozplakala sa. Vydržala.
 Doba je krutá, doba hovorí k ľuďom. Doba zabíja svojich hrdinov.

Modly sa používajú.

- Nemusel zomrieť. Teraz sa stane to isté, čo sa stalo s Elvisom. Obchod, obchod a obchod...
- Máš pravdu, ale s tým sa nedá už nič urobiť...
- Mali nás na muške od prvého dňa... Tieto úrady... Ale nie je to ich chyba... – Yoko rozprávala pokojne. - Po smrti už nejestvuje trest. Chápeš? Trest je ticho. Ticho Johna Lennona. Zabili sme si... zabili sme ho... Všetci sme ho zabili. Aj ja som ho zabila. V roku 1973...

10

S Bobom a s Johnom sme zastavili natankovať. Niekde v Texase. Táto cesta je zabudnutá. Táto cesta bola o milovaní svojho blížneho.

Náš chrobák bol červenej farby.

Johnov nos bol červenej farby. Fajčili sme veľké množstvá cigariet.

- Budem písať dovtedy pokým sa to bude dať, - povie John. A potľapká Boba po pleci.
- To si hovorím aj ja. Ale nikdy nevieš. Ak je písanie твоjím názorom, tak to môžeš vydržať... Neviem, poznáš Machavelliho?
- Nie...
- Prečítaj si... Poznám, že úspech ťa môže zabiť. Vtedy pomôže len tvorba.

11

Prileteli sme ospalí a bez slov. Sústredil som na vlastnú očišťu.

Na letisku nás čakal služobný taxík, mlčali sme i pri ceste do hotela. Hotel dobrej úrovne, Lia vystúpila prvá, niečo zaštebotala na adresu hotelu:

- No... bývala som už aj v lepších... – a pozrela sa na mňa. – Vieš, mám vysoké nároky.

Pousmial som sa viac ironicky, myšlienka na sex mi preblesla hlavou, ale ihneď som sa vyliečil. V tejto práci si budem musieť dávať pozor na ilúzie.

- Správne... správne... Je fajn, že mi pomáhaš s kufrom... – predniesla ako v divadle.

„Som otrok po toľký raz v mojom živote, že sa budem snažiť vyradiť úvahy o otroctve z mojej mysle...“

Na izbe som si pustil na upokojenie Self-Potrait od Dylana. Vždy používam Dylana na upokojenie, je to génius medziľudskej lyriky. Môj názor, mĺkvy názor – svätý názor bez vyzlečenia sa pred inými.

Ľahol som si a nevyhol som sa náznaku dialógu s mojou odvrátenou stranou:

- Prečo ľudia, ktorí pre nás pracujú... ako John... ako Bob... musia byť navždy uväznení v duševnom wrestlingu?
- Spi, Arnold, spi...

Ráno som sa prebudil s iskričkou v duši – stretnutie sa blíži, pocítil som energiu, ktorá dosadla do vedomia. Svaly ma príjemne hriali, keď som vykonával raňajšiu potrebu.

Zavolať som Lii do izby hotelovým telefónom.

- Kedy sa máme stretnúť? – a s ironickou grimasou som precítil, že práve som „podpísal“ druhé husle.
- Obleč sa...
- Som oblečený...
- Tak o päť minút na raňajšej káve... Budú dole...

Trochu ma to vyviedlo z miery, pocítil som nervozitu a tieseň. Postavil som sa pred zrkadlo a pozoroval som svoju tvár.

Zišiel som do kaviarne hotela, pozoroval som ľudí, moje vnútro sa zmenilo na jemného muža, rýchla prestavba v priamom prenose spoločnosti, ktorá sa nesúdi o svoje pokračovanie. Všetko je jej pokračovanie, ach, toľko kruhov z Kanta a Hegela sa spojilo a vytvorilo dielo, ktoré padá a stavia sa a pradie samo... celkom samo...

Zle!

Mlčať!

Uvidel som ich, pár sediaci pokojne pri stole – pri okne. John v nenápadnom čiernom roláku, Ono, drobná intelektuálka, s nesmierne hlbokými očami, sediaci oproti nemu. Mlčali.

Pravdu povediac, neočakával som iné oči. Len také aké mala Lia.

Ako som vošiel do kaviarne, Ono sa otočila, sekunda patrila sekunde, stretli sme sa pohľadmi, usmiala sa ako víťaz mojej duše. V mojej duši zaviala prázdnota, popretkávaná zúfalstvom z mojej svinskej úlohy.

Pristúpil som k ich stolu, nečakal som Liu. Nečakal som úbohý otrocký svet, bol som predsa ďalšia Working Class Hero.

- Dobrý deň... – povedal som úctivo.
- Dobrý deň, - napodobnila ma Yoko s uštipačným tónom. Príliš rýchla, napadlo ma.
- Kašli na to... posad' sa... Musíme si vysvetliť zákonitosti... – John so strhanou tvárou, s utrpením pri špúlení perí, predniesol ako na súde mojej osobnosti.

Prisadol som si, ale začínal som sa cítiť slobodne. Necítil som totiž žiadny tlak na moju dušu, osobnosť, myseľ, bolesť s prežívania.

Yoko do mňa nahliadla, prehltna, odpila si kávu.

Pri stole sa pokojne pristavil čašník. Mal bielu uniformu a dlhšie nemohol strhnúť pohľad z Yoko.

Charizma, bolesť, pravda, ukrižovanie, charizma, súlad, nesúlad, to všetko som čítal z tváre Yoko.

- Kávu... s mliekom... prosím, - vyliezlo zo mňa ako z chlpatej deky a Ono sa uškrnula.
- Ste tu sám? – spýtala sa ma veľmi pokojne a s kultivovaným kontrolným kontaktom.
- Zatiaľ áno...
- Myslela som si... – a uškrnula sa, pozrela sa na Johna. Pozrela!

John sa prebudil, dotkol sa ukazovákam pravého líca, ako keby ho tam niečo poštipalo, poškrabkal sa, a nadhodil ako v nejakom nepodstatnom sumo zápase:

- Nepustila by ťa samého... – a usmial sa veľmi, veľmi podobne ako Ono.
- Nepustila...? – zatváril som sa prekvapene, ale nechcel som povedať, že trafil klinček po hlavičke. Nakoniec, medzi dušami, dá sa trafiť – klinček?
- Arnold... Dnes Arnold... Poznáme sa... Pili sme spolu... Objednávali sme si prijateľné kurvy spolu... Moja pamäť... je pamäťou človeka, ktorý pracuje s pamäťou... – a odpil si z kávu.

Odpil si z kávu ako nový Prométheus, ako niekto, kto nikdy neodkrýva všetky karty.

Yoko si odpila z kávy, zatvárla sa ako panna Mária po pôrode Ježiša. „Nič svetoborné, len môj muž a ja.“

John sa pozrel na Yoko.

- Sme boli... v Us... v 64... Stretli sme sa s Dylanom... On vtedy makal na Dylanovi... Boli priatelia... Otvárali vtedy Dylana... Ale keď nastúpila Sára (manželka Dylana 1966-1976)... Zmizol ako duch... Ale... Arnold... – pri vyslovení môjho mena sa John znenazdajky uškrnul „viem všetko, chlapče“ – Arňo... he, he... Pamätáš na krátky film s Bobom... Maggie Farm... či ako sa to... Keď tam naskočil gitarista... Nebol to Bloomfield? Nie, nie... Iný... Naskočil tam ako Diabol... he,he,he... Diváci vykrykli... Go Home... Go Home Boy... he,he,he... A potom... akoby som počul vo filme výstrel... Bobby sa zľakol... Ale musel urobiť, čo musel urobiť... Naštval dosť ľudí... Musel to posunúť vyššie... Highway 61 a Blonde on Blonde... On to musel urobiť... Chcel sa iba vyslobodiť... Bol v tom sám... Ale Arňo... My teraz s Yoko sme dvaja... Ona nie je Sára... ale nechcem takto... Zimmermanička si vážim... Aj tú jeho... tá je OK... ale my sme vojaci... Chápeš? Yoko?! – a John po nej hodil hlavou. Potom ju mierne sklonil na ľavú stranu ako ťažko ukrižovaný neznámy muž.

- Určite nie si sám... Kde máš Liu? – Yoko ma vyviedla z konceptu, aj keď som žiadny koncept nemal.

- Lia je dobrá žiačka... čo ty na to? – John sa ozval a prešiel mi po chrbtici.

Uškrnul som sa ako ľudský pes, zahnaný do kúta, nielen samého seba.

- Dávaj si pozor, stále máš dve gule... A stále máš v sebe... len sám seba... Áno či nie? Kto vie? – povedala Yoko, a ja som zrazu nikde nevidel to jej „Ono“.
- Pozrite... som priateľ... Som pracujúci priateľ... Ja si vážim tvoju prácu... Nečakám, že si niekto bude vážiť tej mojej... – a vydýchol som.
- Tej tvojej? To je žart?! – Yoko sa prejavila, rokmi ponížovaná v mužskom biznise, rokmi znásilňovaná. Duševne, finančne...
- Máte to v hlave zrovnané. Obaja... To si myslím... Ja nie som ten, kto bude blbnúť... Pani Ono.

John skrivil tvár. Yoko a jej vražedný pohľad sa nachvíľku zmenili a vyjadrili sa pohladením dlhých čiernych vlasov.

Upriamil som sa na ne. Dlho, predlho som nevidel tak krásne, nadpozemsky udržiavané vlasy.

- Máte nesmierne pôsobivé vlasy.
- To je žartík? – spýtala sa Yoko, a prekvapivo vyzývavo si prešla jazykom po hornej pere!

John sa iba nezáväzne uškrnul.

- Nie. Ja nežartujem... Každý deň, každú sekundu byť v práci a pozeráť sa do očí... Nebuďme smiešni... Vy pracujete a bojujete pre umenie... A nazvite si ho

ako chcete... Ja som ten z druhej strany... ale nejde mi o to isté? Nejde?! – hovoril som to pokojne. Nadhľad sa tomu hovorí, keď na to príde. Ale ešte to „celkom pravé odosobnenie“ neprišlo.

John sa zahniezdil na mieste, čo vyvrcholilo umeleckou pózou: preložil si rozorvané nohu cez nohu, zosunul sa po stoličke, takže zadok mal takmer posunutý mimo stoličky, sedel rozvláčne. A pravou rukou si podoprel tvár.

- Je to stále rovnaké... A ja som z toho unavený... Unavený... znechutený... unavený... najmä unavený...
- A najmä znechutený, - doplnila Ono. Jej úsmev bol úsmevom Johna a Johnov úsmev bol úsmev Yoko.
- Vy ste v láske... to je pekné... Vy ste v nej ponorení... – povedal som ako džentlmen.
- My nie sme ponorení, my sme milovaní, - jemne, ale zároveň dôležito-tvrdo povedala Ono.

Čašník mi konečne priniesol kávu s mliekom. Pozrel sa na mňa a takmer mi zablahoževal úsmevom, obliel ma citom obyčajného človeka.

„Dajte mu pokoj ako Dajte mu pokoj!“

Dajte mu pokoj...

„Svätí muži... sú buď svätí... alebo...“

John sa zohol ku káve, pozrel sa do nej, a potom pokrútil hlavou, jeho dlhé vlasy a jeho dlhá brada sa do kávy len tak-tak že nenamočili.

- Elvis nahral dobré piesne... Počul som... počul som... Že teraz spieva ako o život, - a John ma prevrtal tým svojím uhrančivým pohľadom.
- No a? – spýtal som sa ako Yoko.

Ono ma prevrtala inak ako John. Až ma to zaboľelo.

Yoko sa znepokojene zahniezdila.

- Lia zachvíľu... príde... Lia, - povedala akoby sa jej to nechcelo. Pomaly, pomaly, bez precítienia.

A skutočne, v neskutočnom svete, plnom Mágie a iných podozrivých neznajbohov, kde realita je len povera, Lia vošla do kaviarne.

Priestor sa zastavil v mojom srdci.

Niečo vo mne buchlo, prepadol som sa do pekla a potom hneď späť. Späť! Späť.

Vysoká, cirka 180 cm, priestor jej duše obsiahol v mojich očiach celú miestnosť. Udrela ma až príliš silno, ako ženský príliv, prišla, prišla, až bola bližšie k nášmu stolu.

Ani John z nej nemohol odtrhnúť pohľad, kráčala ako „Fretka domáca“, polobohyňa otvorená na výpredaj všetkých duševných zásob, ktoré prichádzali do úvahy.

- Zase, zase... zase... – zašepkala Ono.

John sa trochu vyplašene zapozeral na Yoko.

Tá iba žmurkla a v mojej veľkej domýšľavosti som počul v myšlienkach: „len sa na ňu pozri, pozlátka, ktoré vybledne na skutočnom slnku...“

12

Lia zastala pri stole, prešla si rukou po dlhých čiernych upravených vlasoch.

- Dobrý deň... Arnold, predstavíš ma? – ach, ako čínska Doll, ako super bábätko v pruhovanom. Lia, Lia! Pod', zlatko, pod'.

Moja duša, moja osobnosť za zvíjala plačom a smiechom v jednom kolotoči.

Pochopil som, oslepol som v jednom tanieri tejto ženskej porcie.

Média mohli začať hru o pozdvihnutie šašov:

- Vážení... – pokúšal som sa o čo najhlbšie predstavenie „vážnej slečny“.
Ale John sa zasmial a predviedol realitu svojej piesne Well, well, well:
- To si snáď chceš uťahovať? Ha, ha... – a Ono ho v jeho opičke tváre viac než zdarne podporovala úsmevom ako spoza záhrobia.
Čierne oči Ono stretli čierne oči von Drab.

- Lia vod Drab... John Ono Lennon a Yoko Ono, - povedal som celkom vážne, nedbajúc na znepokojujúce tvárové aforizmy Johna a Yoko.
Lia si pokojne a nezáväzne prisadla k jedinému opustenému miestu – medzi nami tromi.

- Takže štyri... – ticho povedala Ono, pričom jej pohľad do tváre Lie bol viac ako odvážny.
- Prosím? – spýtala sa uvoľnene mladá Lia. Mladučké mäsko! Och, chlapci za telefónmi, mali ste pravdu.
Ženy!
Žena, ktorá pri vás dýcha ako dieťaťko.

- Nič... Moja manželka sem tam hovorí čísla z pamäti... Že sme tu štyria... – a John sa uchechtol sám na sebe.

Yoko mu vetu odsúhlasila Japonsky presným kývnutím hlavy. Zrejme sa rozhodla nachvíľku zahrať úlohu Georga Harrisona pri koncerte v Japonsku (1966), kde sa tváril vážne ako moderný osobnostný profil.

- Mne sa to stáva často. Akože často nervózna z nových ľudí... – a úškrnok Yoko poslal do histórie všetky doterajšie úškrnutia pri stole.

- Vy ste teda partneri... A ako dlho, ak sa smiem spýtať... Deň? – John sa dostával hneď a zaraz do svojho „švungu“.

Ono mu to viditeľne odsúhlasila.

Lia, zástupca aristokratických rodov vo všeobecne vesmíru, si ho premerala zdrvivým pohľadom, ktorú zaboľe ešte aj mňa (ako príslušníka tvrdého pohlavia), a s pátosom nadpozemskej nymfičky všetkých prítomných dušičiek sa mu vyspovedala ako v kostole začiatočníkovi - kňazovi:

- Deň alebo rok, sme spolu, pán Winston... ach, ospravedňujem sa... pán Ono Lennon.

Johnovi nachvíľočku trhlo kútikom, ľavým kútikom úst, tváre. Ihneď sa pozrel na Yoko.

- Nahrávacie spoločnosti... zamestnávajú aristokratov... To je pôsobivé... – nadhodila Yoko.

- Vždy to tak bolo, - odvetila jej Lia.

Yoko si odpila z kávy a zmierlivo sa pousmiala.

John ju nasledoval.

Zostal som trčať v prázdne svojej kávy, ktorú som akosi pozabudol v rukách. A tak som do kávy pozrel, aby som uvidel odraz tváre. Žmurkol som sám na seba. Neprišlo mi to zábavné.

Lia sa na mňa jednoducho pozrela.

- Prejdime teda k veci... – navrhol John.

Ono mu prikývla a ihneď sa zaborila, podozrivo víťazne, napriek predchádzajúcemu skroteniu sa, do tváre Lii.

Lia sa v momente pozrela na mňa. Kývla mi.

V mysli som počul... „prázdno na druhú“, ak sa dá také dačo vôbec počuť.
Pomaly som sa teda rozbehol v ústrety nepoznaných slov z môjho vnútra:

- Hm... Pozri, John... Priamo...

John sa opäť uvoľnene pouškrnul.

Tento raz trhlo kútikom, pravým, podotýkam, mne. Svalstvo sa na maličký okamih muselo spamätať z repetície situácie.

„Jedna – jedna“ – vletela do mojej tváre Yoko. Lia sa ma ihneď na to dotkla upokojujúco nohou. Noha o nohu.

Och, Bože, zamiloval som sa do mladej ženy! – preletelo mnou ako zásah z teplej zbrane. Áno, Happyness is Warm Gun, Lady!

Táto teatrálnosť umelcov...

- John... Pani Ono...

Yoko sa usmiala, bol to, pravda, taký ten malý úsmev. A ja som slobodne pokračoval:

- Váš posledný album...

- Chceš povedať albumy... asi... – a John mykol plecami, Yoko pokračovala vo svojom malom úsmeve, slová však, „samozrejme“, hovoril John.

- John, pani Ono... Albumy sú... albumy... ale... John, sme tu preto. Lebo... nahrávacia spoločnosť, povedzme, tá vo Veľkej Británii, vie, že ty zvnútra nehovoriš to, na čo si bol vybratý.

Lia sa hlboko pousmiala.

Moja úprimnosť ma trochu vystrašila, ale povedal som pravdu, ktorú som si myslel. Len... len...

Ach, stále to rovnaké spoločenské iba... a iba.

- Vybratý? Používate zubársky metafory? Mám tomu rozumieť tak? – Ono sa chytila slovíčka.

Lia sa na ňu „pousmiala“ povýsenecky. Taká mladosť môže iba... a iba – vyvieť z rovnováhy?

- John... – snažil som zbytočne rýchlo obrátiť na Johna. Ten toho využil priamo:

- Yoko? – spýtal sa ma John do očí. Až potom sa obrátil k Ono.

Lia i Yoko sa takmer v rovnakej sekunde uškrnuli.

Šance sa chytila Lia. Prešla si pravou rukou po brade. V tom okamihu sa pri stole zjavil čašník.

Ale Lia už vyslovila smerom k Yoko:

- Ujasnite si, kto hovorí čo. My sme priatelia, nie vlci, nie zvieratá, ktoré závidia lepšie budy.

Čašník medzitým slušne čakal ako vosková figurína pri stole. Lia k nemu zdvihla zrak.

John i Yoko sa tvárili „beztvárovo“. Aspoň na chvíľku. Asi sa ich dotklo, čo povedala Lia.

- Kávu s mliekom. Rovnakú ako mal môj priateľ... – prehodila smerom k voskovej figuríne Lia.

Čašník pokorne odišiel. Nedal na seba poznať ani najmenšie znechutenie z aristokratického chovania mladej slečinky.

- Robíme toľko hudby, koľko môžeme... – John zrazu zmenil výraz. Zmenil sa na gentlemana. Jeho obrysy tváre zväžneli, vrásky na čele sa mu zdvojili.

- Ale nie takú hudbu, ktorá by niekam niečo posúvala... – Lia vyletela z hniezda, pristala na stoličke a preložila si prsty pomedzi prsty. Len súkolesie prstov sa nedalo opomenúť.

Yoko sa znenazdajky postavila. Kývla hlavou na Johna, v podstate nepozorovane.

John sa postavil, rýchlo ako víchor, opäť-opäť sa mu zmenila tvár. Prešla do letargie, priveľmi rýchlo.

Narovnal sa, hoci sa mi zdalo, že stále stojí zhrbený, vychudnutý - a emocionálne „položensky-androidne“ nakoniec použil polovičku tváre na polovičný úškrn.

- My máme naše albumy, moja hudba... čo tým môžete myslieť? Ja nie som... Ja teda už nie som... Lennon... Som Ono Lennon.
- Áno... toho sme sa báli... Talent sa stal otrokom lásky... Len či tá láska dostáva z teba to najlepšie, čo môže?! Z teba... – ale, ale, znova a zas som prekvapil sám seba.

Povedal som to emocionálnejšie ako zvyknem. Vrhol som zvrhlý pohľad na Liu.

- Najskôr si podviažte gule, pán Lane... Aby sa to neskončilo ako s Elvisom... – vyletela na mňa Yoko, jej hlas sa podobal na pomalý ústup z pozícií, ako pri obliehaní Napoleona – Moskva bola podpálená.
- Ja horím... Arnold... chápeš? Horím ako Dylan, keď robil Highway... Spočítali mu to. Tak mi to teda... spočítajte, chrapúni!

Manželský pár sa intuitívne k sebe priblížil – na jeden dotyk – zazdalo sa.

Odišli, ich odchod sa niesol znamením odchodu dvoch ľudí, ktorí kráčali bohapusto jeden za druhého. A Boha k tomu zrovna nepotrebovali.

To bol môj pocit, lenže ani ja Boha nepotrebujem, keď ide o lásku – myslel som si vtedy.

Čašník sa k nim ani nepokúsil priblížiť, stál ako omráčený. V dušiach asi väčšina osadenstva kaviarne sedela ako v publiku divadelnej hry, len ich dušičky mohli mať pocity ešte väčšej previazanosti s realitou.

John totiž nehovoril zrovna potichu, hovoril akoby na ničom nikdy viac nezáležalo. A Yoko ho v tom výrazom, napätým a oddaným výraze tváre „poloJaponsky“ podporovala.

Pomyslel som si, ako celá kaviareňská „denná čakáreň“ čumela raz na nich, raz na nás s Liou,

Pardón: uvedomil som si. Vtedy i teraz.

- Tak, toto sme mierne... nezvládli... – polohlasom, pološepkom zo mňa vyliezlo, ťahalo sa ako tou kávou vo mne.
- Gratulujem, dobrý výkon... Oni potrebujú vyrovnanú dvojicu... Dva krát dva sa tomu hovorí... – Lia naopak vytiahla akúsi hnedú cigare, „tt“u. Zapálila si. Pomedzi dym zanôtila:
- Obyčajne... nefajčím, ale toto nie je obyčajný časík... Čas... Rok 67 sa našťastie nezopakuje, ale hudba... by mala ísť ďalej a ďalej... ako kolesá... z gummy... alebo z čoho sa to robia... – priznám, jej dievčenský tón v hlase ma čoraz výraznejšie uvoľňoval, - tie gummy... by sa mali zahrievať... Nepoznáš športové autá? Muž obyčajný?

Pozrel som sa na Liu, zabolet ma chrbát, poškrabkal som sa na hlave.

- Každý si zvolí nejaký život... Ale zdá sa, že John... už nechce... hrať úlohu... ktorá mu bola zverená... Chce rešpekt, samotu a lásku... Chce sa pýtať... Čo je na tom zlé?
- Sme v jednom tíme... Ide nám o hudbu, to si hovor... Poznáš utrpenie, aj samotu... Bolest', viem, že áno... – a usmiala sa na mňa. Ten jej úsmev sa

nedal zastaviť, bol ako na objednávku pre každého muža. Takmer som sa rozplakal, keď som ju videl.

Bolesť ma ovládla.

- Áno... Ja viem... Musím ho dostať... Trochu ho zviest'... Vyprovokovať... To musím a to chcem...
- Ale... nie je to správne, - zalamentoval som.
- Ty chceš posudzovať, čo je právne?
- Dopil som kávu. Chcem odísť... do izby...
- Choď... Platiť teda budem ja, - zase sa usmiala, po chrbte mi prešli zimomriavky.

Vstal som od stola, pozrel som sa na ňu, vypleštila na mňa oči, v duši ma ofúkla prázdnota a depresia z toho pohľadu, akoby zo mňa odfúkla toho, kým som.

Striaslo mnou ešte výraznejšie, stratil som orientáciu, zastal som v strede miestnosti. Otočil som sa.

Vyzývavo sa usmiala a kývla hlavou. Videl som v jej očiach, ten záblesk víťazstva nad mužskou rasou:

- Keď chceš... aby si vedel... kam máš ísť... vráť sa a zaplať ty.

Tá myšlienka, ten emocionálny pocit ovládol moju dušu. Vrátil som sa k stolu a zaplatil som.

S čašníkom sme sa stretli sme pri stole, odnášal jej kávu.

Pozrel sa mi do očí a usmial sa.

Moja tvár zostávala vážnou.

Keď odišiel, stojac som sklonil hlavu k Lii a prehovoril som:

- Mám pred tebou rešpekt...
- Potrebujem ťa... John si ťa... trochu váži... ak som dobre pozorovala...
- Mýliš sa...
- Ani by som nepovedala. Navrhmem, aby si s tebou pohovorila moja nadriadená v tomto probléme.
- Dobre... – odišiel som, nemal som náladu, napriek jej kráse, rozvádzať môj duševný stav.

Otvoril som dvere izby, padol som do postele a zaspal som, tak ako som oblečený. Ani zuby som si neumyl, pri zaspávaní ma duša doslovne bolela. Každý nádych bol nádychom zrady muža, ktorým som bol.

Zo spánku ma zobudil telefón, ozývala sa recepcia.

- Prosím, Lane.
- Pán Lane, čakáva vás tu návšteva.

Umyl som si v rýchlosti zuby, a zišiel na recepciu, kde som uvidel stáť osamelého, asi štyridsaťročného pána. Hneď ako ma uvidel, usmial sa. Urobil krok „priateľstva“ smerom ku mne, rovnako som reagoval aj ja.

- Pán Headgravess, - predstavil sa a podal mi ruku.

Predstavil som sa a podanie ruky som opakoval.

- Kontaktovala vás Lia?
- Nie, nie... – usmial sa, kontaktovala ma pani Ono. - Zastupujem záujmy manželského páru. Ak sa to tak dá nazvať... Môžeme sa porozprávať?

Pokýval som hlavou, hore, dole, na znak súhlasu, ale necítil som sa zrovna pokojne a vyrovnane.

Pán Headgroves ma zaviedol do kaviarne, sadli sme sa iné miesto ako sme sedeli s Liou a s Johnom, Yoko. Miesto sa nachádzalo pri toaletách.

Čašník bol u nás hneď a zaraz.

Pán H. zmenil výraz tváre, nasadil výraz tvrdého obchodníka s tovarom, ktorý nemá nikto.

- Prečo? – spýtal sa veľmi tvrdo. – Prečo používate Liu von Drab?! Nemôžete im dať pokoj?

Usmial som sa.

- Nie som zelenáč... Neskúšajte na mňa... takéto pochodové emócie.
- Tu nejde o to, kto ste... Nechceme vojnu duší... Nechceme vojnu otvárania kozliatok... Oni sú unavení... Yoko musí viesť stále rovnakú vojnu...
- Ale ona do nej vstúpila.
- Nie, omyl, ona miluje... Veľmi miluje.
- Pozrite, sám za seba môžem povedať, že... nechcem nikomu kradnúť lásku. Na nikoho útočiť, Johna si vážim.
- Nehovorte mi tu... takéto medové motúziky. Vybrali vás a vybrali ju. Vy sa neotočíte... Všetci poznáme Johna, je to človek, ktorý keď sa rozhodne ísť proti múru, tak ide a nehľadá na následky... Chce prestávku...
- Prestávku? Poviem vám ako sa na to pozerá asi naša strana. Niečo sa rozpadlo, a nemuselo sa, veľa zmlúv padlo, biznis chce ďalšie platne a rozhodol sa nasadiť všetky zbrane...
- Lenže vy ste sa rozhodli nič netajiť, a nastúpiť priamo ako na nejaký pretek, ale ľudský život nie je pretek...
- Koho slová teraz používate?
- Johnové.
- A čo by ste chceli navrhnúť?
- John... chce pracovať s vami... Vie urobiť takú výnimku... Že vás pripustí do jeho blízkosti... ale... ale...neželáme si prítomnosť Lii... Je to nebezpečná mladá neskúsená žena. Vie používať všetky prostriedky a nehľadá na následky.

Vykrivil som ústa, čašník nám priniesol kávu.

- Je lepšie... keď je jasné... o čo ide... Ako vo vašom prípade... ale ona, to je zbytočná výzva do boja. Ako správa majetku. Načo to je dobré? Oni chcú dýchať, oni chcú žiť obyčajný partnerský život.
- O tom sa dá pochybovať.
- O všetkom sa dá pochybovať, - a odpil si z kávy.

Nasledoval som jeho pohyby, pomaly, obozretne som si odpil z kávy. Nerád sa správam ako aristokrat, ale bola to nevyhnutnosť.

- Viete, že pracujem pre rovnakú stranu ako vy... Chceme to isté... Chceme iba to isté...
- Nepúšťajte sa do... tém... v ktorých nejestvuje rovnaká pravda... Tu sú pravdy dve. Vy ste otrokom zmlúv a pracujete pre pravdu talentu... Ja som otrokom ich želaní a pracujem pre rovnováhu ich životov.

Uškrnul som sa a nadýchol som sa.

Znenazdajky k nám pristúpil pán, oblečený v rovnošate hotela.

- Pán Lane, pri recepcii vás očakáva Madame, - a poklonil sa.
- Povedzte jej, že nech príde... k nám.
- Želala si výrazne iba vašu prítomnosť.
- Dobre, ospravedlňte ma prosím, - prehovoril som smerom k pánovi H.

Postavil som sa, rýchlo, čo najrýchlejšie, a nasledoval som kroky Poslíčka s chovaním.

Zastali sme pri upravenej šedivej pani, so zlatým nevelkým prsteňom na strednom prste, na pravej ruke. Usmiala sa, a podala mi ruku, veľmi jemne.

- Nechcem vás vyrušovať, ale nemám času nazvyš. Som... povedzme to priamo... učiteľka Lii von Drab, volám sa Hella Grabb. A usmiala sa, jej oči, zľahka, dlhšie žmurkli. Kývla hlavou, popri tom žmurknutí.

- Práve teraz... hovorím s mužom... ktorý zastupuje záujmy Johna a Yoko...

Usmiala sa „podlhovastým“ úsmevom.

- Chcete povedať, že zastupuje záujmy Yoko Ono.
- Nie, hovorím to, čo my povedal pán... Headgrovess.
- Nepoznám takého pána, - povedala veľmi distingovane.
- Je iba jedna strana, ktorá zastupuje kráľovskú líniu, pán Lane. Môžeme hovoriť len o našich záujmoch.

Nemal som chuť počúvať manipulačné cvičenia ani z jednej strany, ani z druhej strany.

- Vážená pani, ak mi dáte päť minút na dokončenie dialógu s pánom Headgrovessom, budem sa vám venovať v plnej zbroji...

Pousmiala sa. Kývla zľahla hlavou.

- Počkám vás, v plnej zbroji, pán Lane.

Odchádzal som od nej s miernym bolením hlavy, tak výrazne sa do mňa pozrela, načrela. Skutočne som nemal chuť sa vracieť k starým hlúpym rokom výcviku, kde poznáme mužskú stránku, ženskú stránku, mužské sny a ženské sny.

Chcel som zostať sám sebou, starým pracovníkom bez „požičiavania mojej mysle niekomu inému“ – ako sa hovorí.

Vrátil som sa k pánovi H., ale niečo nebolo v poriadku, telo začínalo horieť, myseľ sa „otriasala v základoch“, dokonca som si nemohol ani spomenúť na to, o čom sme sa rozprávali.

Headgrovess si ma premeral, jeho káva ešte nebol ani zďaleka dopitá.

- Kráľovnej sa slúži navždy... – povedal som akosi unavene. Tie slová mi vôbec neprišli zvláštne. Snažil som sa otočiť smerom k recepcii, ale pani Hellu som nikde nevidel.

Headgrovess sa zlovestne uškrnul, postavil sa.

- Sme dohodnutí... – a žmurkol na mňa.
- Môžete to za mňa vyrovnať? – spýtal sa, akoby vopred vedel odpoveď.

Nebol som schopný spätného výpadu. Ozelenel som na tvári a ak by aj srdce mohlo ozelenieť, tak aj v srdci – by som ozelenel.

Chvíľu som zostal unavene sedieť, zaplatil som, a pobral sa k recepcii nájsť pani Hellu. Nikde som ju nevidel, a tak som podišiel k recepcii, spýtal som sa muža v stredných rokoch, s ustatými očami, s ustatým telom:

- Tá pani...
- Ach, áno. Odišla, ale nechala vám tu list v obálke. Nech sa páči.

Ani so mnou netrhlo. Nezúčastnene som odišiel do izby.

Vedel som, že túto hru s mojou osobnosťou je zbytočné chápať. Prinútil som sa otvoriť list.

Stálo v ňom, napísané na stroji, na voňavom papieri:

Gratulujeme,

Boli ste prijatý do služieb veličenstva,

Objednal si vás sám John Lennon, povedzme,

Vďaka vašim odporúčaniam vo veciach jasných a zrozumiteľných,

Budete kontaktovaný čo najskôr samotným pánom Johnom Lennonom.

S pozdravom,
Zástupca Veličenstva VB,
Pán Headgrovess a Madamme Hella Grabb.

Pousmial som sa s ľadovým úškrnkom. Prestávam byť pánom svojho života, opäť a opäť. Nečakal som ľahkú prácu, ale strata identity, to nie je moja obľúbená disciplína.

Ozvalo sa klopanie na dvere.

List som si schoval aj s obálkou do vrecka na nohaviciach.

Otvoril som s náladou pod psa.

- No, čo.. už vieme? – spýtala sa Lia. Vošla do mojej izby. Pokračovala bez mojej odpovede:
- Niečo potrebuješ? Aby sme si rozumeli, mám ti zabezpečiť, čo budeš chcieť. Ak potrebuješ ženu, nerátaj so mnou. Ak potrebuješ pomocný dialóg, dobre, súhlasím. Nie sme priatelia, a nikdy sa nestretneme ako priatelia.
- Ďakujem za vysvetlenie, s ktorým som počítal. Môžem sa spýtať prečo? Prečo to všetko?
- Sám Lennon požiadal. Svojim životom a stavom. Nezvláda tlak, je na dne, znovu raz. Ono je manželka, a občas ma plné zuby muža... ako muža. To poznáme. Študovali sme. Pomoc má byť orientovaná na psychiku a podporu. Všetkými prostriedkami. Je potrebné nahráť ďalší album, ale Lennon nie je v dobrej kondícii. Priveľmi ľpie na Ono.
- Čo sa navrhuje? – spýtal som ani nie tak obozretne, ako bezradne, čo ma samého prekvapilo.
- John potrebuje duševného brata... Niekoho, kto ho vytrhne z vlastného pádu. Kto sa s ním podelí. Ale tento raz Lennon zachádza príliš ďaleko do chodu a spoznávania duševných, aj životných vecí. Potrebuje reálne divadlo okolo seba, nie scénu, len tak zahranú. Potrebuje živú pomoc.

Zdvihol som zrak, prehlto som slinu. Veľkú slinu.

- Mám byť jeho čierny kôň?
- Ak to tak nazývaš...
- Mám cítiť to čo on?
- Občas... Ja som kontrola, ja som tvoja žena na emocionálnej úrovni.
- Ale budem potrebovať sex... potom, - nepovedal som to ako „potrebu“, skôr ako prosbu dospelého muža, ktorý čo to prežil.
- Postarám sa o tvoju dušu, tvoje telo... ale bez dotykov.
- Budem trpieť... Už teraz sa to začína... Toto bude bolesť...
- Potrebuje muža na dialógy... Potrebuje kňaza na vyspovedanie. Moja jediná úloha je dnes sa spýtať, či prijímaš.
- Áno, - a zvesil som hlavu.
- Dobre, o nič viac sa nestaraj, - a odišla z miestnosti. Zavrela za sebou dvere.

Zostal som stáť, prepadla ma samota, clivosť, tieseň, bolesť, všetko dohromady. Neuveriteľná bolesť.

Vedel som ako hlboko sa človek môže otvoriť vnemom a koľko ľudí to nemusí zniesť. Videl som Dylana, videl som Elvisa, akoby dva protipóly, ale umelcov, ktorý boli ľudskými vojakmi.

„Ja, vojak ich správy, mám teraz slúžiť ako povinné zrkadlo jedného z pánov a guru tejto boľavej hry na vedúcich spásonosičov.“

L'ahol som si, duša a duša nie a nie zhasnúť svoje ohne.

Neustále som počul hlas vo vnútri, navYják, spustený navYják bolesti.

„Toto bude ako vystúpať do hôr za niekým... kde sú tie hory nevrle... aj ku najväčším odborníkom na duševné prežitie.“

„John potrebuje zachrániť... Dokonca života bude žiť v pekle... V pekle uvedomenia...“ – prepadlo ma pri zaspávaní.

13

Ráno som vstal s pocitom pokračujúcej neuveriteľnej beznádeje – tá objednávka vo mne rezonovala rezavým pocitom - sám a sám, na večné vety, každý človek v uvedomení. Omladol som v duši, ale telo ma bolelo. Nevedel som kam zájsť, tá samota, tá bytostná samota, pocit, že viete ako všetko funguje, no nepomôžete si, to bolelo, nesmierne.

Zašiel som za Liou, zrazu som ju vnímal inak, jej oči, jej duša, jej zjav vo mne vyvolávali chcenie záchranného pásu, držať niečo, kohosi, kto by vedel kto som, kto by ma upokojoval.

Otvorila dvere na svojej izbe, upravená a spokojná.

- Potrebujem sa porozprávať...
- Vidím, že ti to ide dobre... – a premerala si ma. Jej úsmev ma zas ukrižoval, a bolesť, ktorú som vnímal, ma niesla celým priestorom izby.
- Poď ďalej... Dnes sme tu posledný deň... Stretneš sa s Lennonom, sami dvaja. V kaviarni... Tu dole... Yoko pri tom nebude...
- Ako ďaleko to môže zájsť? – spýtal som sa, len aby som sa čosi spýtal.
- Neboj sa, nič sa ti nestane, - a usmiala sa.
- To som už počul veľakrát.

Posadil som sa na stoličku.

- Tá bolesť je neznesiteľná.
- To znesieš. Ako veľakrát predtým.

- Aká je tvoja úloha? – spýtal som sa nepokojne.

- Dávať pozor. Na neho, na teba... Využiť jeho slabosti... Som iba žena.

- Aj toto som už počul veľakrát... Dobre, nebudem ťa vyrušovať, budem vo svojej izbe, postavil som sa, znechutený, lebo som videl, že úprimnosť nejestvuje, pretože v nej nemá jestvovať. Na jej očiach som videl cieľ. Využiť tú najspodnejšiu líniu a zaútočiť.

Nebol som na dne, len som cítil prichádzajúce duševné otroctvo.

L'ahol som si na izbe a čakal na výstrel do mojej práce, ktorým bude zazvonenie telefónu.

Telefón zazvonil o deň neskôr. Volal mi starší pán, podľa hlasu.

- Môžeme sa stretnúť na káve? – a odkašľal si do telefónu.

Súhlasil som.

Stretli sme sa o desiatej, na káve. Starší muž mi ukázal odznak.

V duchu som sa zasmial.

- Slúžim jeho Veličenstvu. Už dvadsať päť rokov. Problém je, že pán Lennon vrátil svoje vyznamenanie, čo znamená, že oficiálne ho už nechrátime. Ale máme záujem sa starať o svojich ľudí.
- Chápem.
- Nie, to nie je všetko. Chce zostať v krajine, v ktorej ho nechcú.
- Nakoniec ho prijímú. Poznám takéto prípady.

Muž sa poškrabká na čele.

- My chceme, aby sa vrátil. Ale je v područí, už to nie je slobodný človek. Je ho škoda.
- Bijete sa o nesprávneho vojaka?!
- Nie, on bude vždy náš vojak...

14

- Pod' nasleduj ma zoširoka... Pod'... nasleduj ma... – Johnova tvár bola ako navyjak. Nasledoval som ho, v samote, nasledoval som ho, v pozícii, iba on a iba ja.
- Čo vidíš? Čo cítiš? – plazil sa ku mne po dlážke. Chytil ma za ruku.

O heroíne sa nebudeme rozprávať.

Heroín nie je pre malé deti.

Samota a pokoj. „Teraz nikto nesiahá na naše bolesti.“

Samota a pokoj.

- Keď zistíš, že celý život je iba klamanie tvojej vlastnej identity... Že si ju kradneš a žiješ z toho klamstva, čo sa dá urobiť?

Pozrel som sa do jeho očí.

- Máš priesvitné oči... – povzdychol som si.
- Si môj čierny kôň... Si moja objednávka nezomierať sám... – zasmial sa mi do tváre.
- Veríš tomu?
- Verím... a potrebujem tú istotu. Nie som človek, ktorý môže mať priateľov, môžem mať iba sluhov.

Zasmial som sa. Pokoj a pokora, ktorú som cítil, ma prenasledovala.

- Nemôžem zomrieť... ak nechcem... To si opakuj... – šepkal ku mne.

Zdvihol sa zo zeme, podišiel ku klavíru. Troska muža, duša muža, nepriateľ manipulácie.

- Vidíš ma... A nevieš kto som... Kto som...?

Sadol si.

- Je zapnuté?

Zo štúdia sa ozvalo:

OK.

John spustil, zaklonil hlavu:

Keď tvoja hlava slúži niečomu inému ako je tvoja duša,
 A si v područí
 A si v područí
 Je iba láska, ktorej veríš
 A je iba pieseň ktorú spievaš
 A je iba práca ktorú ciciaš

John stratil vedomie, odpadol, zrútil sa na zem. V okamihu som bol pri ňom. Ako aj celé štúdio.

John sa prebral asi o minútu.

- Všetko je ok. Stále žijem. Stále som... tu...

15

Stáli sme s Johnom vo fajčiarskej zóne, teda v štúdiu. Pozeral sa mi do tváre. Deň si nepamätám, všetko bledlo odo dňa, kedy ma privítal ten jeho blahosklonný úsmev.

- Ľudia... ľudia si myslia... že už si čistý... – povedal som ako vrecu zemiakov. Ako sluha jeho duše, ako sluha niečej duše...

Len sa na mňa usmial, a pokračoval vo fajčení.

- Marišku? – spýtal sa ma lenivo.

Nechcel som, prijal som.

- Chcem, aby si sa cítil ako ja. Sám a izolovaný vo svojej bolesti. Tak predsa pracuješ.
- Je mi to jedno. Mám byť tvojim zrkadlom. Budem... – a zívól som si. Unavený a ponížený.
- Si moje zrkadlo... Len málo ľudí vie, ako som sa cítil... keď sme boli Beatles pred Help... Frustrovaný... Ja tomu rozumiem, a bolí ma to čoraz viac...
- Keď ťa môžeme použiť, použijeme ťa...

John sa usmial, kapitalizmus sa v ňom usmial za neho.

Vidím do teba, chlapče, zneužitá opica.

Vieš, ako ďalší v poradí, že jedna plus jedna sú dve.

- Kde je Yoko?! – spýtal sa mierne vystrašene. Ono sa ozvala z nahrávacej miestnosti.

John sa rozosmial. Afektovane.

- Som iba polovičný John... Ale idem do toho...

16

Pátranie o duši, pátranie po dušiach, pátranie po zmysle života.

- Musíme zavolať Georga... Ten jediný môže zahrať sóla... na túto platňu... On je na správnej duševnej platforme, chápeš... Ja mu zavolám sám...
- Veríš mu?
- George je môj chlapec...

John si fajčil v štúdiu, ďalší sluha mu priniesol telefón. Káble sa ťahali po celej miestnosti.

Sluha sa pokúšal o akýsi úsmev, bolelo ho to, cítil som to.

John vytočil spojovateľku jeho vydavateľstva a pokojným, až pokorným hlasom si vypýtal „prepojenie“ na Georga.

Spojovateľka mu odpovedala, pričom to počulo celé štúdio:

- Keď sa spojím... zavolám Vám...

John sa uvoľnil.

- Teraz je to už jedno, chcem iba peniaze a mať sa dobre... Nie, to je žart. Nie, to nie je skutočnosť. Dostali ma, bračekovia.

A počuli sme divoký smiech Yoko z kabínky.

- Dobrý žart.

17

Cez víkend som sa stretol s Liou vo svojom Hoteli.

- Vyzeráš použitý...
- Som použitý...
- A aký je zmysel toho... použitia?
- John...
- Nie. Rodí sa nejaký výsledok?
- Áno...
- Dobre... Koľko potrebuješ týždňov?
- Ešte mesiac... cirka.
- Dobre. Si v poriadku?
- Stávam sa mierne závislý na Johnovi...
- To sa spraví...
- Potrebujem ženu...
- Akú ženu?
- Akúkoľvek... nejakú schopnú... Z firmy.
- Dobre... Hneď? Zajtra...
- Zajtra...
- Akúkoľvek Starfucker?
- Áno...

Lia sa pousmiala. Zľahka pokrútila hlavou.

- Ozvem sa zajtra... Prídem po teba autom. Urobím čo sa dá... A kedy pokračuješ s Johnom?
- V pondelok...
- Dobre... Ide vám to dobre.
- Viem, ja viem...

18

Lia sa stretla s Yoko. Podali si ruky.

Prvá káva.

- Nie sme súperky o jedno telo, ani o jednu dušu.
- Je to môj vojak... Je to môj milenec, je to môj manžel.

Pozerali sa jedna druhej do očí.

Ono sa usmiala, bolesť ju dezinfikovala pred Liou.

- Každý len to, čo si zaslúži.
- Tak to nefunguje...

Lia sa zasmiala:

- Dnešná spoločnosť je o tom, čo si kto zaslúži... keď sám poslúži.

19

Sedeli sme v štúdiu, snažili sme sa byť čistými. John bol unavený, jeho úloha mu zase raz prerastala cez hlavu.

George sa na neho pozeral s obavami.

- Si OK?
- Som...
- Ver svojej láske... – po tichu zamrmlal George.

John na neho vrhol pohľad. George sklopil zrak.

- Sme sami...

George sa usmial na mňa akosi bolestivo. Nepoznal ma, ak by sme išli spolu na pohárik.

- Poznám ľudské tváre... Ide len o to, do akej miery sa chceš nechať zneužiť... A do akej miery uveríš... že si v živote... sám.

- Pozri, ty si sám... – John sa usmial na Georga.

- Lenže ja o tom viem... – a George odvrátil hlavu, zdalo sa, ako by hľadal Ono v miestnosti.

- Keď si niekto kúpi tvoju lásku, John... – a George začína voľný jam session...

- Keď si niekto kúpi tvoju bolesť, John...
- Keď si ťa kúpia... Už jestvuje len jeden servis, ten ich...

20

Čas bol rýchlejší ako naše životy, práca nám zobrala rok, a naše tváre si to nevšimli. John dokončil Imagine, a platňa čakala na vydanie. Pomedzi to Yoko prišla na svet s The Fly a rodilo sa Almost Infinite Universe.

Sedel som s Johnom v bare, ktorý nájdete všade. V podstate som sa s ním lúčil, nebolo veľmi čo komentovať, ani čo rozvíjať. Bol to unavený umelec.

- Nakoniec sa musíš nechať kúpiť. Musíš sa nechať skorumpovať. Inak ti neuveria...

Kopol do seba ďalší pohárik.

- Asi máš pravdu. Si iný umelec... Príliš pravdivý...
- Nie som príliš pravdivý... Len mi nemajú ako zavrieť ústa... Nemajú mi čo zobrať... Lásku? Život? Možno život...

Kopol do seba ďalší.

- Vždy je čo zobrať... Bolesť a utrpenie... Je to stále rovnaké...

John sa uškrnul.

- Pozri sa na Elvise... Ktohovie prečo to robí...
- Máš ho rád? – spýtal som sa. Ale potil som sa viac ako John.
- Áno... Mám ho rád... Vždy som túžil byť ako on... Ale pochopil som ho až s úspechom a so slávou. Nič viac ako z teba urobia... Som len úbohý Lennon, ktorý mal šťastie.

John sa taktiež liečil u doktora, prechádzal akousi liečbou „prvotným výkrikom“, liečbou, ktorá ale nebola úspešná. Neprešiel celou terapiou. Neprešiel celou terapiou!

Vrátil sa k pitiu, vrátil sa k marihuane, a vrátil sa ku kokaínu. Opustil Yoko, alebo Yoko opustila jeho, to už je nepodstatné.

21

Sedíme v bare a chlastáme. Ja, John, Ringo... Keith Moon.

Muži na úniku pred životom.

Muži na úniku pred sebou samými.

- Potrebujem Boba... – zašepká napitý John. A hodí pohár sa mu vyšmykne z rúk a rozbije sa.
- Veríš aspoň v Dylana?! – spýta sa ho Keith.
- To je vtip?! Myslíš si, že tu sa dá niekomu veriť?

O necelú hodinu nás vyhodí ochranka podniku.

John začne vyvážať svoju dušu na pašu. Kričí po ostatných stoloch.

- Kde je Vaše Sympathy for the Devil?

Je to smutné, je to odstrašujúce.

Ženy ho však chcú stále rovnako.

Pravdou zostane, že ho získala aj Lia. Vyspal sa s ňou. Yoko si našla svojho Spinozu.

Ocitneme sa na čerstvom vzduchu.

- Som smutný muž... Som smutný muž... – opakuje John. Ale ostatní kumpáni sa len škeria.

Sú rovnako smutní, tak len mykajú plecami.

- Poďme ešte niekam, - prednesie Ringo...
- Poďme ku mne... – precitne John. – Poďme do môjho bytu... Tam sa dokončíme...

Sedíme opití v nejakom byte na Manhattane. Byt hádam patrí niekomu z našej štvorice.

Možno je to aj môj byt.

- Priatelia, len unikáme... Unikáme... – šepká John. – Kto nás podkopne a vráti do studenej vody reality?
- Koho miluješ Johny?!

22

Najlepšie dialógy aké som zažil boli tie medzi Johnom a Bobom v šesdesiatomštvrtom po ceste po Amerike.

John bol mladý a zmizol od slávy za Zimmermanom. Bob zmizol od slávy, od folkovej lobby k Johnovi od Beatles, ktorého ešte v Ameriku poznal málokto.

Táto cesta je nepoznaná, tak nech to tak zostane:

Míňame niekoľko pouličných lúčp osvietenia, tie lampy na nás hovoria, ako to povedal Bob:

- Každá taká lampa hovorí o žene, ktorá nikdy nenašla tú správnu lásku muža. Rozsvieti sa a čaká. Čaká.

John sa nezahniezdil, ale doplnil.

- Nikdy ju nebudú bolieť zuby... – a zasmial sa.

Šoféroval som. Áno, bol som iba šofér. Oni sa viedli na zadnom sedadle. Ako na zverejnenom zázname z roku 1966, kedy sa viedli v Roll-Royci.

Ale vtedy už vyzerali ako zomierajúce hviezdy.

Veziem čisté mozgy, síce trochu vystavené páľave chémie.

Smejú sa, smejú sa na živote.

- Videl som veľa príbehov... Len tie, ktoré som prijal do môjho života... Aby som ich strávil... – povedal Bob.
- Poznám aj príbehy, ktoré sa k tebe dostanú až vtedy, keď prežiješ to, čo prežili tie životy... – povedal John.

Obaja sa zasmejú.

- Koľko si mal žien, Bob? – spýta sa John.
- A koľko ty... Si ženatý... Podviedol si ju niekedy?

A John sa zasmeje. Sú ešte primladí po tretíkrát.

Vidím ich! Cítim ich!

Primladí na veľké priateľstvo, ale už sa vlastnia. Bob bude raz plakať.

- Mal som veľa žien... ale čo je to láska? Láska je ako chodiť na chrobáku po Amerike. Láska je niečo na čo nemôžeš čakať, - povie Bob.

John sa zasmeje.

- Nie, mylíš sa... Lásku si môžeš aj kúpiť... Ja si teraz kupujem tvoju lásku... Kúpila si ju moja hudba... No nie?

23

Sedíme s Yoko a s Liou v hotely Holiday In.

John je po smrti.

- Milovala si ho? – spýta sa Yoko.
- Milovala som Johna s Beatles... – a Lia si utrie očí s veľkými kruhmi pod očami.
- Takže nie...
- Ak to mylíš takto... tak nie. Ale rozumela som mu.
- To ho zabilo... – povzdychla si Yoko,
- Ale už bol s tebou...
- Nebol s nikým... – povzdychla si Yoko. On nebol nikdy s nejakou ženou. Hľadal čisté umenie aj v láske.
- Áno... – Lia sklonila hlavu.

- Myslím, o jeho žene sa rozhodlo vtedy... v 70 roku, keď neustál tú liečbu. Pomáhala som mu ako to len išlo, ale... prelieval sa zo strany na stranu. Každý deň s ním bol ako deň s ruskou ruletou.

- Milovala som ho... ako Johna Lennona... – Lia po tichu povedala.

- Možno si ešte primladá... Tá najväčšia láska nepozná opustenie...

V štúdiu sme sa zhúlili a John mi začal rozprávať:

- Keď počúvaš moderné umenie, počuješ, že to smeruje len ku komercii. A to ťa ničí... Oni... mecenáši... Ver mi... Je veľa ľudí ako som ja... Verím tomu. Ale už ich nepustia do showbiznisu. Jeden ako ja stačí. My, tí, ktorí sa nedokážeme ovládnuť, ktorí sa nechceme nechať ovládať podľa hesiel úspechu... My sme tí mŕtvi...

Mlčím. Viem, že má pravdu.

- Máš pravdu...

Koľko je ľudí ako si ty, Arnold?

Viac... ako tých, ktorí sú tebou...

- V živote... nesmieš prijať žiadne vzory... Vzory sú predajné... Chápeš... . pousiloval som sa pridať.
- Nechoď na mňa s pseudofilozofiou, to poznám. To ti nepomôže. Ako otázka: čo je život? Je to tak ťažké... Priznať si, že všetko záleží iba na tebe.
- Všetko... Nakoniec... Ty už si to povedal v roku 1970... A teraz... v 72- om... hovoríš... Imagine... Kráčaš ďaleko... Hovoríš mnohým ľuďom z duše, ale to bolí... Tvoje utrpenie... Si trpiteľ ako Elvis... On sa topí v rovnakých vodách ako ty... iba neskladá... Toto poznám...
- Nakoniec som John Lennon. A... tento album ešte prijali... ale už všetci čakajú... ako vlci pred skrýšou... ich vodcu, kedy na neho zaútočia... Na moje ego... Lenže ja nemám žiadne ego... Naozaj. Naozaj mám strach... Som ako Brian Jones... Počul som ho toľkokrát... hrať ako Boha... A nikdy sa mu nevrátilo to, čo bol ochotný dať... Chápeš? On bol ukrižovaný... Chudák starý Brian... Odstrelil si mozog. Nezvládol to... Škoda... Mám strach... – a zapálil si cigaretu. - Môžeš byť iba závislý...
- Uvoľni sa... John... uvoľni sa... To ti želám... Uvoľni sa... a vychutnaj si život... Napíš uvoľňujúcu hudbu... Kto... kto potrebuje...
- Prestaň... Prestaň! Nie si priateľ! – a John vyfúkne dym z cigarety. – Si iba námezdný robotník s mojou dušou...
- Ale mám ťa rád... – a pokrútil som hlavou.
- Nie... nemáš... Nevieš čo je skutočná láska... Je to obeta...
- Aká obeta? – začínal som sa brániť.
- Obeta... je obeta. Láska nejestvuje len ako cit... Láska je dotyk a zároveň otázka „byť milovaným za milovanie a za kus pravdy... o tebe samom“. Láska je pripomenutie kam patríš, kým si bol splodený a prečo. Láska je pripomenutím tvojho koreňa. Láska je o samote... ak miluješ, musíš meditovať, láska je meditovanie...

Počúval som Johna, a radšej som mlčal.

V štúdiu sme sa zhúlili a John mi začal rozprávať:

Nepočítal som deň. Nepočítal som rozmar. Utrpenie sa krížilo so zábavou. To je cesta čistého ukrižovania.

- Chcem hrať... ale nejde to... Je to bolesť... Ako písanie... Nejde to... nejde to...

John pokračuje, nahrávacie zariadenie je v prevádzke:

- Vieš čo zničilo Morrisona?
- Nie, John neviem... – odpoviem. Nemám rád takého Johna. Pseudofilozofa.

- Umenie a jeho vlastný dar. Zakopal sa pod zem ako Brian Jones. Zakopal sám seba.
- Možno John, možno.

Nikam sme s Johnom nesmerovali, ale bolo potrebné niekam smerovať? Udávať smer niečomu.... čo....

Yoko bola ďaleko, a Johnovi chýbal ten oporný bod...

- Celý život je ako Mind Games... – predniesol. Chytil gitaru. Najskôr tá pieseň pôsobila smutnejšie... Vlastne bola smutná.

Všetko čo urobím,
Odniesie vietor za dvere mojej lásky:
Hry myslí,
Hry o láske. Kde si, drahá?

Prestal hrať.

- Nie, nie, nie... Toto nie je dobré... Toto nie je dobré...

Pozrel sa na mňa.

- Tak... čo teraz? Kde je moja láska? Čo je moja láska? Čo je moja hra mysle?

24

Sedíme s Yoko a s Liou v hotely Holiday In.

John je po smrti:

- Komu patrí The Walls and Bridges? – ozve sa Lia, jej otázka je otázkou supra nad mŕtvou.

Yoko sa zodvihne.

- Platím to ja... Tú kávu... My sme spolu skončili... Jediné čo nás spájalo... už nejestvuje... – a odišla ako odchádzajú včelie kráľovné.

- Videl si ju? – zamrmle Lia von Drab. Staršia a príťažlivejšia. Jej naivnosť odišla do zabudnutia spolu s jej povýšenosťou. – Získala všetko, lebo nechcela... Chcela všetko darovať jemu... Nakoniec by ho možno opustila... A on by možno pokračoval ako Dylan po životnej láske, ale čo mi o tom vieme. Veď mi dvaja ani nevieme milovať, lebo vieme, že skutočne milovať môžeš, až keď sa vzdáš percenta z mozgu...

25

Sedím s Yoko v roku 1987 vo Viedni:

- Koľko platní budete potrebovať na revolúciu na Východe? A ktoré presne... Kedy... A ako...?
- Pousmejem sa, - jej spôsoby sa ani za osem rokov po smrti Johna nezmenili.
- On odišiel, ale neodišiel jeho sen... – Yoko (s tvárou hráča pokeru) sa zamrví na mieste.

- Áno, to je pravda...
 - Tak ktoré albumy... Máme vydať v Československu?!
 - Abbey Road... Posledný...
 - Sme v oficiálnom rozpore... Predposledný vydaný...
 - OK, - súhlasím.
 - Povedz meno vydavateľstva, ktoré to kúpy... Povedz mi o ziskoch... A kontakoch... Zisti... A nájdi tých správnych ľudí...
 - Dobre... – súhlasím. – Dáme si spolu koňak?
 - Už nepijem... Teraz žijem šťastnejší život ako s Johnom.
 - Tie peniaze... Zostanú v tom štáte?
 - Áno... John chcel svoju revolúciu bez krvi... Stavím aj život... za jeho plán. On to urobil a prehral. Ja v týchto dobách neprehrám. Máme silných spojencov. Priateľov Johna. Máme tichý sprievod v našich službách... Ak to bude potrebné... Kontaktuj Liu von Drab.
- Moja tvár zväžnie. Zabehne mi (káva). Tú ženu som nevidel od roku 1980.
 Osem rokov na dôchodku, osem rokov pokoja.
 Teraz sa všetko mení, Yoko, kráľovná má volá späť do služby.

Vo Viedni sa stretávam s emigrantom z ČSSR. Známy muž, zrejme veľký pesničkár. Vysvetľuje mi veľa o dvoch národoch v jednom štáte. O dvoch riekach v jednom koryte.

- Češi sú skúšenejší... Slováci emotívnejší... Ak chcete revolúciu, dám ti radu, Urob z Čechov Pavla a zo Slovákov Johna. Oba národy sa spoja, daj mládeži nádej v nových maskách a nádej pokračovanie.

Smejem sa, keď som sám na izbe.

Smejem sa mužovi do tváre, že nie som tak naivný, aby som veril: „hudba-revolúcia“.

- Mám obavu, že ide len o ďalšie peniaze. Možno Japonsko cez svoju kráľovnú chce dobyť ďalšie územie... The Beatles, keď ešte nikomu nepatrili... aj keď všetci vieme pravdu: Dnes sa vojny vedú najlepšimi vojakmi vo všetkom, čo môžeš vidieť. Hudba, ukážte mi najlepších vojakov, ja k nim prídem a budem ich Ježišom i zradcom v jednom. Tak ako v roku 1968. Ja o tom roku viem všetko, páni.

Vojak Československa sa mi uškrnul do tváre.

- Karel Křýl...
- Môj úsmev je aj твоjím úsmevom... Pre koho si skladal hudbu v tom roku?! Priznaj sa. Si umelec. Buď vyrovnaným súperom Dylanovi v ringu a povedz pravdu.
- Nie si umelec... Si iba zabezpečovač... Nikdy nepochopíš ten strach... Tú tieseň... a tú samotu... – usmial sa a pil. Pil sám, len ako si zaslúžil. – Ušiel som? Alebo som bol vykázaný? Ako hrdina? Alebo ako padlý hrdina?! Čo na tom záleží, až tu na západe, človek pochopí, že niečomu, niekomu musí slúžiť. Sloboda... Ak sa chceš nazvať slobodou, musíš za to zaplatiť práve tou slobodou.

Pri stole sa k nám pridáva žena, ktorá sprevádza pesničkára z ČSSR, vlastne muža emigranta.

- Koľko? – je jej prvá otázka. Pripomína mi Liu von Drab.
- Záleží čo od nás chcete... – po tichu prehltnem svoje slová.
- Chceme si kúpiť slobodu... Chceme kúpiť slobodu...

- Dajte nám slobodu trhu... Dajte nám umenie na kolenách... A my vás postavíme ako Beatles v Hamburgu...

Pesničkár sa rozosmeje kašlaním veľkého fajčiara.

„Koľko si zaplatil všetkým tým fajčiarskym konglomeráciám, umelec, vodca národa?“

Som sám na izbe v Hotely vo Viedni. Vytočím svoje tajné číslo, ktoré vytáčam iba v takýchto prípadoch.

- Máme tu výbuch... pane.
- A Peter, - ozve sa v telefóne.
- Potrebujem kontakt na Liu von Drab. Bola to požiadavka neustále rovnakej strany ako vo všetkých prípadoch...
- Nerozdeľuješ svet... vo svojej práci... Všetkáž, Arnold? – a telefón stíchne.
- Lia von Drab si ťa nájde, máš náš sľub.

Ľahnem si na posteľ a spomínam, koľko času pretieklo a koľko životov stojí sloboda jedného človeka.

26

Sedím v Hotely vo Viedni a večeriam s Liou von Drab. Pôsobivá dáma vo veku, v ktorom ešte stále jestvuje láska.

- Ale čo je to láska, všetkáž?! – zabrzdí moje spomienky na svoje zmeny na bojisku. Lia.
- Čo sa núka tentokrát? Otvorenie nových trhov?! – povie pomedzi to, čo sme si objednali vo Viedni.
- Musíš byť tak presná...? – a prvý zemiak skončil v mojich ústach.
- Môžem používať aj slovník jedinca, ktorý ešte o nič neprišiel, lebo si ešte nič nenechal ukradnúť spreď úst. Ale takí... sú... veď vieš... Najsmutnejší. Lenže už mám svoje deti... A chápem... o čo v živote ide.
- Plánujeme dobrú vec...
- A kto ponúkne vehicle dynamic? Rok 1987 alebo 1967?!
- Poznáš odpoveď... Vieš ako to funguje... Tanky... alebo láska...? Ľudia, ktorí sa rozhodnú... A tentokrát máme kontakty cez hudbu aj k samotnej Yoko. Povedala, že ide do svojich tichých podporných akcií aj bez nás. A ešte povedala, že verí na zmysel v smrti svojho manžela. A že teraz žije šťastnejší život. Nakoniec život s vojakmi nebýva najšťastnejší.
- Aha... Takže ako tomu rozumiem... My bojujeme teraz za rovnaké ideály ako v roku 1968... A veríme, že ľudská spoločnosť sa poučila z chýb v tom roku, lebo, napríklad, aj taký John Lennon dokázal zomrieť za svoju hudbu... Ale... mne sa nechce zomrieť. Som, čo sa týka lásky a manipulácie s ľudským osudom, už na dôchodku. A nemyslím si, že niekto ako Yoko to bude robiť len pre česť k manželovi... teda zosnulému.
- Pozri... ja do toho idem... Ľudia, ktorí robili tie najväčšie zmeny zomreli mladí. Elvis, John... a... veď vieš.
- Dobre... Tak koho ponúkaš do nášho mariáša?
- Volá sa Karel Křyl.

- Poznám. Obdoba Dylana. Jeden album v roku 1968. Pre slobodu v ČSSR stále veľká postava. Ale, Peter... Hudba je sloboda ducha, nie života ako takého... To sa predsa už nemusíme učiť.
- Dobre.... A ešte budeme mať možnosť vydať Abbey Road...
- Dobre... To mení aj moju pozíciu... Také albumy ako Mind Games... Viem o čom to je. To je vysoká karta. To naozaj povolila?
- Áno... John mal sen... Vieš... Tá otázka stále trvá... Do akej miery môže umelec zmeniť myslenie a očakávanie tých, ktorí počúvajú?

Lia zaplatila za jedlo, odmietla moju platbu.

- Nechaj to tak... Obnovujeme spoluprácu. Ale služby... už neponúkam ako za mlada... Už ponúkam len mozog. Ok? (Duša už patrí len mne.)

Neodchádzal som nadšený, bolesť, ktorú som cítil od roku 1980, že zomrel priateľ môjho ducha, sa obnovila. Keby tak Dylan... Keby som sa s ním mohol stretnúť... Keby tak on napísal niečo ako Blowin in The Wind... a venoval to tichým spolucestujúcim... Ale taká pieseň je iba jedna. Zosmutnel som. Viem, o čo sa hrá. A v tejto hre už niet víťazov.

Keď chce človek hýbať dejinami, končí ako Lennon alebo Machiavelli.

Vychádzame s Liou od októbrového počasia.

- Svet je... Ten ľudský svet... je neuveriteľne manipulatívny, - povedala Lia. – Ale keď máš rodinu, už sa ti nechce zapájať sa do boja o najvyššie ideály, ktoré sú aj tak len divadlom pre tých, ktorí ťahajú nitkami... chápeš.

27

„PROTEST Song“

Poznal som veľa zabudnutých skupín, ale The Innovative Idiots, skupina, ktorá nikdy nevstúpila do štúdia, je najkrajším príkladom úpadku, ktorí dokážete zniesť.

John a Bob.

Dve gitary a dvaja tvoriví géniovia na ceste.

Povedal John na jednom mieste v USA, kde nás nikto nepočúval:

- Koniec Intermission:

She got my Soul

She got My Eggs

She got my Head

Let me Save my Soul...

- Myslíš si, že to zvládne aj sám? – spýtal sa ma Bob.
- Toto muži nikdy nezvládali sami... Čo si nečítala...?! – vyletel na neho John ženským hlasom a Bob mu odpovedal:
- Ale drahá... The Idiots majú široké srdcia...
- Nie, tento raz... Tu hrá skupinka osamelejších plazov...

Chlapci hrajú akoby zajtrajšok nejestvoval. Sú slobodní. Sú slobodní len natoľko, koľko zatiaľ zaplatili.

Áno, sloboda sa vykupuje. Tí slobodní vždy zaplatili pred vami.

John zrazu zosmutnie, prestane hrať.

- Nikdy sa mi nepodarí... Prekročiť svoj prach... – a zapozera sa na Boba.

- Berieš sa priveľmi vážne... – odpovie mu Bob.

- Čo to znamená? Brať sa priveľmi vážne? Cítim... bolesť... Doma som nechal dieťa... Nie som... dobrý... Nie som dobrý...

Bob hrá však ďalej. – Prekonaj svoje vnútro...

Prekonaj svoje vnútro, človeče,

Prekonaj svoj strach, muž,

Byť milenec, ktorý nestráca... je tvoj strach o prežitie, človeče, človeče

Prekonaj múzu tvojej spásy, muž...

Lebo spása... je iba láska, ktorou berieš a dávaš...

- Takéto veci sme hrávali aj my... v Hamburgu. Pre všetkých tých... strokotancov... A teraz nám berieš... našu výsadu... Hrať len tak pre strokotancov... – prehovorí po chvíľke John pomaly... a depresívne. Škoda, ak by to vyslovil zo žartu...

-
- Si paranoidný... John... – Bob sa pokúša krotiť jeho autorský hnev.

- Nie, viem, že na to máš právo, ale v tomto svete nejestvuje prvé miesto, chápeš?

Pousmejem sa.

Chápem Boba a snažím sa spoznať Johna.

28

12. novembra 1987 som sa premiestnil do Nemecka, za študentom politológie v Hamburgu, Jánom Palackým.

Mal dvadsať rokov a odporučila ho Lia. Ako úvodníka. Poznal Beatles, poznal príbehy o Spinozovi, Sorenovi Kierkegaardovi. Plánoval zosnovať prevrat v ČSSR.

Rozprávali sme sa v študentskej krčmičke. Bol som nadšený jeho mladým poznaním sveta. Chýbala mu láska ženy, za to bol nadšený ako Gabrielo Princíp. Tak nazval v našej debate atentátnika z roku 1914.

A najmä, poznal sa so študentmi v ČSSR. Poznal sa z umelcami, posielal do ČSSR knižky a platne po „čistej ceste“.

- Podhubie je široké... Mám pocit, akoby štátna moc podceňovala základňu inteligencie. My chceme slobodu umenia... Slobodu vyjadrenia... Dokonca máme kontakt aj na veľkých literátov, na Slobodu... A štátna moc povolila vydať Abbey Road. Chápeš?! Povolila The Best of Bob Dylan Vol.1?! Oni nevedia s čím sa začali hrať. Ľudia už počávajú a chápu, že rok 1968... bol iba jeden výstrel od krvi preliatia...

A bude tomu už dvadsať rokov... Teraz nastupujú do škôl deti revolúcie... Sociálnej revolúcie. A poznám aj človeka, ktorý sa stretáva s Dubčekom...

- Čo vieš o Dubčekovi? – spýtal som sa pomaly.

- Veľa... Je to jeden z malých hrdinov roku 1968...
- V mojich kruhoch bol za zbabelca... – povedal som čistou nemčinou.
- To nie... Oni ho izolovali...
- Kto oni?
- Sovieti... s ostatnými...
- Musel... im podpísať... To vieš? Pozri, my potrebujeme nových ľudí... Nové tváre... a takých je dosť. A potrebujeme hercov, a študentov. Hudbu... najmä hudbu... potrebujeme emócie, veľa emócií.
- Tak to spravme cez Prahu a Bratislavu. Uvidíš, ono sa to pohne. Máme podhubie, tým máme všetko...

Och, mladí ľudia, výstavné skrine sveta...

- Môžem ťa zoznámiť so ženou, ktorá poznala Johna Lennona...
- Ako poznala?
- Bola mu... milenkou... v určitom čase života...
- Kedy?!

- Myslíš pani Liu...?

Chlapec mi neveril, ale takí to majú v krvi. Veria v mladosti len sami sebe.

- Ak si jeden z nich... Pokojne zomriem za slobodu... – jeho vyhrážka je viac ako hraná.
- Prestaň klesať v mojich očiach. Môžem ťa zoznámiť s tou ženou... Chceš alebo nechceš...?
- Čo mi tá žena môže dať?
- Cvičenie z politológie...
- To pochybujem. Som na jednej z najlepších škôl. Nietzsche... je už zabudnutý aj Nemcami, našťastie.
- Veľká filozofia je vždy bojom...

Nepovažujem ho za súpera v intelektuálnej debate. Ak by vedel, ak by čo len tušil... s kým som už pracoval. Som len jeho polovičkou. Nastavím sa na jeho level. A zostanem. A zostanem tak stáť v jeho vnútri.

- Je na politológoch... ako presadia myslenie človeka vo svete... – povie a dýcha rýchlejšie.

29

Sedíme s Liou v podniku vo Viedni.

- Ten chlapec je príliš mladý. Potrebujeme niekoho, kto sa nebojí... povedať pravdu o manipulácii, ale na druhej strane... Potrebujeme sa zoznámiť s vydavateľmi Abbey Road...

Lia sa zasmieje.

- Ten chlapec bola iba skúška tvojho pokoja, ha ha. Je mladý, to priznávam, poznám ho.
- Spýtal som sa ho, či ťa chce spoznať...

Lia sa znova zasmieje.

- Už ma pozná.
- Ako veľmi ťa pozná?
- Len trochu... To sa stáva.

Lia, žena v najlepších rokoch, sa smeje, akoby nikdy nepracovala s kráľmi.

- Si slobodná? Už si slobodná? – spýtal som sa so záujmom.
- Vždy som bola slobodná. Nikdy som sa nedala úplne prehltnúť tou veľrybou zvonku.
- Pamätám si ťa aj inú...
- To sa nepočíta, lebo to nechcem.
- Aha...
- Budeš musieť odísť do Bratislavy...
- Ako sa tam dostanem?
- Ako občan nemeckej spolkovej republiky... Všetko zabezpečím. Pas, ordináciu tvojho vstupu... Si profík, tak budeš pracovať s profíkmi... A tak... Stretnieš sa tam so šéfom Opusu, čo je vydavateľstvo, v ktorom vychádza Abbey Road.
- Dobre... Len ako povieš, drahá...

Sledujem ju, ako odchádza.

Sledoval som ju. Ako odchádzala aj v prípade Johna.

John mi o nej veľa rozprával.

- Najlepšie na takýchto ženách je, že aj keď ich dostaneš... Ona sa nikdy nestane tvojim majetkom...

30

Nasadáme do lietadla a letíme do Prahy. Dvaja muži, chlapec sedí vedľa mňa, mladomanžel, a ja som jeho trňom. Podľa pasov, dnes som z NSR, chlapec je z NSR, je to môj dozor. Je to moja Perestrojka v akcii.

Volám sa Manfred Dekker a môj istič... Ivan Perether. Vybrala ho Lia. Miluje hudbu.

Je to politológ, ktorý bol chvíľu zamilovaný do Lii von Drab. Samozrejme, Ivana Perethera všetci dôkladne poznajú... Letíme pokojne, nerozprávame sa.

Všetko, čo by sme si mohli povedať, je zabudnuté. Sústredíme sa na naše úlohy. Nakoniec, nemčina nie je mojím obľúbeným jazykom, je príliš ťažká a príliš filozofická.

Pristávame pokojne v Prahe. Cez pasovú kontrolu prechádzame bez problémov. Vďaka Ivanovi.

- Pán je so mnou. Cestujeme do Opusu. Nejaké zmluvy... Medzištátny obchod.

Predať kráľovstvo za správneho koňa:

Presadáme na lietadlo do Bratislavy. Letíme asi hodinu a sme v Bratislave.

Na letisku náš očakáva pekná mladá žena, ktorá sa predstaví:

- Vy ste ten hudobník z NSR? – jej mladosť a jej otázka, ktorá nie je hraná, nás posmelí.

- Áno... – odpovie za mňa môj „syn“. – Je to zároveň klavirista, ktorý hral s najväčšími...

Nasadáme do služobnej Tatry 613 a pomaly sa hýbeme po Bratislave.

- Po prvý raz v Československu? – spýta sa plynulou Nemčinou dievčina.
- Áno, - odpoviem. – Pracujete ako uvítacia žena?
- Vlastne... áno... Študujem... a toto je moja brigáda. Som žena... ktorá túži po herectve... Študujem matematiku...

Automobil nás zavezie až pred obrátenú pyramídu, pred Československý rozhlas. Žena nás doprevádza až k hlavnej bráne, k vstupnej bráne do kolosu. Je to krásna žena, skutočný darček - ako sa patrí.

Na vrátnici nás už čaká človek, z Opusu.

Podáva nám ruky.

Usmieva sa. Ani on nie je informovaný o našom pôvode. O krvi Johna.

Vedie nás bludiskom tohto architektonického diela. Až zastaneme pri jednej z kancelárií. Zaklope, ozve sa „vstúpte“ a mi vkráčať do kancelárie.

Víta nás riaditeľ Opusu.

- Páni, dáte si koňak? – povie plynulou nemčinou.

Pochopím, že budem musieť hovoriť iba po nemecky.

- Prečo nie... – odpoviem, keďže môj syn sa len potichu pozerá na mňa.

- Prišli ste... ako správne tomu rozumiem... zastupovať... zisk z platne Abbey Road.

Takže nie ste žiadny hudobníci... alebo ste?

- Klavír znesiem... – prehovorím. – Ale máte pravdu...

Riaditeľ sa postaví, podá nám poháriky.

- Platňa sa predávala vynikajúco... Museli sme robiť jednu dotlač... Ono... by sa znieslo aj viacero dotlačí... ale zmluva je zmluva...

Riaditeľ zastal, premeral si nás pohľadom.

- Zisk... je... – a riaditeľ povedal pekné číslo v nemeckých markách. V západných nemeckých markách.

- No... dobre... dobre... – povedal som s miernym úsmevom.

- Ten zisk strana, ktorú zastupujeme, nepotrebuje... Môže zostať tu, v Československu, ale chceme uistenie, že tieto peniaze sa použijú na rozvoj umenia... textárstva... a slobody v umení... – predniesol som. – Hovorím v mene... vydavateľa... pôvodného vydavateľa...

Riaditeľ na nás vyvalil oči. Takmer sa prežehnal, ale zastavil svoj šok, vypil pohárik na ex.

- Tu jestvuje sloboda... ducha... – pomaly predniesol.

Potom nás zaviedol do štúdia, kde som „akože“ odohral svoj klavírny part, čo bola z časti pravda, zahral som niečo na klavíry. Len pre publikum v kabínke, aby sme sa vyhli podozreniam.

- Mohli by ste nám... zabezpečiť nejakú obradnú cestu po tejto časti Československa? Po Slovensku? – spýtal som sa riaditeľa, keď sme sa večer rozprávali vo vychýrenej socialistickej reštaurácii.

- Áno... bez problémov,- uistil nás riaditeľ.

Bol som prekvapený, čo chceme prekonať. Československo na mňa pôsobilo v niektorých oblastiach slobodnejšie ako slobodné štáty na druhej strane.

- Komunizmus sa tu mení... podľa Perestojky... . vysvetľuje riaditeľ. – Ale väčšina ľudí nikdy nezabudne na rok 1968... Na závan tvorivej slobody.

Ale nezabudne doplniť:

- Viete som riaditeľom... Ale medzi nami... Abbey Road... Aj tu máme dobrú hudbu... Poznáte Deža Ursínyho?

Sprievodkyňa nám rozpráva po nemecky príbeh tohto hradu. A my snívame... a my snívame...

Spomeniem si na poslednú noc s Johnom:

John otvoril fľašu.

- Vieš, Yoko... bude navždy len žena... Ona je tá polovička... Moja polovička... Ale ďalej... zájde to vôbec niekedy ďalej? – a odpije si zo svojho pohára.

Rozmýšľam o komunizme, o socializme, o manipulácii.

Spýtam sa môjho idealistu vedľa mňa. Nech aj pred našou spoločníčkou.

- Môžeš hodnotiť... Čo si doteraz videl?
- Cítiš ten závan šedivosti? Všetci sú tu šedivý... Okrem detí... Okrem... detí.
- Je tu príliš veľa ľudí, ktorí prehrali súboj s charakterom. Lenže takých je vždy a všade nesmierne veľa.
- Lenže tu... sa... za to nestrestá... Tu takí môžu študovať...

Naša spoločníčka nás počúva. Zatvári sa prekvapene.

- Môžem pokračovať? – preruší našu neviazanú debatu.

32

Sedím s Johnom v štúdiu počas nahrávania Imagine. Nemôže sa odpútať od negativizmu v tento deň. Je to čerstvý závan s nevyrovnaním sa s jeho umeleckou samotou.

- Dávam všetko, ale... nie je to ono... Chýbam si... Som masochista... Umením som prešiel ako s veľkým nožom... ty prechádzaš... raňajším chlebom.
- Moja výchova ma zväzuje... Moja láska ma zväzuje... tak ako ma vyslobodzuje... Nevieť... neviem... ako ďalej... – pokúšam sa o zblíženie. Som len jedna polovička Johna Lennona. Tá, ktorá nikdy nenájde celoživotnú lásku, lebo je navždy sama, ako v každom človeku.

33

Z Československa odchádzame pokojne a bez nejakých problémov. S podpisom zmluvy.

Podpísali... Umenie v Československu sa upísalo umeniu na Západe. Umenie nepozná údajne hranice. Ale tam kde nejestvujú hranice, tam je hranicou sám človek. Človek v umení.

Človek vo svete umenia. A umením je predsa všetko.

34

Je rok 2007. 27.12 sa v Hotely v Bratislave, v jednom z tých najdrahších, stretávam s Yoko Ono, ktorú by nepoznal žiadny turista.

- Svet sa nepýta... Svet obchoduje, - povie pomaly ako sedíme na káve.
- Sú tu voľné trhy...

- Ktoré...? – spýtam sa s tichým rešpektom.
- Ja budem slúžiť vojakovi Lennovi - pokiaľ tu budem žiť...
- Povedz miesto... povedz album...
- Revolver... Ukrajina...
- To pôjde ťažko... Tu sa zahrávame so silou ekonomiky...
- Tu je sila umenia... Mind games... Hovorím Mind Games...

35

Je rok 1986...

Muž v Kyjeve počúva album Revolver.

Je rok... 1986.

Muž v Kyjeve sa dozvie o výbuchu atómovej elektrárne.

Muž v Kyjeve počúva tretú pieseň z Revolvera.

Zdvihne telefón:

- Už sa to stalo... Už...

Muž je veľkým hercom, pátra po znázorňovaní umenia v realite hry pred javiskom.

Rozplače sa.

Ľudia zomierajú.

John Lennon naozaj zomrel.

- Vy ste John Lennon?

- Áno... – potom... už môžete zomrieť.

36

Sedím s Liou von Drab v Hotely v Kyjeve. Drahý Hotel. Pravda víťazí cez peniaze.

Je rok 2011. Sme starí ľudia. Mlčíme. Mlčíme ako starí milenci, aj keď sme sa nikdy nemilovali.

- Ľudia... v mysliach... sú nástrojom politológie... – povie po odpití si kávy.
- Áno... – súhlasím a odpijem si z kávy.
- Nakoniec, káva je jediná droga, ktorá nám zostala.
- Áno... – súhlasím a odpijem si z kávy.
- Pôjde to ťažko... Východoeurópsky Slovan sa mení... len veľmi ťažko...
- Áno... áno...
- Ale mi môžeme pomôcť hudbou...
- Potrebujeme ich hudbu... a taká hudba nebude zabíjať... Oni milujú umenie, ktoré hovorí cez duše... ale nekrváca až podozrivo jasne...
- Žijú ťažké životy, nemajú v sebe náboje... na ťažké umenie...
- Ich životy, berú sa príliš vážne... A potom, keď je čas stáť rovno, sú ohnutí sami sebou... – zas si odpijem z kávy.
- Arnold... Ty sa nezmeníš... Ľudia sa menia... Východoeurópsky Slovan vyviazne z tejto hry ako víťaz... Morálny víťaz... Nepoznáš skóre ťažkého života? Každý miluje svoju obhajobu?! Urobil to Lennon, urobí to každý pešiak...

Ach, niekto berie život príliš vážne... Ale je to jediný život, ktorý máme...

37

Sme s Johnom v New Yorku, na koncerte New York Dolls. Píše sa rok 1973. Chlapci, ktorí nebudú nikdy šťastní, hrajú svoj part v histórii západnej hudby, hrajú úvodné kolo punk revolúcie.

- Berú sa vážne... Ale hrajú... party z hry... My a po nás potopa... – povie John ako ich hodnotí.
- Veď to nemajú ani poriadne naskúšané... - dopovie

Mne sa však páčia. Hrajú úprimnú hudbu, za ktorú som platil.

David Johansen je spevákom, zaostrí na Johna. V podniku je sotva dvesto ľudí.

- Tam ten vyzerá ako Lennon... Tram ta dá... – a predvedie nacistický pozdrav.
- John je ticho. Málokto sa vôbec otočí, aby vzhliadol Johna.

„Berú sa príliš vážne vo svojej hre.“

Hrajú Personality Crisis.

John počúva text. – Sorry, ja musím vypadnúť.

Nasledujem ho.

Zapadneme do dajakého baru. Ktosi spozná Johna.

Objedná mu rundu.

- Chýba mi láska Yoko. Ale keď som s ňou...

A ja stále počujem Personality Crisis.

- Také veci sme hrávali aj my v Hamburgu. Pre všetkých tých... stroskotancov... A teraz nám berú... našu výsadu... Hrať len tak pre stroskotancov...
- Si paranoidný... John... – pokúšam sa krotiť jeho autorský hnev, posilňovaný alkoholom. Mám Deja Vu. Ach, áno... Toto som už raz počul.
- Nie, viem, že na to majú právo, ale v tomto svete nejestvuje prvé miesto, chápeš?

Pousmejem sa.

38

Sedím s Liou von Drab v Hotely v Kyjeve. Drahý Hotel. Pravda víťazí cez peniaze.

Milujem ju cez to, kým som bol. A cez to, čím sme si spolu prešli.

- Prežili sme... – poviem pokojne a odpijem si z kávy.
- Nikdy som si jeho smrť nevyčítala... Sú takí ľudia, jednoducho vieš... Išiel príliš ďaleko... Ale je smutné, že zomrel práve v okamihu, keď skladal... tak mierne...
- Prežili sme... Myslel som to... Všeobecne... Prežili sme ako mnohí iní... Jednoducho sme mali trochu šťastia... Sedíme... v štáte, ktorý stále vlastní Černobil... Chápeš?
- Nechoď tak ďaleko vo svojej mysli...
- Prepáč, ale chcem byť slobodný...
- Mysli aj na mňa... Milujem to, že žijem... A to, že sa s tebou môžem slobodne rozprávať na Ukrajine... mi dáva cítenie... ako v Paulovej Back in The USSR. Jasné? Ja beriem Beatles... Ty berieš Johna... Si stále priateľom mŕtveho človeka, ale pre mňa si živý priateľ. On sa v hrobe už nikdy neotočí.
- Mám ťa rád, pretože mám rád aj seba... Beatles už nejestvujú... Je to už iba obchodná história...

39

Skôr ako sa s Johnom dostaneme na koncert The New York Dolls, sedíme a posilňujeme sa.

- Pamätám si ako ma v Hamburgu držal pod krkom jeden chlapík. Vtedy som mohol odísť... a už sa nevrátiť.
- Čo sa vtedy stalo?
- Jednoducho som bol príliš arogantný na pódiu... Krčma sa pobila... A my sme vtedy dostali vyhadzov. Za deň sme však boli naspäť... Nikto im tam nechcel hrať, tak nás zobrali. A toho chlápka tam už nepustili... A teším sa na tento koncert... Ktosi mi hovoril, že New York Dolls hrajú tu ako my... tam... kedysi... Že sú novými Rolling Stones. Som zvedavý... odreagovať sa. A vidieť svoju minulosť. Ale možno to už nepotrebujem. Možno to neznesiem... Ja neviem... Ale lepšie tam ísť... ako sa bez... Yoko... upíjať... Mám strach. Stále mám iba strach.

John chcel prísť na koncert nespoznaný. Ako človek inkognito.
Podarilo sa mu to.

Vstúpili sme do podniku, ktorý voňal po všetkých možných cigaretách.

- Cítiš? Toto je vôňa Hamburgu...

40

Môj „syn“ sa ma na Spišskom Hrade pýta:

- Myslíš si, že niekto na Spišskom Hrade trpel Personálnou krízou?

Naša sprievodkyňa sa zastaví v rozprávaní z histórie... O histórii...

- Je jeden panovník... – začne... po nemecky.

Ivan sa zasmieje... Sprievodkyňa však pokračuje a rozpráva svoj príbeh o panovníkovi, ktorý mal údajne radšej mužov ako ženy.

Rozprávala o ňom ako by sa dopúšťal chyby:

Žena žene a muž mužovi. A všetko sa rúca... Údajne mal jedného potomka.

Thomas však pokračoval:

- Možno len príliš chápal a spoznal lásku medzi mužom a ženou... priveľmi skoro.

Cítil som sa ako na koncerte The New York Dolls. Sprievodkyňa sa na mňa zapozerala.

Odpovedal som rovnakou kartou.

- No vráťme sa k histórii... Toto okno... – a sprievodkyňa sa vráti k téme svojej práce.

41

Zásah Personálnou krízou:

Lia mi volala, že ju John udrel. A ušiel. Volala mi nadránom. Neudrel ju silno, ale Lia plakala.

John začína mať problémy. 1973. Koniec roka. Presný zápis: december, 28...

Údajne ho musím nájsť a vysporiadať sa s ním. Je zrelý na psychiatriu. Čomu verím, i neverím. Psychiatria je niekedy vecou majetku...

John sa s Yoko na chvíľu rozišiel práve v tomto roku, aj keď viac menej tajne. Stále ju miloval, ale už to „ďalej nejde“. Oficiálne sú stále priatelia. Len smrť ich rozdelí, alebo umenie.

John praktizuje umenie smrti...

Liu John udrel do tváre jemnou fackou v podniku. Bol napitý a robil výtržnosti. Kričal po ľuďoch. A tak stále dokola a dokola a dokola. Udrel ju údajne preto, lebo ho chcela krotiť.

V to ráno prespal u Keitha Moona. Potom plakal, ako rozprával Keith.

Zastavil som sa pre neho, keď sa zvečerievalo.

Bol som zrazu jeho bielym koňom. Kasíno v duši Johna sa zastavilo. Dnes som to bol ja, koho jeho narcizmus „ja a ja“ potreboval na prežitie:

- Už to tu viac neznesiem... – hovoril dokola.
- Pod' do štúdia... Teraz je čas na hudbu... Zober to ako svoju terapiu... Rada priateľa.

- Počul som, že si udrel Liu pred hromadou ľudí.
- Nie. Len som sa dotkol jej tváre. Zveličuje... Časy, kedy som bol schopný takých vecí... Nie, nie... S týmto na mňa nechod'. Nemôžem sa cítiť ešte horšie ako sa cítim... Buď advokátom mojej duše. Prosím... Dnes potrebujem advokáta mojej duše... Miluj ma, Arnold... Ako vtedy... v 64... s Dylanom...
- Možno potrebuješ odbornú pomoc...
- Nie, nie... To poznám... To už poznám... Každý odborník ti chce vyčistiť hlavu po svojom. A Yoko... tá je najlepšia... Milujem ju... Nenávidím ju... A nie je to jedno, keď tu nie je. Vidíš ju tu niekde?
- Poďme do štúdia...
- Nie, Arnold... buď iba so mnou... Rozprávaj sa so mnou... Chcem iba prežiť... ako každý... ale neustále to so mnou smeruje k zemi...

42

Stretávam sa s Yoko Ono v Kyjeve. V akejsi nepodstatnej vile, ktorá patrí nepodstatnému mužovi pre túto knihu. Nepodstatný, ale milovaný, s vilou, a život má ďalší príbeh.

- Čím som staršia, tým viac mi John chýba ako priateľ. Povedala som veľakrát, áno, bol to najlepší vojak, s ktorým som žila. Lenže to, čo cítiš, ako to môžeš pomenovať pred ľudskou masou? My sme to vyjadrovali, ale vtedy to nebolo pochopené. Náš vzťah... myslím si, že sám John mal s tým problém. Bola som... staršia... tá staršia... Áno, moja láska mala zmysel a on sa ku mne každý deň šplhal... a toľkokrát som videla jeho pád. Všetko, čo teraz chceme, ja... a moji blízky, je sloboda... Sloboda pre lásku... John má pieseň, kde hovorí: nerátajte so mnou v boji, kde potečie krv... A ja s ním súhlasím. Aj vtedy som s ním súhlasila. Boli sme umelci, ktorí išli s kožou na trh. Lenže kto to mohol ustáť? Dávať ľuďom slobodu... Áno... To je boj skutočného umenia... – Yoko vyrušuje slúžka. – Dám si čaj.
- Nech sa páči, - odpovie súkromná obsluha, hádam ani nie dvadsať ročné žieňa.

43

Lia nemala napuchnutú tvár... keď som sa s ňou stretol v ten deň, v ktorom som uložil do postele Johna po trojdňovom záťahu.

- Mám ho rada... Ale nevyznám sa v ňom... Pil priveľa...
- Nabudúce nebuď taká... veď vieš... Vyľakal som sa... John... veľa ľudí by chcelo vidieť jeho pád...
- Ale on padol... v mojich očiach... Tú lásku, ktorú mal, on ju stráca. Ona je nad ním... Pamätáš? Všetky dialógy, ktoré sme s nimi mali... To nebol John... To bol zamilovaný a ochočený John. Stojím si za tým. Veď ona na ňom jazdí... To je príbeh každého manželstva, kde žena... je staršia... o toľko... ako tu...
- Lia... Lia... Lenže on potreboval presne to...
- Pokúsím sa o neho, - povedala to ako sa v šachu hovorí: Pat? Láska? Alebo zabudnutie?
- Prečo, Lia?
- Ja... musím... ja chcem...
- Myslel som si, že už sa pokúšaš... Veď si to sama povedala v deň, v ktorom sme sa stretli...
- Ale vtedy som sa iba bála. Všetkého. Hrala som, ako pes zahnaný do kúta. Radšej som štekala. Mám pred tebou rešpekt. Aj pred ním... Ale teraz už chápem, že je utrpenie... v jeho svete... Už som mu blízko, už som mu v päťkách. Viem, čo potrebuje. Nie lásku, ktorú musí doháňať... On na chvíľku potrebuje lásku, ktorá doženie jeho...

„Ako myslíš...“

44

Potreboval som podržať, sám vo svete. Píše sa rok 1969 a ja sa túlam. Stretnem sa s Judit, mojou študentskou láskou. Teraz má rodinu a žije typický život.

- Trápim sa. Som sám...
- Ale... ale... všetko... máš všetko. Vždy si mal všetko.
- Nie... Nemám všetko. Nemám nič.

Rozprávali sme sa... ešte hodinu. Kúpili sme si kávu, sledoval som jej šťastnú tvár.

- Nikdy nezačni život, na ktorý nemáš bunky... – povedala skôr ako odišla.

45

S Johnom sme sa stretli, ale nemali sme si čo povedať. Deň po tom, čo sa vyspal s Liou.

- Tak... ďalšia žena... Tak ďalšia...
- Cítiš k nej vôbec niečo...?
- Neviem... Neviem... či je to správna otázka.
- Prečo? – spýtal som sa pomaly, ale nevedel som, čo sa vlastne spýtať.
- Každá žena... každá žena... Sú ženy ako Lia a sú ženy ako Yoko... a potom sú ženy ako bola moja prvá žena...

- Vieš, vyspal som sa s ňou, pretože... mám strach... Mám strach byť sám...

46

Všetko sa krútilo v smere, v ktorom sa vyvíja populácia. Príliš veľa za príliš málo. Príliš veľa a príliš rýchlo.

Zabili expremiérku Pakistanu.

Počúval som správy a je mi smutno. Vždy tu bude strana, ktorá prijme obhajobu. A vždy tu bude národ, ktorý vyhľadá jedincov a pomýli ich jednostranným výkladom čohokoľvek.

Smrť číha v každej knihe a v každej nahrávke.

Nemám sa s kým o tom porozprávať a je mi smutno. Nemusí ma to zaujímať, je to otvorená spoločnosť. To je názov, to je všetko, o čo sa snažíme.

47

Sedíme v reštaurácii v ČSSR. Riaditeľ Opusu sa mi páči. Je priamy.

- Vy neviete... predpokladám... ale aj my... tu... v Československu máme naše albumy... ktorými sa vyslobodzujeme.
- Nie som naivný... Umenie stráži umenie...
- Áno, umelec je umelec v každej dobe...
- Až keď hrozí zánik... ukáže sa kto je kto...
- Áno... máte pravdu... My sme dva národy strašiakov...
- Keď študenti prekročia hranicu medzi dospelosťou a stratou charakterov, čo sa stane?

Riaditeľ si ma premerá ostrým pohľadom. – Vy žijete v inom svete ako my.

48

S expremiérkou Pakistanu som sa stretol v roku 2006 - v jej exile. Inteligentná žena.

Počúvala priateľa Georga Harrisona – Raviho Shankara.

Bol to pre ňu vzor. Hudba Beatles ju oslovovala.

- Túžim po svetovom spojení... Aby sme sa spojili... v slobode... Ale sloboda... Je to tak široký pojem... že človek, ktorý o slobode rozpráva... riskuje... zlú interpretáciu.
- Poznal som ľudí, ktorí za slobodu zomreli.

- Ak bude potrebné zomrieť za slobodu môjho ľudu, tak zomriem...

Pozoroval som jej pohyby.

Pozoroval som jej oči.

Pripomínala mi Yoko Ono v stavbe Johna, keď John... by sám neprežil.

- Mám strach o svoj život, ale musím sa vrátiť do Pakistanu... Žije tam priveľa ľudí na to, aby som sa skrývala pred pravdou... ktorú som prijala. Utekla som... bola som vyhnaná, ale teraz je čas vrátiť sa späť a pomôcť ľudu.

49

John sa rozvalí na gauči.

- Keď som počul prvé nahrávky od Elvise, spozornel som. On to začal, zmenu našich myslí. Bez neho by Beatles nevznikli. Povedz, kým bol... Kým sa stal?
- Nakoniec... nám ho ukradli, Johnny...

- Zabalil to sám... Podľa mňa to zabalil celkom sám...
- Áno... ale tú cestu, ktorú prijal... Možno sa cítil ako ten, čo sa nechal ukrižovať výmenou za jeden bozk.
- Ako to myslíš?
- Ako som povedal...

John sa postaví a naleje si dajakého džúšu.

O chvíľu príde Yoko z práce. Vybavuje obchod za Johna. Nahrávky, právnici, zmluvy.

John prijal rodinu, prijal „materské práce“.

Ale iba on vie, kam až zašiel vo vnútri seba samého.

- Je to jediná cesta, vrátiť sa na začiatok. Vždy keď niečo dokážeš, vráť sa sám v sebe na začiatok... A začni odznova...

John Lennon sa však vráti. Vráti sa ako expremiérka Pakistanu.

- Máš sám so sebou veľa nevyjasnených účtov... To je môj názor...
- Nemôžem slúžiť ľuďom večne...
- Tvoj talent podľa teba slúži ľuďom?
- Nie, áno, nie... ktovie? Ak si raz začneš s hudbou, alebo s politikou... Je to na večnosť. Vyzveš večnosť medzi ľuďmi, jedinú večnosť, ktorú poznám...

50

29.12. 2007 sa hovorí o smrti Expremiérky. Je to všade, v správach, v novinách.

Ale... zomrelo Tam a Vtedy viac ľudí.

Je to večné, vždy to bude večné:

Nie je smrť ako smrť.

A nie je zánik ako zánik.

Ale...

51

Stretávam sa s Yoko Ono v Kyjeve. V akejsi nepodstatnej vile. Je v civile.

- Stretávam sa s tebou... A mám chuť byť neosobná. Nie si tá najlepšia spomienka. Si spomienka na lásku, ktorá sa odvíjala celkom sama. Je to ako keď niekoho, kto stojí k tvojmu telu tak blízko... Vždy som Johna chránila... ale on bol muž. Často si toho nechcel vážiť...
- Nechcel alebo ako muž... Nemohol?

Ono stíchne. Odpije si z kávy.

Obsluha v súkromnej vile sa príde spýtať, či je všetko v poriadku.

- Už som stará žena, ktorá toho zažila... V 69 sme spolu s Johnom stáli v nebeských dverách... A jeho i moje umenie dobíjalo svet... Mohla som s vervou kričať, ale bola som tichšie ako sa patrilo... Azda preto som prežila... Uvedom si, prosím, bola som Japonka, ktorá odmietla poslušnosť.

52

Sedím s Liou von Drab v Hotely v Kyjeve. Drahý Hotel. Pravda víťazí cez peniaze.
 Ak sa Ukrajina stane členom EU... Svet sa začne spájať.
 Ale vždy tu bude potreba hrať na dve strany.
 Ako bol Paul, tak bol John.
 Ako bol Casanova, tak bol pápež.
 Ako bola studená vojna, tak tu bola čierna a biela.

- Peniaze nie sú všetko, ale dokážu zmeniť režim. Jedno je však isté, deň a noc nezmenia... – prehovorí Lia.
- Keď si zaplatíš osvetlenie, tak áno...

- Ale aká to bude noc?

Odprevadím ju na izbu. Hostia si nás obzerajú. Lia von Drab je totiž oblečená ako top 1 v celom hotely. Vždy si potrpela na svoj výzor.

- Vtedy, keď sa John obtrel o moju tvár... Pamätáš si? Všetkým?! Tak vtedy som pochopila... precítila... že samota... dokáže zabiť.

- Ako to myslíš? – spýtal som sa ako sme vchádzali do výťahu.

Väčšinu života trávim po Hoteloch.

Väčšinu života iba platím, aby sa ľudia o mňa starali. Starám sa o ľudí, o ktorých sa stará ešte lepšie ako o mňa. Kolobeh... Kolobeh spoločnosti.

Ale Lia to dokázala. Vyslobodiť sa. Narodilo sa jej dieťa. Ale o otcovi mlčí. Má však manžela, ktorý je o tri roky mladší.

53

John má tiahlu depresiu. Sedíme v reštaurácii, v jednej z neznámych.

- Z tohto sa nevyťahuje ľahko... Imagine... Je to nevyvážené... Vysnívané...

- Neposudzuj... Umelec by nemal...

- Milovanie je sila... ale koniec koncov, nevytrhne ťa to z tvojej osobnosti. Si sám... trpíš sám... Dýchaš sám... Nevieš čo si počať...

Pozerám sa na neho a som ticho.

Objednám si nejaké jedlo. Pozerá sa na mňa.

- No tak mi pomôž... So moja osobka... Tak pomáhaj...
- Pomáham... Dávam ti moje bytie... Svoj čas... Nepotrebuješ teraz nič viac. To je môj názor. Mám ti hovoriť tie isté vety ako hovoríš ty mne?

54

Leonard, pán, ktorý mi hovorí do duše, aj z duše, sa ma pýta na koniec mojich stykov s Johnom.

Sedíme v dobrom Hotely.

- Takže... sa vám nepodarilo... ho presvedčiť, aby pokračoval?
- Nie...
- Takže ste prehrali...?
- V podstate áno...
- To vás nepochválime...

- To ani nečakám...

Leonard sa postavil, podal mi ruku:

- To mi stačí... Môžem odísť, môžem zostať... Nateraz ste nepotrebným...

Odfúkol som si.

Johnovi som želal všetko najlepšie.

Všetci sme kone.

Vyberme si farbu. Ak máme to šťastie.

55

Traja chlapci stoja vonku, pri krčme v Hamburgu. Čakajú na svojho dílera z tabletkami. Je to pekné dievča z dobrej štvrte.

George, najmladší v partii, si niečo spieva.

Johny, najstarší a najšialenejší, mu dohovára:

- Nemusíš si spievať, dnes ti dáme priestor, hehe.

Autobus príde načas. Vystupujú z neho ľudia, ktorí sú dnes už mŕtvi: náhoda. Všetci do jedného.

Dievča v päťici vystupujúcich nie je.

- Poďme jej naproti... Aby sme nezaspali...

Chlapci sa vyberú na cestu. Dostanú sa k druhej najbližšej zastávke. Čakajú na ďalší autobus.

Tento raz sa v ňom dievča už nachádza.

- Tak ako sa máme...? Kde je Stu?
- Tu... – a Stu sa jej skryl za najbližším rohom budovy.

Dievča im rozdá tabletky.

- Len pokojne... Máte čas... Dajte si to pred vystúpením...

Stu pobozká dievčinu.

John ticho závidí lásku jeho priateľa. Ale doma má ženu.

Paul v trojici chýba.

A George, mladý George, len pozoruje.

John nečaká, tabletku ihneď prehltnie. Dievča sa na neho potmehúdsky usmeje. Stu ju pobozká.

56

John počúva hudbu, nahrávky Elvise z 56. V Hamburgu je ich dosť. Má svoj sen a je vo veku, kedy má právo na svoj veľký sen.

- Priatelia, predstavte si, že raz budeme veľký ako Elvis.

Paul ho krotí, hoci v tichu vlastnej mysle sníva s ním.

Chlapci prežívajú ťažké obdobie, tabletky im síce pomáhajú ustáť koncerty v podniku, ale nemajú pred sebou publikum, o ktoré by stáli.

Ich vystúpenia sú vystúpeniami punk rockerov.

John často na pódiu predvádza nacistické pozdravy. Paul mu to vytýka.

- To predsa nemôžeš... Sú tu ľudia, ktoré by za také veci mohli aj zabiť... Veď si Angličan...
- Veď je to zábava... Snívaš o veľkom umení... Tak toto je veľké umenie...

57

Manažér The New York Dolls vpadne do šatne jeho zverencov, kde to vyzerá ako v pôvabnej ZOO v karamelovom svete.

Chlapci sú práve pupkom sveta.

Málokedy ste videli pred sebou takých arogantných ľudí, akými boli chlapci z New York Dolls. Ale boli to skutočné mužské primabaleríny.

Manažér sa rozhodne zakročiť:

- Pozri David... Dnes bol na Vás John Lennon... A ten nacistický pozdrav... Čo to malo znamenať?
- Len pravdu... Hahahha... – David sa postaví a vypadne.

Ktosi z chlapcov dodá:

„Cesta spermií je len jedna...“

- Beatles patria histórii... – povie David. – O štvrtstoročie si na nich nikto nespomenie...

David Johansen má veľké oči. Veľké ústa.

Ľudia sa opakujú pričasto na to, aby to bola náhoda. Nakoniec sme ten istý druh.

Ostatní z kapely s ním nemôžu súhlasiť, lebo sú natoľko mimo, že bojujú o holé prežitie.

David však vie, čo povedať:

- Čo na tom? Toto je veľké umenie... Zápas o holú existenciu...

58

Yoko mi v Kyjeve podá ruku. Po prvý raz v mojom živote:

- Si dobrý človek... Podceňovala som ťa...

Usmejem sa.

- Nie... nepodceňovala... Sedela si na stoličke a videla svet zvonku aj zvnútra... To bolí na dvakrát...

59

Pod' nasleduj ma zoširoka... Pod'... nasleduj ma... – Johnova tvár bola ako naviják. Chcel ma navíť na svoju dušu. A stráviť.

Užíval kokaín.

- Beriem to len pre to, aby som prežil... Pozri, ja som si už vyskúšal všetko... A toto je ešte celkom zdravá báza...

Nasledoval som ho.

Sadol som si na stoličku a sledoval som ho. Myšlienky sa mi zhmotnili do neho.

- Dokážeš mať ešte niekoho vôbec rád? – spýtal som sa ho.
- Neviem... Mám iba strach... Strach zo samoty...
- Toto opakuješ donekonečna... Nakoniec zostaneš sám...

60

John leží na zemi... po zásahu guľkou.

- Mám strach... mám strach... Tá úzkosť... ma zabíja...

61

Expremiérka Pakistanu ochádza z tohto sveta. Dve guľky zasiahli jej krk (podľa iných údajov hlavu). Snaží sa niečo povedať...

Zneje to akoby hovorila:

- Nech žije Pakistan... – to chcú zástupy ľudí... na jej pohrebe.

„Mám strach... mám strach... Toto zabíja...“

62

Johna zdvíhajú po zásahu guľkou zo zeme. Yoko je v šoku vedľa neho.

- On zomiera... – potichu povie. „Ja cítim... svet... ja cítim život... ja cítim smrť.“

Je v dlhom a nedozernom šoku.

Láska, ktorá zomiera v priamom zásahu, to je koniec. Koniec ženy, ktorou Ono bola.

63

John F. Kennedy sa spýta manželky:

- Veľa ľudí... Cítim sa ako nejaká hviezda z filmu...

Ozve sa výstrel.

Jav zastrelenia bez boja sa narodí aj pre 20. storočie - každý deň. Masa prepadne panike.

Mafiánska smrť pre prezidenta.

Bude to Mick Jagger, ktorý to pomenuje „správne“:

„Nakoniec sme ho zabili ty i ja...“

64

Beatles vstupujú na pôdy Ameriky:

Uboená duša davov, máš nádej. Mladých a naivných.

Tých, ktorí sú náplasťou.

A Epstein je génus. Splodil monštrum. Splodil ďalšiu zábavu. Ach, Epstein, Epstein, zomrieš za svojich chlapcov?

65

John ma zoznamuje s Epsteinom v 64. V Los Angeles. Brian si prišiel pre svojho čierneho koňa. Tichá jazda s Bobom sa končí.

Bob nás opustil noc predtým, bez toho aby povedal čo len slovo.

Brian je zvláštny manažér. Uveril cez lásku svojmu zbožiu.

Johnovi vyčíta, že sa stratil len tak. Že nikomu nič neodkázal. Je na dne. Psychicky vyčerpaný.

- Ak Vás dokáže vyčerpať takáto maličkosť...

Brian ma ohriakne.

Že kto som? Že som americký „prosociálny“ agentík, ktorý hovno vie.

66

S Brianom mám tu česť... sa porozprávať až v roku 1966. Jeho závislosť na liekoch a práškoch mi (dnes) pripomína Elvisa v roku 1968.

A: Všetci veľkí ľudia padali ako muchy, keď lekári ešte nevedeli ako podchytiť ich psychiku.

B: Kto chce tam, pomôžme mu tam.

Vchádzam do Hotela Ritz. Brian čaká na spojku v riešení krízy „o Ježišovi.“ To preto, lebo John povedal „Beatles sú slávnejší než Ježiš K.“ (vytrhnuté z kontextu).

Brian sám trpí paranojou. Z liekov a zo starostí, ktoré vládár má.

- Ak to bude potrebné... Beatles skončia s hraním... – povie a pretrie si spotenú tvár.

67

John sa mi rozplače na pleci mojej duše.

Píše sa rok 1974.

- Skutočná láska... Poznáš to... All you need is love... Bojoval som, bojujem, a stále v tom boji o veľkú lásku, o jedinú lásku, stále v tom boji prehrávam. Viem dať všetko, viem dať všetko na jeden deň... ale potom príde iný John... A iná skutočnosť... All You need is love... Vieš... a potom... všetko čo potrebuješ je v slove... To je smútok duše... Dopadá na mňa tieň... Ak prehrám boj o lásku, o životnú lásku s Yoko, som mŕtvy muž...

Podám mu cigaretu. Zapálím.

- Povedz mi čo chceš robiť.

- Chcem bojovať o svoju lásku, ale neviem ako...

- Si jeden z mála mužov, ktorý v tomto svete... ešte spoznal... že za lásku sa môže aj zomrieť... Ty si stavil všetko na Yoko...

- Áno... Ale to bol rok 1968... A... vtedy sme uleteli do cudzej a nepreskúmanej galaxie... Len pre to... len pre takú lásku... Bola to ona a ja... Bolo to všetko, o čom sníval Brian Jones... Sám mi to raz povedal... Ale potom, keď zomrel Brian... Myslím náš Brian Epstein a potom... aj Brian... Jones... Som si to v skutku uvedomil... All you need is Love... Ale oni... Oni... poviem ti ako som tu, sa niečoho takého nikdy nedožili...

68

Brian sa ku mne nahne a so zlovestným výrazom v tvári ku mne prehovorí:

- Chcem bojovať o svoju lásku... O pravé umenie... Rozumieš?!

Je to v podstate neistý človek, prepadá ho paranoja, zas a znova:

- Beatles chcú zničiť tí istí ľudia, ktorí ho sem dotlačili... Tí istí, ktorí si najskôr zvolili Kennedyho... a potom ho odpravili...
- Rozprávate o celej Amerike? – spýtam sa so záujmom.
- ...jasné... že... Čo? Čo!?

Zapálil som si. Sebazrútení som už videl.

Briana previezli na súkromnú kliniku.

Otvoril na svojej vile okno a zúrivo, šialene vykrikoval:

- Toto je sprisahanie! Podťte... Len prídte... Odstrelím Vás za to, aký žijete život... Klamári! Primadony... Idioti! Len si po mňa prídte...
-

Vstal som ráno. Nadýchol som sa čerstvého vzduchu. Bol som sám v manželskej posteli. Pekná spomienka, ktorá mnou preletela.

Nieko mi to v ten deň povedal: Zomrel Brian Epstein. Muž, ktorý obhájil Beatles v umeleckej ZOO menom VB.

A jedného dňa... sa John prepracoval k cíteniu Briana Epsteina... Možno... možno. Možno!

Na platni Imagine má pieseň Give Me Some Truth. Začína B stranu platne.

A v nej kričí na svet podobne ako Brian Epstein.

69

„Come Together...“

Expremiérka Pakistanu ochádza z tohto sveta. Dve guľky zasiahli jej krk.

Kto bola tvoja životná láska, baby?

70

„Come Together...“

Yoko mi v Kyjeve podá ruku. Po prvý raz v mojom živote:

- Každá láska k niekomu... je iná... Ale s Johnom... Vieš... keď... mala som veľa ľudí, ktorých som ako umelkyňa dokázala precítiť... Ale John... On jediný pri mne zomrel... Tvár ku tvári... Mala som ho rada... Ale či by sme spolu vydržali... Vieš, cítim, stále cítim, že bezo mňa by zomrel... On bol iný... Citlivejší ako si ktokoľvek vie predstaviť.

71

Brian sa ku mne opäť nahne a so zlovestným výrazom v tvári ku mne prehovorí:

- Nenechám si zničiť človeka, ktorého milujem najviac zo všetkých...
 - Pekne rozprávate o Johnovi... – a usmejem sa na neho. Ide o krásny úsmev.
- Ak to bude nevyhnutné... Všetko, čo bude nevyhnutné... Čokoľvek... Čokoľvek!

72

Sedíme s kamarátmi v bare v New Yorku. Píše sa rok 1966.

- Bob Dylan to prehnal... Tá motorka... Chápeš, bolo iba otázkou času, kedy prestrelí...
- Takmer sa zabil... Ono pád s motorky...
- Volám sa Yoko Ono... – zoznamujú ma s Yoko Ono. Rozpráva veľmi rýchlo. Veľmi rýchlo...
- Som umelkyňa... Práve mám výstavu, - je to umelkyňa, ale presadenie v krutom umeleckom západnom svete...
- Všetko je o kontaktoch, - spomínam si na jej slová.
- Najskôr musí byť umenie...

Usmeje sa ako malé dievčatko. Umenie!

73

Brian sa ku mne opäť nahne a so zlovestným výrazom v tvári ku mne prehovorí:

- Vy... Nikto nevie, čo by som bol ochotný pre neho urobiť... Oni nevedia... Oni len nevedia čo činia... A aké ťažké bolo presadiť ich... Koľko náhod, a koľko peňazí... Bol som to ja... Chcem povedať, že plnú zodpovednosť nesie ich manažér... Ja nesiem kríž Beatles...
- Beriete to priveľmi vážne...
- Ale kdeže. Poznám ešte jedného Briana... Jonesa... Aj on nesie... záťaž... Založil Rolling Stones... Videl si ako vyzerá...?
- Videl... Nevidel... Hovorí sa, že on... akože... založil Rolling Stones...
- Je to pravda... Je to svätá pravda...
- Och... o svätej pravde...
- Podľa mňa má... právo byť doživotným členom toho klanu.... Aj keď to s ním ide dolu z kopca...
- Tak ty si takýto manažér...
- Nie som manažér... Som umelecký architekt...

74

Stretávam sa Brianom Jonesom, náhodne, na jednom večierku. Pracujem, aj keď práve nemám stály prípad. Je marec 1967...

Stále je stredom pozornosti... „Zakladateľ Rolling Stones... ktorí s Rolling Stones stráca krok“.

Ostatní chlapi s ním čoraz menej hovoria.

Čoraz menej s ním rátajú.

- Poznáš Pain it Black? To je moje pieseň... Môj Riff... – Brian klame. Verejne. V piesni hrá na sytar. Je to krásny kúsok a krásna hra na sytar.

Brian Jones je jeden z najväčších narcisov, akých som kedy stretol. Ale „Boh“ vie, že skutočnej veľkej lásky sa nedočkal, pretože...

A: Zomrel mladý.

B: Jeho dievča ho opustilo, pretože sa k nej správal hrubo.

C: Nevedel si tú lásku udržať.

Mal som z neho dobrý pocit. Bol to „fajn“ človek. Pôsobil inteligentne, ale preháňal to.

Kde bola tvoja životná láska, baby? Keď si zomieral, keď si sa topil v tom bazéne?!

Bol si to naozaj iba ty, láska, baby?

- Nie som hudobník... Som umelecký architekt...

75

Brian sa ku mne opäť nahne a so zlovestným výrazom v tvári ku mne prehovorí:

- Všetko, čo som v živote urobil... sa nemôže skončiť... odsúdením... Nemôžu nás súdiť a spájať s náboženstvom! To je podvod... To je sprisahanie...

Snažím sa pána, ktorý sa so mnou rozpráva, upokojiť. Je to tak... ako to je.

- Mali by ste Johna prinútiť sa verejne ospravedlniť... Nech je to akokoľvek...

- To on nikdy neurobí...

- Ale... sú výnimky, kedy aj ľudia ako on... prijmu... svoje duševné šeky a zaplatia v priamom prenose...

Brian sa postaví, ale vzápätí sa uvedomí a sadne si nazad.

- Nikdy som nechcel... aby sme hrali umenie... mladých mužov... versus život... Oni majú právo na súkromie... veď sú to ľudia... Ja sa obetujem... ak to bude potrebné... Ale oni... Oni nech zostanú... kým sú... Kým chcú byť...

O Briana mám strach... ale nepoznám ho. Ľutujem ho ako neznámeho vojaka v nejakej nepodstatnej pouličnej vojne. On je veľký vojak. Vlastne generál, ktorí neustále schádza k svojim pešiakom. Nuž, z tohto hľadiska: je to vlastne „šialený“ generál. Poznáte to: generál je iba jeden... pešiakov viac.

No, takto by nemal chodiť na verejnosť. Aj on... generál v umení... uveril na svojich malých generálov v Umení. Na to má právo... Ale Americká Verejnosť proti Násiliu na deťoch bielych detí... a detí... má iný názor.

Kristus mal biely úbor, keď ho ukrižovali?

„Tak, KTO bol tvoja životná láska, ty úbožiak?!“

76

Stretávam sa Brianom Jonesom, náhodne, na jednom večierku. Pracujem, aj keď práve nemám stály prípad. Je marec 1967...

Zaujme ma. Chvíľu ho pozorujem. Pôsobí ako barón, ktorý nepochopil, prečo by mal žiť vo vyhnanstve.

Počujem jeho slová. Znova a znova sa opakujú:

- Som architekt ľudských tvárí.

77

- Som iba architektom ľudských tvárí, John.

John sa ironicky pousmeje.

- To už dávno viem. Povedz mi niečo čo neviem...
- Mal by si... hľadať niečo iné ako Yoko... Vidíš ju všade...
- Ja stále bojujem o moju lásku... – jeho tvár sa zvráští. Pripomína motýľa, ktorý sa nemôže vyliahnúť. – To je moje právo... To je môj život...
- Ale možno... by si bol šťastnejší s niekým iným...
- Ona je moja láska... Toto viem...

Postavím sa a pretiahnem si údy. Bolia ma. Život s Johnom nie je zábavný. Čakáme na príchod Ringa. Nateraz je spolupútnikom Johna.

Spolu, ako bratia v triku, vymetáme podniky, a správame sa ako svorka vlkov bez samíc.

- Včera som spal s akousi ženskou... Ani neviem jej meno, - ustrúsi John. – A dnes mám ešte tú drzosť hovoriť o Yoko... Nedokážem bojovať o svoju lásku... Nedokážem... Nedokážem sa s ňou... rozprávať, ale strašne to bolí...

78

Dvaja chlapci v Hamburgu píšu svoje piesne. Spolu.

Volajú sa John a Paul. Nie sú dôležitými, ale ich odhodlanie z nich robí... viac ako chlapcov. Sú tú „umelci“. Sami sa tak vidia. Teraz. Za polhodinu na pieseň zabudnú a budú hrať niečo od Elvise.

- Táto pieseň... Keď ja neviem...

Yoko mi v Kyjeve podá ruku. Po prvý raz v mojom živote:

- Mal veľmi veľa piesní... Ale čím bol starší, tým ťažšie vyberal, ktorá pieseň... je tá pravá... Vždy sa ma to pýtal... A keď som od neho odišla... Neviem si predstaviť... Nie, nie. Viem si predstaviť, čím asi prechádzal... Asi sa vrátil do roku 1965... Vtedy... bol v kontakte so smrťou. Len málo ľudí to vie, ale je to tak...

Mal som chuť povedať: „pokračuj“.

- Takže... A milovala si ho...
- Milovala som ho ako človeka, s ktorým môžem existovať iba veľmi, veľmi vyhraneným spôsobom. Bol to nesmierne zložitý a zraniteľný človek... V podstate sa nedal kontrolovať... Ale... Ja som v to vždy dúfala... Pochop, nemôžeš sa vzdať toho, kým si...

79

- Pochop, nemôžeš sa vzdať toho, kým si... – povedal mi Brian Jones na večierku v marci 1967. – A každý to odo mňa vyžaduje... Brian toto... Brian hento... Ale ako mám uhnúť... Nie, ja neuhnem... Dal som si slovo... Dal som slovo... Žijem vlastne bez lásky... A toto bude leto lásky... To ti hovorím. Ja mám túto dobu prečítanú... Beatles robia... veľkú vec... A my, Stouni, my... Verejnosť je proti... Brianovi... Cítim to... Mám svojich fanúšikov, ale... môj život je životom, v ktorom si chýbam... George Harrison mi povedal, že v takomto živote, aký žijem, sa bez lásky prežiť nedá... A... myslím si, že vie o čom hovorí...

80

John je v márnici. Pustia k nemu jeho ženu.
Odniekaľ sa ozve fotografický výstrel.

Che leží na márnom mieste v dejinách. Mŕtvy revolucionár. Ľudia okolo neho neplačú.

Ozve sa fotografický výstrel.

Che túžil byť básnikom a mystikom. Až mystifikácia z neho vystrúhala veľký emblém histórie.

Che túžil podať ruku veľkým ľuďom. Podal si ju iba s Fidelom.

Nikdy pri ňom nehovoril ako veľký človek. Vždy stíchol v jeho prítomnosti.

81

S Fidelom som sa nikdy nestretol. Ale John o ňom niekedy hovoril. S úctou, aj keď poznal manipuláciu až do korieňov jej krásy.

V skutočnosti nikdy nevedel, čo si myslieť o komunizme.

Lenže John niekedy nevedel, ani čo si myslieť o sebe samom.

„Nemali by sme takých ľudí umučiť k smrti...“

„Nemali by sme takých ľudí strieľať...“

- Čo si myslíš o socializme?
- Skutočný socializmus... vždy dopadne ako naša firmička Apple... Zvrhne sa to... na zbytočné peniaze... vyhodené do vzduchu. Vieš, ľudia si nevážia... peniaze, pokiaľ ich nezarobia sami.

82

Hospitalizovali ma na psychiatrii. Som starý človek a nemám žiadnych skutočných priateľov. Tí, ktorým som čosi obetoval, tí vždy zomreli skôr... ako Ja.

Hospitalizovali ma za nadmerné pitie alkoholu. Lekár sa ma pýta:

- Ste si vedomý... prečo ste tu?
- Áno...
- Budete tu takých päť až tridsať dní... Záleží to na vás...

Chcem sa obuť, ale na nohy si neviem navliecť ani ponožky. Trasiem sa. Bojím sa.

Nakoniec si navlečiem na jednu nohu bielu ponožku... a na druhú žltú. Iné som nedokázal nájsť či chytiť do ruky.

Lekár sa ma pýta:

- Váš stav je vážny...
- Viem... Uvedomujem si to...
- To je veľmi dobre...

83

Briana Jonesa hospitalizovali na na psychiatrii, centrum pre závislosti. Brian je mladý človek a nemá žiadnych skutočných priateľov... Tí, ktorým čosi obetoval, tí sú mladší ako on... ako On.

Hospitalizovali ho za nadmerné pitie alkoholu a za nadmerné užívanie rôznych látok. Lekár sa ho pýta:

- Ste si vedomý... prečo ste tu?
 - Áno...
 - Budete tu takých tridsať dní... Záleží to na vás...
- Ach... To je veľa... Práve nahrávame album...

Chce sa obuť, ale na nohy si nevie navliecť ani ponožky. Trasie sa. Bojí sa. O všetko. Za všetko. Pre všetko.

Nakoniec si navlečie na jednu nohu čiernu ponožku... a na druhú červenú. Iné si nedokázal nájsť či chytiť do ruky.

Lekár sa ho pýta:

- Váš stav je vážny...
- Viem... Uvedomujem si to...
- To je veľmi dobre...

84

Johna som dostal príkazom. Môj telefón v osamelej, ospalej kancelárii v L.A. zazvonil nečakane, hoci som to čakal už prinajmenšom tri mesiace, minimálne odvtedy čo John vydal Album John Lennon and Plastic Ono Band.

Mám rád ľudí, ktorí to preháňajú.

John vždy túžil „po svojej zelenej karte“. Po slobodnej Amerike. A Amerika je slobodná, pokiaľ robíte, čo máte a nikoho iného si nevšímate.

Ozval sa druhý telefonát. Asi minútu po tom prvom.

- Ten kto chce zostať v Amerike... Musí prijať Ameriku... A Lennon...
- Chcete hovoriť o zisku... Zisk z neho predsa je dokázateľne vysoký.
- No... ale vplyv... Ide o vplyv na určité... pokolenie...
- Chce zostať Tu... To by malo stačiť. Dajte ho mne... A nič sa nestane... Stačí ho prenechať mne...

85

Po našej malej ceste po štátoch sme sa s Johnom a Bobom zastavili v malom podniku... niekde v Texase. Malá krčmička...

John vyjaviť pravdu:

- Som hladný... Potrebujem jesť...

Bob nepotreboval. Amfetamíny stále zaberali.

Vypli sme motor, ja som dočapoval benzín.

John si objednal. Obsluha, stará žena, nepoznala, samozrejme, ani jedného z veľikánov.

- Toto je krásna cesta... ale... keď cítiš nejaký záväzok... všetko sa to točí akosi inak. Veľmi rýchlo... Myslím na Juliana...
- Tvoj syn... Poviem ti pravdu. Ak by som mal teraz syna a... Nevie, či by som tu bol s tebou... A...
- Netrápi ma to. Som egoista. Len si to uvedomujem. Akosi to štípe.

86

Che leží na márnom mieste v dejinách.

Jeho posledné dni boli skôr masochizmom. Už sa iba skrýval a unikal pred presilou. Podľa mňa, jeho najlepšia fotografia je tá, na ktorej kľučí ako minister výstavby na neznámom mieste – na Kube.

Kto ťa miloval, Che? Kto bol tvoja životná láska, Che?

87

Che:

- Nemôžem zostať na Kube... Sme tu dvaja... Ja a ty...

Fidel:

- Ako chceš... Len ako ty chceš...

88

Paul:

- Prečo už nedokážeme spolu písať? Zostarli sme... To len kvôli tomu?

John:

- Tak dajako...

89

Expremiérka Pakistanu:

- Mám sa podľa teba vrátiť?

Jej prvý poradca:

- Áno... Tu ťa tvoji ľudia ochránia...

„Tak kto je zodpovedný za lásku a nenávisť?“

90

„Sme iba ľudia...“

Pomyslel si Johny.

Posledné vystúpenie v Hamburgu. Koľko žien a koľko iných ľudí malo koncert na rovnakom javisku?

„Sme iba ľudia...“

- Sme iba ľudia, - povie John do mikrofónu a ozve sa potlesk.

Obecenstvo nečaká na žiadnu novinku. A chlapci hrajú už po niekoľký raz rovnaký koncert. Už ich to vlastne ani nebaví, a už vlastne ani nevedia, prečo to robia.

„Pre peniaze...“

„Vtedy, v Hamburgu, som pochopil, že môj život... je tragédia...“ – povedal John, a vypil pohár do dna:

- A toto je dnes moja ONO.

91

„Keď ma po druhý raz hospitalizovali...“ – začal Brian Jones, ale nedokončil svoje slová v mojej prítomnosti.

Nadýchol sa, ale iba sa usmial...

„Keď ma hospitalizovali... pochopil som, že môj život je tragédia... Niečo... o čom... o čo... je zbytočné sa znovu pokúšať... Bol som to ja... kto ich založil... Rolling Stones... Ale už... som iba otrava...“

- Neviem... čo by som s nimi mohol hrať... Už sme sa odcudzili...

Brian Jones sa utopil v bazéne.

92

John Lennon sa utopil v spoločnosti. Píše sa rok 1972. Rolling Stones vydávajú Exile on Main Street... A John... počúva tú nahrávku.

- Teraz... by to chcelo... niečo veselé... Napísať dajakú veselú pieseň, - a usmeje sa. – Vždy som im veril... Mám ich rád... Nikdy som im nepovedal ako ich mám rád... Ale odvtedy, odkedy zomrel Brian... Aj náš... aj ich Brian... Oni sa spojili... Keith a Mick... a My... Paul a Ja... Sme sa rozdelili.

93

Vladimír Mečiar a Václav Klaus podpisujú zmluvu o rozdelení ČSFR.

Vladimír Mečiar je ťažkotonážny politik. Klaus je politik, ktorý veľmi dobre ovláda svoje remeslo.

Slovensko je po druhý raz v histórii samostatné.

Slovensko sa stáva Johnom Lennom. A nateraz:

Kto bude pre Slovensko Yoko Ono?

Po tomto poste túži Vladimír Mečiar.

Lenže rieky národa potrebujú niekoho zvonka.

Alexander Dubček zomrel po druhý raz a tento raz naozaj. Zomrel v BMW. Na diaľnici. Na území Českej republiky. On chcel byť Yoko Ono v tomto prípade?

94

Jozefa Tisa práve odsúdili na smrť.

Jeho slová:

- Zachránil som národ... ktorý mal byť mŕtvym národom. Slováci.... Milujem svoj národ...

95

V roku 1965 spieva John Lennon:

Help!

Spieva to naozaj. Väčšina verejnosti by chcelo Beatles takých, akými boli do roku 1964. Ale časť spoločnosti preraduje na najvyššie rýchlosti. Odteraz až do roku 2000... budeme už iba tichými svedkami revolúcií bez nás... Masy nastúpia až ako použité koryto rieky.

John to vie.

John to cíti.

96

Masy nastúpia až ako použité koryto rieky. Jozef Tiso to vedel?

97

Johna som dostal príkazom. Môj telefón v osamelej, ospalej kancelárii v L.A. zazvonil nečakane, hoci som to čakal už prinajmenšom tri mesiace, minimálne odvtedy čo John vydal Album John Lennon and Plastic Ono Band.

Volá mi jediná priateľka z reálneho života. Mary Joe.

- Ako sa máš?

Neviem či sa mám tešiť alebo plakať.

Tak predsa si na mňa niekto spomenul.

98

John mi raz povedal:

Keď som v 68 opúšťal všetkých priateľov, ktorých som mal. Kvôli Yoko... cítil som sa ako stroskotanec. Ako ten posledný.

Pri stole, pri rokovaní o osude skupiny, som radšej predniesol:

- Ja som nový Ježiš K.

A veril som tomu!

Yoko sa len zahniezdila a nasilu sa usmievala. Taká silná bola jej láska. A výdrž. Chápeš?

99

Mám dvanásť rokov a som slobodný detský umelec. Lebo deti v dvanástich sú slobodní umelci.

Snívam o mojom živote. Ale mám strach. Mám veľký strach, že keď budem veľkým, čosi ma prehltnie a už sa to nebude dať vrátiť. Tak dajako. Bojím sa, že ma budú bolieť zuby. Bojím sa všetkého. Stále sa volám John Lennon.

100

Yoko mi v Kyjeve podá ruku. Po prvý raz v mojom živote mi ju podá ako slobodnému človeku.

Umenie... umenie žiť, to neučí ani Yoko Ono.

- Bol raz muž, ktorého som to učila... Ale výsledok skončil v márnici za mojej asistencie.

101

Brian sa ku mne opäť nahne a so zlovestným výrazom v tvári ku mne prehovorí:

- Ja som ich umelecký otec... Ja som ich architekt... Rozumie mi tu niekto?!

Brian Epstein sa ma to spýta, akoby pred ním ležala armáda nahluchlých dôchodcov z druhej svetovej vojny.

„Je potrebné, aby ľudia vedeli, kto zaplatil daň za úspech...“
 „Ak veríme v Boha, musíme veriť aj v ľudí...“

102

Sedím s Liou von Drab v Hotely v Kyjeve. Drahý Hotel. Pravda víťazí cez peniaze.

- Myslím si, že najlepší sú ľudia, ktorí nemajú čo povedať... Ktorí si to uvedomia ako mladí... Povedzme... dvadsaťroční... Dospela som k tomu v tridsiatke... Takže... takže... v podstate desať rokov som slúžila svojim snom. Ale dokázala som sa vymaniť z mojich bludov. A čo ty?!

Prejdem si po vlasoch. Stále obdivujem jej charizmu.

- Ja? Ja som muž.

103

Píše sa rok 1970:

- Tak, toto sme mierne... nezvládli... – polohlasom, pološeptom so mňa vyliezlo, ťahalo sa ako tou kávou vo mne.
- Gratulujem, dobrý výkon... Oni potrebujú vyrovnanú dvojicu... Dva krát dva sa tomu hovorí... – Lia naopak vytiahla akúsi hnedú cigaretu. Zapálila si. Pomedzi dym zanôtila:

„Neviem... ale keď uveríš na lásku, vlastne si hormonálnou bábikou...“

104

Nachádzam sa na jeden z mnohých New Yorských výstav. Som v akejsi Galérii, ktorá vystavuje obscénne maľby a skice Johna.

Pozierám si jeho erotickosexuálne spovede a rozmýšľam, či som ho vôbec „naozaj“ mal rád a ako som ho chápal.

Pretože keď sa život strhne iba na sociobiologickú základňu, strácame časť slobody.

A znenazdajky si spomeniem na New York Dolls. Zvláštnu skupinku parchantov, ktorí porozumeli „pop-rockovej“ hudbe skôr ako väčšina v Európe o dobré tri roky dopredu. Možno rozumeli až priveľmi.

Ale ich úvodný album je punk rokový základ – navždy. Ale kto ich dnes pozná?!

Beatles v roku 63 na albume Please, please me vykradli niektorých autorov, o tom niet pochyb. Ale kto ten album dnes pozná?

105

Som nájomný duševný vrah. Som všetko, čo nenávidíte.

John sedí oproti mne. Je vo vašej miestnosti. Je vedľa vás. Je to Váš spovedník.

Obzrite sa... Máte spoločnosť.

- Som Vaše svedomie.
- Som Váš Vrah.

Tak kedy ste po prvý raz stratili Charakter?

A kto bol Váš prvý milenec?

Tak kedy ste po prvý raz klamali?

A koho Ste vtedy podviedli?

To sú otázky, ktoré taký John dáva rád.

Zapáli si cigaretu.

- Môj strach stále trvá. Je vo mne... Bojím sa o život... Bojíme sa o život každý deň, však, Arnold?

106

Vladimír Mečiar a Václav Klaus podpisujú zmluvu o rozdelení ČSFR.

Ani jeden z nich nemyslí na umenie. Na svoj pôvod. Na to ako boli splodení a prečo.

Ani jeden z nich nemyslí na Johna.

Ani jeden z nich nemyslí na Dubčeka.

107

V Liverpoole sa narodil malý chlapec John Winston Lennon. Jeho matka Júlia nemyslí na to ako bol splodený. Jednoducho je...

108

Sedím s Liou von Drab v Hotely v Kyjeve. Drahý Hotel. Pravda víťazí cez peniaze.

Lia už nemyslí na Johna. Nakoniec, John je po smrti. Už nie je.

- Nebol to najlepší milenec. Ale na chvíľku... som ho mala veľmi rada. Bol iný... – a Lia na neho dokáže predsa len myslieť.

- Keď pozorujem dnešný svet, je rýchlejší... rýchlejší... ako hocičo.

- Lia... Tento svet náš už prežil. Naša práca je už zabudnutá. To, čo sme vytvorili a to, čo mu sme napomáhali... je história. Už máme len čisté bytie. Tak si to dajako vychutnajme...

- Čo tým myslíš? Láska... Sex... Moc... a sláva... To je smiešne... Ja si to vychutnávam. Mám svoju rodinu. Aspoň ja mám svoju rodinu. A viem ako si na tom ty. V podstate ťa ľutujem. Ty si dopustil, aby ti práca zobrala... všetko... čo stojí dnes za existenciu... Veď čo zostáva na smrteľnej posteli?

- Ja nezomieram...

- Si vo veku, kedy to môže prísť zajtra... Neklam sám seba...

„Sme spolu, lebo si ťa vážim... Lebo patríme do tej istej vrstvy...“

- Koľko máš teraz priateľov... Čo?! – spýta sa ma a nezabudne si pritom odpiť z kávy.

109

Che sa usmial. Tušil, že čoskoro ho dostanú. Žila v ňom tieseň. Ale zbabelý nebol. Žil v každodennom strachu o život.

- Pravda zvíťazí...

Pravda zvíťazila iba tak, že zomrel. Stáva sa symbolom, o ktorom on sám nevedel, že ním môže byť.

-?-

110

Expremiérku Pakistanu zasiahli do hlavy a nie do krku. Národ sa búri a chce vedieť pravdu o jej smrti.

Ľtosi nariadil exhumáciu a preskúmanie tela.

Život chce vedieť pravdu...

Pravda zvíťazila iba tak, že zomrela. Stáva sa mučeníkom. Stáva sa všetkým, kým nebola za života.

Tak: život chce vedieť pravdu... ale ľudia...

111

S Johnom sme sa zhúlili v štúdiu:

- Uvedomujem si... že politici klamú... Ale zasiahnuť sa vlastne nedá... Ja môžem iba protestovať, ale už sa mi ani veľmi nechce...

John sa nachádza v životnej letargii. Väčšinu dňa prespí... Drogy na neho vplývajú utlmujúco.

- Som lenivý človek... No a čo? Zarobil som už dosť... Aj keď o to nejde...

- Ale... o to ide vždy John... Ľudia hodnotia čoho si schopný... a prečo... Keď raz dosiahneš výšin, očakáva sa, že už nespadneš... Že si majetkom predstáv iných ľudí... Táto spoločnosť... Vieš sú len dva druhy ľudí: tí, čo vyrábajú a tvoria, tam patríš aj ty, a tí, ktorí prijímajú a stravujú... Tam patrí... napríklad ja...

- Ty si myslíš, že tam patríš?

- Áno...

- Ale hovno... Len ma skúšaš... Tam ty nepatíš...

112

Prechádzam sa sám po vonku. Nemám žiadnych priateľov. Rozmýšľam kam by som šiel. Sadnúť si a porozmýšľať... Čo ďalej...

Mal by som navštíviť... nejakú ženu.

Stretávam ľudí, ale nepozieram sa im do tváří. To obdobie už mám za sebou. Už nepotrebujem ísť tvárou v tvár...

Život je iba jeden. Ale neviem ktorý jeden...

113

Sme v ČSSR.

Dvaja zo západu.

Správajú sa k nám milo.

Ľudia versus ľudia.

Schádzame zo Spišského hradu.

- Vy veríte na tento systém...? – spýtam sa našej spoločníčky. Začervená sa, ale neodpovie.

- Máte iba jediný život... Tak si ho nepokazte... – doplním.

Usmeje sa. Ale cítim, že sa usmiala iba z povinnosti.

114

Brian sa ku mne opäť nahne a so zlovestným výrazom v tvári ku mne prehovorí:

- Vieš... Keď niečo dosiahneš a ani nevieš ako... Potom to chceš zopakovať... Lenže Beatles boli iní... Paul je ťahún, John ho geniálne dopĺňa... To sa nestáva často. John potrebuje lásku, Paul vie lásku vyrobiť. Paul je silný... Paul je... A John... ten bude vždy potrebovať opateru. Ja sa o nich starám... lenže zomieram. Som priveľmi iný... na túto dobu. Som otec Beatles. A otcovia zomierajú skôr ako ich synovia.

Usmeje sa. Ale cítim, že sa usmial iba z povinnosti.

Kráčaš si po svojom šťastí, chlapče...

115

Brian Epstein zomrel.

Beatles stratili manažéra. Kone sa splašili. Zomrel politik ich úspechu. Zomrel ten, ktorý vedel vyjednať zmluvy: Vlk sa nasýti a ovca zostane celá...

Nezapredal ich za drobné... Zapredal ich za svoju dušu.

Faust zostal celý. Hoci zomrel.

116

John prehovorí:

„V živote som sa zamiloval viackrát... A vždy som odznova dúfal vo veľkú lásku... Tomu sa hovorí hlúposť...“

John prehovorí:

„Brian ma miloval. Brian... Úbohý Brian...“

John prehovorí:

„Keď sme džemovali s Brianom Jonesom... išla z neho taká radosť malého dieťaťa... On nikdy nebol... dospelým... Mal som ho rád...“

117

Aj Beatles, aj Rolling Stones stratili svojich Brianov.

.- Bola to náhoda... ale hovorila za všetko.

- Aká náhoda? Poznáš človeka, ktorý mal naozaj Briana Jonesa rád?

Brian Jones sa ku mne nakloní a povie:

- Skapem prvý... z vás všetkých... z vás... Nemám tu prečo zostať... Ak som mal nejakú lásku... Tak to boli Rolling Stones... Lenže tá značka Rolling Stones sa zmenila... Už sú to iní ľudia... A niet miesta pre... Briana, ktorý žije život ako tá značka... Keď som sa im hodil... bol to OK... Teraz... som iba otrava...

„Značky zostávajú, tváre sa menia.“

118

Aj Slovensko stratilo svojho manažéra z roku 1968. Keď zomrel Dubček, posledná iskra roku 1968 spadla s ním do hrobu.
Veľa ľudí vtedy plakalo. Naozaj.

„Značky zostávajú, tváre sa menia.“

119

Sme v ČSSR.
Dvaja zo západu.
Správajú sa k nám milo.
Ľudia versus ľudia.

- Na večeri s riaditeľom Opusu som sa rozhodol použiť taktiku vojáka Švejka, - povedal mi Ivan.
- A to akú?
- Mlčal som a keď bol treba, tak som sa spýtal:

„Koľko dobrých albumov môžete urobiť za predané západné umenie...?“

Samozrejme, riaditeľ Opusu neodpovedal. Len sa na mňa usmial, že s kým sa to musím ťahať po ČSSR.
„Veď aj tak všetci vieme... že Ivan je... najhorším... dôkazom... zneužitia... moci peňazí... na Západe...“

120

- Veď aj tak všetci vieme... že John je... najhorším... dôkazom... zneužitia... moci peňazí... na Západe... – povedal riaditeľ opusu po štvrtom pohárikú Karpatskej Brandy Špeciál.

Usmial som sa.

Ivanovi stuhla tvár.

- Prepáčte, musím ísť na záchod, - povedal po nemecky.

121

Expremiérku Pakistanu zasiahli do hlavy a nie do krku. Národ sa búri a chce vedieť pravdu o jej smrti.
Ľudia sú... niekedy tak ľahko ovplyviteľní...

- Pomsta...! – počuť výkriky. Ale existuje pomsta tam, kde sa ženy nemôžu dočkať žiadneho uznania?

Atentátnik bol vychovávaný ako hrdina... pre jeden hrdinský čin.

John:

„I don't want to be Soldier Mama...“

122

John:

- Vieš, tých New York Dolls som nezniesol... Je to pravda... keď vidíš svoju vlastnú históriu... Chcelo sa mi plakať. Preto sme odtiaľ museli vypadnúť. Ak chcú byť veľkí... čaká ich ešte veľa testov. Lenže mi s Paulom...sme to vtedy tak nebrali... Dnes už viem o čom to bolo... A tu... dnes to vedia aj tí sviniari z New York Dolls. Oni to vedia... Len sa bavia na účet obecenstva...

Usmial som sa.

- Dostanú len to, čo im patrí... Taký sa snaží byť Kapitalizmus... To ťa učia... každý len to, čo si zaslúži... Vy ste začali ten biznis od A po Z... Preto sa už nezopakujete... Aj tí New York Dolls začínajú niekde od V...
- Nie. To Brian povedal A... a mi hneď na to: „Z“!

123

Vladimír Mečiar a Václav Klaus podpisujú zmluvu o rozdelení ČSFR.

Ani jeden z nich nemyslí na umenie. Na svoj pôvod. Na to ako boli splodení a prečo.

Ani jeden z nich nemyslí na Johna.

Ani jeden z nich nemyslí na Dubčeka.

- Dokončené... – Vladimír a Václav prešli práve do História. Nech sa stane odteraz čokoľvek.

To Vladimír povedal A... a Václav hneď na to: „Z“!

124

Brian Epstein podpisuje zmluvu so spoločnosťou EMI. Ešte netuší, že ako manažér Beatles prejde do História.

Zatiaľ je to len príbeh o veľkej Láske.

125

Jozef Tiso podpisuje zmluvu o samostatnom štáte. Hitler a jeho vojaci môžu byť spokojný. Slovenský štát je vazalom Ríše.

Aspoň Ríša ho hodnotí ako Spojenca - „majetok“.

Jozef Tiso prechádza do História, a nemá šancu počuť:

John:

„I don't want to be Soldier Mama...“

Jozef Tiso:

„V mene Národa... Prijmem svoj ortieľ...“

Ľudia sú rôzni.

Osudy sa opakujú.

Tak si vyberme našu pravdu. Zarámujme ju.

126

Pohreb Johna Lennona.

Pohreb Jozefa Tisa.

Pohreb Che.

Pohreb neznámeho vojačika.

Pohreb expremiérky Pakistanu.

Ľudia sú rôzni.

Osudy sa opakujú.

Tak si vyberme našu pravdu. Zarámujme ju.

127

S Johnom sme sa stretli, ale nemali sme si čo povedať. Deň po tom, čo sa vyspal s Liou.

- Bola dobrá... To ti poviem...

Závidel som mu.

- Miluješ ju?

- Asi nie... Ale je to človek. Chápeš, z mäsa a z kostí, hehehe.

John pokračoval s kyslým úsmevom:

- Niekedy nemáš chuť hovoriť... ani sa venovať veľkej láske... Veľmi to zväzuje... Priviaže ťa to k tej druhej osobnosti... A s Liou... To bolo iba o sexe... Niekedy to padne dobre... Aj keď mňa ženy musia dostať... Ja nie som jednohubka...

128

Lia pokračuje s úsmevom ženy, ktorá sa nerada súdi o jej kyslosti v tvári:

- Niekedy nemáš chuť hovoriť... ani sa venovať veľkej láske... Veľmi to zväzuje... Priviaže ťa to k tej druhej... chápeš... osobnosti... A s ním... To bolo iba o sexe... Niekedy to dobre... padne... Muž... John... Aj keď mňa muži musia dostať... Ja nie som jednohubka...

„Vtedy som sa v nej sklamal, myslel som si, že sa dokáže predať iba za lásku...“
Chápete, niečomu človek musí veriť...

129

Sedím s Johnom pred koncertom v New Yorku. Je nervózny a cíti, že s jeho hlasom nie je všetko v poriadku.

- Zahráme ako v Hamburgu... Aj tam som spieval s takýmto hlasom.

Sedíme s Johnom po úniku z koncertu New York Dolls.

- Nakoniec priznávam... že sa mi... vlastne páčili. To neuvidíš dnes hocikde... Aj keď spevák nemá vlastne žiadny hlas... Pekne nám to všetkým ukázali... O tomto to v tomto západnom svete je... Ak neskúsiš, nemáš nič.

130

Pohreb Briana Jonesa. Zišlo sa veľa ľudí. Smrť sa oslavuje.

Pohreb Johna Lennona. Veľa ľudí, ktorí svetu dali len svoj život, sa opakujú: „Bol to dobrý chlap... All you need i slove... Škoda, smutný príbeh...“

131

Sme v ČSSR.

Dvaja zo západu.

Správajú sa k nám milo.

Ľudia versus ľudia.

Pýtam sa riaditeľa Opusu, ktorý album zo západného sveta má najradšej.

Odpovedá:

- Asi biely album. Tam je Back in The USSR.

Ivan sa rozosmeje.

Riaditeľ sa ho pýta prečo sa smeje:

- Veď je to irónia...

Ivana sa rozhodnem opraviť:

- Hudba spája rozdelené svety... Beatles nikdy nechceli liezť do politiky... – klamem, John sa vedome rozhodol inak.

Riaditeľ si ma premeral.

- A čo John Lennon? Na ktorej strane podľa vás stál?
- O stranách nehovorme... Toto jedlo je až priveľmi dobré.

„On túžil iba po slobode ducha...“

132

„Come Together...“

Yoko mi v Kyjeve podá ruku. Po prvý raz v mojom živote:

- Svet sa spája... John by mal radosť... že Európa je tam, kde je...
- A čo zvyšok sveta...? – spýtam sa s hopsavým hlasom.
- Možno jedného dňa... príde aj k Imagine...
- Ale otázka stále zneje: Quo Vadis, človečenstvo...?
- Áno... Taká otázka tu stále brní... Ale aj ja mám právo len tak dožiť... John tu zanechal veľa dobrej hudby... A veľakrát prerušil... preskočil hranice medzi umením a politikou... Bol to politik mieru... aj keď sme vtedy nepoznali mieru... Boli sme vtedy tvrdými politikmi... za mier... On bol odhodlaný... povedať ľuďom pravdu... Vždy tu budú ľudia, ktorí radšej prijmú náboženstvo, pretože žitie je stále veľmi tvrdé... a nevyberá, len bije a bije. Bije tvoje predstavy,

ubíja tvoju voľnosť... Každý človek je vazalom modernej spoločnosti. Ale keď nastúpi otázka čo to vlastne tá moderná spoločnosť je, nevieš, kde stojíš...

133

Sedím s Johnom pred koncertom v New Yorku. Je nervózný a cíti, že s jeho hlasom nie je všetko v poriadku.

Potí sa. Pije jednu kávu za druhou.

- Dnes nemám chuť. Dnes... by som najradšej spal... Dnes... – a iba krúti hlavou.

Yoko pri ňom sedí a usmieva sa. Dáva na neho pozor, nech už je to akokoľvek.

Johna pred dvoma rokmi ohováral kde kto. Že stratil rozum. Že stratil súdnosť.

Dnes sa mu nechce hrať.

Ach, jeden z jeho posledných veľkých vystúpení.

- Mám právo... hrať... a urobiť zopár snívačov šťastnými ľuďmi. Uvidia Johna Lennona stáť na javisku a šaškovať. Aj tak je to iba biznis.

Pohreb Johna Lennona. Aj tak je to iba biznis.

Pohreb Vladimíra Mečiara. Kto vystrelí poslednú salvu do vzduchu? Kto ťa miluje, bejby?

134

Váš pohreb. Kto vystrelí poslednú salvu do vzduchu? Kto ťa miluje, bejby?

Čomu ste slúžili?

Komu ste slúžili?

A kto strážil Vaše súkromie?

135

Leonard, pán, ktorý mi hovorí do duše, aj z duše, sa ma pýta na koniec mojich stykov s Johnom.

Sedíme v dobrom Hotely. Tento raz je John po smrti.

- Hovorilo sa o Vás, že ho dokážete milovať... podobným spôsobom ako Brian Epstein.
- To sa iba hovorilo. Bral som ho ako cudzieho človeka.
- A... Smutná náhoda. Jeho smrť...
- Áno. Smutná náhoda. Aj keď...
- Prosím?
- Viem, že tento fanúšik... že s ním už boli problémy...
- To sa stáva. Nikto nechcel, aby zomrel. Ale v Amerike sa stávajú aj horšie veci. Jednoducho sme priveľmi slobodná krajina.

Leonard je starý človek. Hádal by som mu nad osemdesiat.

Nahodí:

- Viete, keď žijete tak dlho... ako napríklad ja... Takúto smrť mladého človeka precítite o to viac.

Neverím mu.
Zbytočné vety. Zbytočné životy.

Pohreb Johna.
Pochovali ste ho aj vy?

Pohreb Vášho blízkeho.
Nech žije súkromie!

136

John mi raz povedal:
Vieš, takí architekti a stavitelia tvoria niečo, čo tu zostane stáť... Ale ja... čo som vlastne vytvoril ja?
Iba Imagine... Predstavu... Zábavu...
To je všetko.

137

Lia sa pozerá na Yoko. Na obrázku. Sedí v mojej pracovni.
- Ako to dokázala... Roztúžiť Johna Lennona až na prah nepríčetnosti... Ako?
- Možno to ani sama nechcela.... Taká samota vie z mužov zostrojiť to čo z Johna... Odpadlíka, ktorý iba silou druhých, tých okolo neho, pokračuje akosi ďalej...

Lia pokrúti hlavou.

- Ak by nechcel... Je slobodnejší ako my dvaja dokopy.
- A v čom? – postavím sa, aby som zalial dve kávy.
- Môže sa zbalit' a odísť do krajín, kde ho nik nepozná...
- To neurobí... Je závislý na tom, kým sa stal...
- To si nemyslím. Hádám už z toho vyrástol.
- Vie veľa... vie príliš veľa... na to, aby sa hral na plantážnika. Takí muži... túžia po niečom, čo sa nedá uchopiť. On sa rozhodol pre lásku... ako muž. Hľadať lásku... Nakoniec to zapichol u staršej ženy... Nič výnimočné. Príbeh akých už boli milióny... – hovorím s nezáujmom, len z povinnosti.
- Mne sa páči...
- Chceš mať v životnom zápisníku Lennona... Ja viem...
- Tak to nie je...
- Tak to je...

Náš rozhovor pokračoval ešte dvadsať minút. K ničomu sme nedospeli, len ona túžila po milostnom zážitku.

- Túžiš sa stať ďalšou starfucker?

Urazila sa.

- Nie... On je výnimka... Je iný... Je skutočnejší...

Nezasmial som sa. Nechcelo sa mi.

138

John sa nerád spovedal ženám.
Yoko bola výnimkou. Ale tam kde sa prekročia hranice, často padá lavína.

- Niekedy sa s ňou za deň opúšťam aj dvakrát, ale potom sa vždy presvedčím, že inde by to bolo ešte horšie. Myslím si, že o tom vie. Pri nej sa cítim skutočnejším, ale možno častejšie sa... taktiež... pri nej strácam. Keď ukážeš najslabšie stránky... skôr či neskôr budú voči tebe použité... Ale nie je to ľahké... vedieť o tom. Rozprávať o tom. Ale mám na výber?

139

Sedíme s Johnom v štúdiu.

John len tak leží na zemi.

- Pamätám si, keď som bol mladší... Báľ som sa, keď sme v štúdiu nehrali... že čo nám povedia... teraz mám štúdiu len tak pre seba. A viem, že dva mesiace mi to tu patrí. Dnes sa mi nechce pracovať. Dnes sa mi nechce...
- Ale... mali by sme aspoň niečo...
- Ved' sa rozprávame... To sa tiež môže nahrávať. Ja sa nehram na mĺkveho...
- Ešte ťa stále baví... žiť životom rock hviezdy... len ako narcis?
- Ani nie... Hudba je moja práca... Ale už som dajako vyrchal... Dúfam, že Walls and Bridges bude dobré album. Ale vždy záleží od ľudí, s ktorými chceš niečo dokázať... O tom je celý život. O tom koho stretneš... S kým vyrastáš... Ľudia to ignorujú... Ale je to tak... Teraz mám dobrý tím... Ak sem niekto príde... Ale teraz sú štyri hodiny ráno... Teraz... Toto je chvíľa pre moju spoveď...
- Čoho sa bojíš? John, čoho sa bojíš?
- Sám seba... A potom ľudí, ktorí sú ako ty...
- Prečo?
- Sú to zrkadlá do duše človeka... A tie odrazy nie vždy súhlasia s tým ako treba žiť, aby ti dali ostatní pokoj.
- Pekne si to povedal...
- Ty s tým súhlasíš?
- Robím len to, čo potrebujem... Taký Elvis to nevedel využiť... Nikdy poriadne neprenikol k podstate toho, kým bol.
- Nemyslím si to. Videl som ho. Skôr sa odovzdal biznisu. Naposledy, keď som ho videl v TV, pripomínal mi Briana Jonesa na konci života. Vieš, takí ľudia málokedy dostávajú lásku, ktorá cíti ako veľmi krvácajú za živa. Yoko to o mne vie, lenže to si spojíš aj ty, keď si pustíš nejaké moje nahrávky. Žiadna hra, skutočnosť! Ale keď počúvaš Elvise, počuješ nahrávky, počuješ jeho hlas, ale nie skutočnosť. Tomu sa ja snažím vyhnúť, lenže tým odokrývam všetko to slabé, všetko to podstatné vo mne. Už nikdy nevydám druhú Mother... Liečil som sa tým, ale v tom procese som si neuvedomoval, aký som slabý a ako sa tým zraňujem.

Postavím sa, aby som našiel cigarety. Zapálím si.

140

Che si zapálil poslednú cigaru pri Fidelovi.

- Sme tu dvaja kohúti na jednom smetisku... – povie Fidel Che.

- Cítim to... Odídem... Ak mi dáš podporu a ľudí... Odídem do iných končín za mojou láskou...

Fidel sa pousmeje. „Boj nie je tvoja láska...“ Pomyslí si, ale mlčí. Fidelovi sa hodí, že Che odíde. Nie sú umelci, nie sú ani umelci života. Fidel je tvrdý politik a realista. Che je... umelec, o ktorom to nikto nikdy nenapíše.
Che sa túžil stať básnikom.
Che sa túži stať básnikom. Che túži milovať.

Ale kto netúži po celoživotnej láske?

141

Sme v ČSSR.
Dvaja zo západu.
Správajú sa k nám milo.
Ľudia versus ľudia.

Riaditeľ Opus nám dáva dary. Koňaky, pre každého jeden. Ivan sa však na neho pozerá s nedôverou. Dar prijme.
Riaditeľ nám potrasie rukami a popraje krásny výlet po Slovensku.

Ivan mi v samote, na hotelovej izbe hovorí:
- Nie je to tu až také zlé... ako som počul, ale ľudia sú tu... až priveľmi rovnakí. Každý sa k tebe správa tak isto. Zvláštny svet...

Ráno sa pri aute Tatra 613 stretávame so šoférom a sprievodkyňou. Ide o rovnakú dámu ako včera.
Ivan sa tomu ticho poteší. Páči sa mu.

Spomínam si na včerajšie slová riaditeľa Opusu:
- Lennon bojoval za tento svet... Bol na strane ľudu... Poznáte tú pieseň... ako sa len volala? Power to The People...

142

John sa nerád spovedal ženám.
Lia mi zatelefonovala v deň, kedy John zomrel. Vtedy som ju počul na dlhý čas naposledy.
- Počul si to? – a nepovedala mi viac - ani menej.

- Nikdy mi nepovedal ako sa pre mne cítil... Mala som oveľa lepších milencov, ale pri ňom som sa vždy správala... ako... žena... Môj intelekt... akoby som nemala vtedy žiadny... intelekt. Mala som ho rada cez to ako zo mňa dokázal vystrúhať ženu...

143

John mi raz povedal:
- Žiadny Boh nie je... ak sa tým budeš zaoberať... ako jeden človek. Ale ak budete dvaja, dávaj si pozor, už sa môže stať... že ten druhý nájde Boha a ty si skončil.

144

Stojíme na koncerte The New York Dolls.

John sa ku mne nahne:

- Nikdy to nedokážu. Prekročili hranicu hneď na začiatku... To sa neodpúšťa. Oni im to zrátajú... Obchodníci im to zrátajú... Prekročili všetky nepísané hranice... Pozri ako vyzerá ten gitarista. Sotva hrá na gitare...

John sa na nich chvíľu baví, ale čoskoro ho prepadne depresia.

- Poďme von... prosím ťa... poďme preč...

145

Niccolo Machiavelli sa narodil tretieho mája 1469.

Jeho prvé slová boli Mama.

Jeho prvé milovanie prebehlo v poriadku.

John Lennon sa narodil... v Liverpoole.

Jeho prvé milovanie prebehlo v poriadku.

Keď sa dospelí stávajú schopní plodenia. Ríša detského sveta sa mení na spoločnosť.

Demokracia na Boj o život.

146

Lia sa milovala s Johnom. Snažila sa o uvoľnenosť.

John sa snažil byť Johnom, ale išlo mu sťažka.

Musel prestať.

- Prepáč... cítim sa ako... zvierka...

- To nevadí... Počkám...

147

Stojíme na koncerte The New York Dolls.

To stačí - na začiatok.

Všetci sa niekedy cítíme ako Bábiky moderného sveta, modernej spoločnosti.

Všetci niekedy podliehame modernému svetu ako jeho svetlušky.

148

Brian Epstein podpisuje zmluvu so spoločnosťou EMI. Ešte netuší, že ako manažér Beatles prejde do História.

- Som všetko... som ich všetko, - ticho si šepká.

Ktohovie koľkokrát sa niekto z chlapcov prešiel k jeho hrobu?

149

Beatles absolvujú prvú nahrávaciu sekvenciu v štúdiu. John je nervózny, Paul ho krotí:

- John... nie tak silovo, tu nie sme v Hamburgu.
- Potrebujem nejaké posilnenie... – odpovie mu John šeptom.

Chlapci sa teda trochu posilnia. A John sa cíti ako John z Hamburgu. Twist and Shout.

150

Hovorí lekár Brianovi Jonesovi:

- Už by ste nemali piť viac alkoholu...

- Nemal... – ticho si opakuje Brian.

Brian Jones sa cíti, akoby sa proti nemu spojil celý svet.

„Moderná spoločnosť nepotrebuje ľudí ako som ja...“ – to boli jeho posledné úvahy.

Cítil sa tak veľmi nepotrebným. To sa ľuďom bez lásky stáva, nech sú kýmkoľvek.

151

Chruščov sa potí.

Kubánska kríza... je názov jeho potenia.

Len dvaja muži... a za nimi zástupy pomocníkov.

Kennedy sa potí... Je ochotný vyjednávať až na hranu.

V Hamburgu zatiaľ The Beatles začínajú punkovú revolúciu.

Koncerty:

- Radi zahráme pre vašu obľúbenú kurvu... – sú na dennom poriadku.

152

Sedím s Liou von Drab v Hotely v Kyjeve. Drahý Hotel. Pravda víťazí cez peniaze.

Je koniec.

Koniec.

Lia vyzerá ako premiérka Ukrajiny. Akokoľvek. A akokoľvek doslovne.

Ste len tým, čo si zaplatíte.

153

V ďalekej budúcnosti:

Beatles sú pochovaní v histórii.

A každý kto si na nich spomenie, bude spomínať len cez hudbu.

Úvahy Johna sú zahrabané pod zem.

„Spomínajú na Vás len do tej miery, do akej si od vás môžu niečo zobrať.“

154

„Moderná spoločnosť.“

Lennon vstal ráno z postele a povedal:

„Čo sa stane dnes?“

Ale nevedel si odpovedať.

155

- Použili sme väčšinu materiálu... Boli sme na vrchole... – spomína John na nahrávanie Bieleho (dvoj)Albumu. – Vlastne Paul bol na vrchole. Mne bolo väčšinou všetko jedno. Vtedy som bral heroín. Aj s Yoko. Ľudia si nevedia predstaviť aké je to silné. A v kombinácii s Yoko. S láskou k niekomu.

Nahrávacie zariadenie v štúdiu sa vyplo. John prestal rozprávať.

- Už sa mi nechce nič... Som ten čo chce prehrať...

Počúvam ho. Ale nezasiahnem. Len nech si hovorí. Len nech míňa svoj životný čas. Každý z nás to robí.

- Vtedy som bol veľmi paranoidný. Nedokázal som počúvať inú hudbu. Len tú svoju – a aj to iba pri live hudbe.

Nebyť štábu okolo mňa. Nebyť Georga... Skončil by som na smetisku dejín ako prvý.

156

„Moderná spoločnosť.“

John sa posadil oproti mne. Yoko si sadla vedľa neho.

- Odchádzam z hudby... – povedal veľmi pokojne.
 - Navždy? – spýtal som sa ako malé dieťa.
 - Navždy... Kto vie, ale nateraz určite.
-

Yoko mu podala ruku.

- Ona sa o mňa postará, - povedal John veľmi lenivo.
 - Postarám sa o tvoj biznis... Predám tvoje umenie, - povedala Yoko akoby o nič nešlo.
-

John mi podal ruku.

- Ďakujem... Veď vieš za čo.

157

Narodil som sa, aby som ovládal ľudí. Moja práca, celý môj život pozostáva z ovládania ľudí. Pracujem ako politológ pre firmu, ktorá si objednáva politickú moc. Politická Strana. Sme konzorcium, ktoré sa volá „vláda“. Veľmi jednoduché, veľmi prosté.

Prednedávnom si „Neznámy podnikateľ“ objednal zmenu moci v štáte Matrioška...

Štát Matrioška patrí k zložitým štátom Európskej únie, ktorá ma natoľko košatý systém, že nevie kde jej hlava stojí.

Štát Matrioška má pomerne dobrú štruktúru, aj infraštruktúru. Právo funguje v základe ako veľmi starý Mercedes. Viete o ňom, ale pri bližšom pohľade, pri pohľade zvnútra, je deravé, hrdzavé, bez udržania peňažnej moci.

Podnikateľ Pavol sám seba nazýva „Paul Johnson“, „Karol Marx“ či „Working Class Hero“. Je pomerne známy v celom štáte ako oligarcha. Zbohatol cez ropný priemysel. Vlastní patent na ťažbu v ťažkých a nehostinných podmienkach. Niet pre neho práva, ktoré by ho mohlo zahrabať pod čiernu zem. Má svoj tím ľudí. Tím, ktorí sa ho snaží držať pri zemi. Aby prežil čo najdlhšie v kráse ovládania a spravovania bez šialenstva a megalomanstva. Ved' peniaze nezískal kočovne zlým a nehanebným spôsobom.

Prvú miliardu získal, keď mal dvadsaťpäť rokov. Odvtedy stúpa smerom nahor, tam kde žijú iba Havrany Edgara Alana Poa.

Môj šéf mi dohodol stretnutie – z povinnosti, z trhovej previazanosti.

Stretol som sa s ním v jeho Hotely.

Stretol som sa s valiácim sa kameňom.

Vstúpil som do sveta modeliek, keďže recepčná v jeho „rodnom“ – základnom hotely spĺňala požiadavky „prežitia“ v ktoromkoľvek počasí EU.

Krása a krása. Je vždy iba krása na prvý pohľad.

Čierna a Biela. Všetko v mene pozície: „Kto sa môže spýtať - „Kto si?“

Doviedla ma až do baru, ktorý sa delil na miesto pre všetkých a pre miesto v zákulisí.

Mahagónové slová, mahagónové stoličky.

Paul sedel na mieste a fajčil Kubánsku cigaru.

- Dobrý deň... Dobrý deň... – oponoval si, keďže prvé dobrý deň znelo ako Vitaj, zatiaľ čo druhé dobrý deň znelo ako „Skap ty Hajzel, kradneš mi čas“.
- Pousmial som sa. Pousmial som sa všetkému, čo som videl.

Vedľa Paula sedela čínska žena.

Paul sa na ňu pozrel a nahlas prehodil cez celú miestnosť, akoby sa rozprával s niekým iným, s niekým kto bol Havranom:

- Číňanky sú až priveľmi milé... A v spánku si ťa premeriavajú pohľadom Bohov... – povedal jazykom štátu Matrioška.

- Číňanky čoskoro dobijú svet... Hovorím ti to ako som, dobijú ho ako kurvičky... Majú to v krvi, klamať, pokiaľ vycítia, že ťa oklamú... A ony cítia viac ako ktokoľvek...

Nechcel som Paula podozrievať z rasizmu. Koniec koncov jeho veverička sa na neho stále usmievala. Jazyku rozumela dobre, veľmi dobre:

- Nesúhlasím... – povedala plynulou matrioškiňou.

Paul sa iba zasmial a ponúkol mi miesto vedľa neho.

- Ďakujem, - poďakoval som. Premeriaval som si ho pohľadom neúprimného boha.

- Ďakujem za tvoj pohľad... Aspoň viem, že ste úprimný v tom, čo si myslíte... – a zasmial sa z celého hrdla.

- Takže, mám váš čas... Vlastním vás? Alebo vlastním iba vlastné nápady, ktoré chcete počuť? – spýtal sa a jeho skutočný hlas - počul som ho a veril som mu.

- Mal by si sa viac kontrolovať... – napomenula čínska žena Paula.

Paul ju predstavil:

Lia...

- Volám sa Arty...

Lia sa rozosmiala.

- Počujem samé dobré mená... ktoré ľudí musia rozosmiať, - a prešla si jazykom po perách.

Paul sa pozrel na hodinky. Nadýchol sa a odpil si z kávy.

- Povedzte mi, Arty... Čo vo vás vyvolávam? Viete kto som... Viete ako sa o mne píše... Čo si o mne myslíte teraz...?
- Nič. Som v práci. Som profesionál. Chcem iba počuť, čo chcete dosiahnu vstupom do politického systému Matriošky, - a ako som sedel, tak som sa jemne uškrnul. Rozopol som si sako a dotkol som sa kravaty.

- Hm, čo chcem... Chcem, aby sme vytvorili nový systém správy štátu... – celkom vážne, vlastne doteraz najvážnejšie predniesol Paul. Ibaže Lia sa zasmiala akýmsi polosmiechom, poloposmeškom.

Paul si ju premeral s pohľadom vraha. Chytil ju za stehno.

- Moja žena... moja... sa musí viac krotiť. Čínanky potrebujú silnú ruku, - a až po týchto slovách pustil jej stehno.

- Nový systém... Prepáčte... – zaprotestoval som. Viete, od šéfa, ktorým bol známy docent práva a premiér som dostal niekoľko príkazov. To, že realita mi predstavila Paula, najväčšieho darcu kampane docenta, ako geniálneho sukničkára a herca s osudom jeho prvej milenky, z ktorej si uťahuje bulvár ako i on sám, nuž, tá realita ma trochu vyviedla z tempa.

Docent sa samozrejme s Paulom stretol, ale nebol pripravený na Paulovo tempo: slovo čo slovo – vždy nový brainstorming.

Docent mi hneď zavola, čo bolo včera - ako včera. A povedal:

- Máme menší problém... Firma Hasťa Maňaňa... Vieš... Večný problém... tí, ktorí nám darovali xxx miliónov euro na rozvoj... v daniach... Ten Pavol... je naozaj dajaký čudný... Povedal mi, že Paul Johnson je génus. Povedal mi, že Karol Marx bol génus... nevypočutý génus.... A spýtal sa... čo sa stane s jeho darom... rozpočtu... A ešte... sľúbil mi, že ak sa mu zapáčim, čo sa už stalo, lebo to povedal... že nám daruje päť miliónov Euro. Povedal mi, že chce ovládať štát, čo tak či tak už robí... len mi to potreboval povedať!

Docent mal strach, že Pavol ho dáva sledovať.

Docent zavola ministrovi vnútra a dal mu jasný príkaz.

Docent zavola ministrovi hospodárstva, ale ten mu vysvetlil, že firma Hasťa Maňaňa je príliš košatá.

Docent sa ma spýtal:

- Chce s nami jednať. Dôverujem Vám... Vy ste génus v práci s ľuďmi. Skroťte ho a predajte mu nejakú myšlienku, ktorú si kúpy... No veď chápete, čo chcem povedať...

Docenta som si premeral. Mal strach v očiach. Nerozumel som mu.

Stále mu nerozumiem, ako sedím vedľa Pavla.

Stav vecí je jednoduchý:

Hasťa Maňaňa vždy platí odvody na Čas. Tieto odvody tvoria v podstate rozpočet ministerstva sociálnych vecí.

... a dar by sa hodil. Kedykoľvek.

Nech je Paul akokoľvek vyšinutý, „musí sa spracovať“ – povedal Docent a premiér.

Zasmial som sa v duchu docentovi, sediac pri Paulovi.

Lia si odpila z čaju, ktorý mala na stole.

- Môj partner sa snaží povedať, že obdivuje Paula Johnsona, preto si necháva hovoriť Paul. Aj keď je stále Pavol.

Paul sa usmial.

Pavol sa narovnal a jeho ruky sa spojili, akoby sa prežehnával.

- Milujem jeho knihy. Dejiny 20. storočia by si mal prečítať každý vysokoškolák! A nepriateľov spoločnosti by som si mal každý deň čítať aj ja sám... Odkážte to Vášmu pánovi...
- Myslíte premiéra, predpokladám, - a usmial som sa. – Pán premiér ma posielal, aby som vám bol k službám dvadsaťštyri hodín denne. Váži si vašu firmu... váži si vašej práce. Budem mu tlmočiť...
- Ako mu chcete tlmočiť, keď máte celý čas tráviť so mnou?

Pousmial som sa. – Myslel som to viacmenej rečnícky. Zľakol sa Vás... Viete... Bojí sa vášho vplyvu... Toho, že by ste mohol začať... hovoriť a neplatiť odvody. Právnikov i možnosti na to máte... Nikto tu nechce štát v štáte, keď už sme v EU.

- Štát v štáte... Takže vy si myslíte, že sme štát v štáte... A nie sme? – zasmial sa Paul. Jeho alter ego, Pavol sa zasmial v rovnakej sekunde. Konečne sa tvár jedného človeka, miliardára, zosúladiť a priniesla súlad obom akvizíciám jednej osobnosti.

Lia sa zasmiala „rovnako“, čím myslím, že smiech svojho milenca zopakovala asi tri sekundy po ňom.

- Povedzte mi, čo presne chcete, - zmenil som výraz tváre. Bol som profesionál, ktorý prešiel do útoku.

- Chcem štát, ktorý nebude závislý... Chcem štát, ktorý využije svoje zásoby v Uhoľnom mori. Máme zásoby zemného plynu na sto rokov v oblastiach, kde stále mrzne. Chcem povedať, že mám zásoby... Chcem štát, ktorý bude obchodovať na burze s tým, čo mu patrí. Chcem, aby ste mi dali povolenie... chcem povedať, že som ochotný... vyťažiť, ťažiť ten plyn technikou... veď naša firma má patent... Dovoľte vstúpiť na burzu nášmu štátu Matrioška, s tým, že ťažbu i stavbu plynovodu vybuduje naša firma... A máte čo ste chceli... vládu na desať rokov, - Paul zmĺkol. Jeho pohľad mnou prenikol ako nôž, ba priam ako strela z dela.

Otvoril som oči, roztvoril som oči. Lia mi prešla ľavou rukou po stehne. Stisla ho.

- Pán Horen, to nie je také ľahké... to čo hovoríte... – zabešlo mi.

- Chcete doniesť niečo napitie...? – zasmial sa „Paul Johnson“.

Pavol privolal lusknutím prstou čašníčku, hostesku, modelku. Mohla by to byť žena, ktorá by vám vypadla z celodennej depresie priamo na dlážku! – ak by ste ju uvideli.

Objednal som si ľadovú kávu. Naviac som nemal v slovnom ponímaní...

Dostal som strach. O Matriošku. O seba. Ale iba na chvíľu:

- Pán Horen, viete... že sme sa zaviazali... počkať s tým plynom na Rusov a Nemcov.
- Viem o tom. Rokoval som s nimi. Chcú jesť s nami. Ich politici si nechávajú utierať zadky nám. Vášmu premiérovi.
- Bez nich by sme neboli v EU.
- S nimi... sme... Kto sme s nimi? – spýtala sa Lia. – Kým je s nimi moja Čína? – a ihneď k tomu pridala plnohodnotný úsmev neporaziteľnej milenky „Paula Johnsona“.

- Toto je nebezpečná voda. Toto je politika krvi, - povedal som s kontrolovaným úsudkom.

Diabol advokát posadol moju myseľ. Hosteska a modelka a krása v čiernote týchto okamihov mi priniesla kávu.

- Túžite po problémoch... Pán Horen...

- Nie, túžim po pravde! Chcem naučiť všetkých politikov, ktorí nikdy nepocítili skutočnú moc za zadkom, že život je o moci v pohybe, nie o politike zahraničných vecí. Tá prichádza až po pocite moci za zadkom. Poznám to. Po prvej miliarde sa mi grgalo a bolo mi zle z toho úspechu, bál som sa. A dnes ma zaujíma iba láska a moc pod zadkom. Lásku mám ako vždy a všade, keď mám moc pod zadkom a viem kto som.

Zľakol som sa - iba o život „ Pavla Johnsona“.. „Je to taký zlatý človek“. Prečo si chce pokaziť život?

Je to taký ten muž, čo má pod zadkom dynamit a rozhodol sa ho použiť.

- Chcete to oznámiť verejne... Najskôr do... kedy? – spýtal som sa do ľadovej kávy.

- Počkám si na reakciu premiéra. Dám vám čas, ale vaše služby prijímam. Vážim si, že má pán docent dáva strážiť svojmu najlepšiemu človeku.
- Nie ste strážený, - pousmial som sa.

Lia sa postavila. Kde sa rodia takéto vysoké a pestré Číňanky. Jej nohy apelovali na nohy D. Hantuchovej o najdlhšie nohy ženských baní na peniaze. Hlas by som dal Lii. Krásne štíhle nohy a zadok, ktorý by každému mužovi dal otázku:

„Kto som?“ „A čo bude so mnou zajtra po týchto nohách?“

- Viete, že Rusi a Nemci... budú protestovať? – spýtal som sa jemne. Opäť viacmenej do kávy.

- Viem, a viem aj ako. Kolja zdvihne telefón a zavolá docentovi... Najskôr. A potom je tu sila obchodných kontaktov. Osobný tlak nejestvuje... v týchto prípadoch. Pôjde o prácu pre tisíce ľudí. Je mi to jasné... Ale prečo prichádzať o prácu, keď máme moc pod zadkom my? – spýtal sa Paul Johnson a na záver sa uchechtol ako vynálezca, ktorý pochopil akú silu má jeho vynález...

Lia sa znovu zasmiala.

- Neberte ho celkom vážne... Dáva mi veľa práce mu to všetko vyhovoriť... On hovorí všetko, čo si myslí... Berte ho ako takého človeka...

Lia, ako dopovedala, ukázala jej čisté zuby ako čas. Čas, ktorý je na strane toho, kto vlastní ženy ako Lia.

- Ona je moja sestrička. Lieči ma, keď musí... – pousmial sa Pavol. – A miluje, keď... – a Paul nedopovedal.

Pavlovi stuhla tvár.

Paulovi Johnsonovi sa v sekunde tá tvár rozjasnila.

- Myslím to vážne. Vyjdem s tým von, či súhlasíte alebo nie. Patrí mi ropovod, o čo môžem prísť? Tak či tak si väčšina otrokov štátu Matrioška myslí, že som už o rozum prišiel. Toto bude moja vendeta.

Prekrížil som si ruky. – Porozprávam sa o tom s docentom. Naznačil mi, dovtípil sa o čo Vám pôjde.

Pavol sa postavil. Uklonil sa ako sa v divadle klaňajú herci po dajakých životných úlohách.

- Bol som aspoň trochu zábavný? – spýtal sa ako dieťa.

Dopil som kávu. Neodpovedal som.

Kolja sa prebudil vo svojej pracovni. Zobudil sa na telefón, ktorý zvonil priveľmi nahlas. Ako každý telefón, ktorý budí prezidenta.

Kolja je prezidentom Ruska už druhé obdobie. Toto nebolo po prvý raz, čo prespal u seba v pracovni. Miloval svoje postavenie. Miloval svoje prezidentovanie.

Takže čosi Miluje.

On Miluje.

Zdvihol slúchadlo.

- Vasilij! Ten šialený pajác... Počul si to? Povedal mi to... Povedali mi to naši. Ten šašo si chce nechať všetko pre seba...

Kolja si nalial čistej vody. Nebol to pekný muž. Pripomínal Chruščova.

Rusko nie je ďaleko od správy štátu ako... v našom starom dobrom Kocúrkove.

- Prídi ku mne do pracovne...

Vasilij je ihneď v pracovni prezidenta. Vyzerá ako medveď z rozprávky o Mrázikovi.

- Musíme... Kontaktovať našich ľudí... Musíme... Vyjadriť poľutovanie... Potrebujem vytočiť veľvyslanca v Matrioške. Matrioška predsa odvždy patrí iba nám! Čo už im úplne drbe?!

Vasilij sa nahol ku Koljovi, chcel sa mu vtrieť do zorného uhla.

- Koho mám zavolať?

- Zavolaj Beriju... Budeme kričať... Budeme bojovať... – a Koljovi sa začínala potiť tvár.

Kolja začal tancovať. Vypil svoj prvý pohár vodky. Len tak, pre zábavu. Len tak, aby prežil.

Vasilij sa k nemu pridal. Robil všetko, čo robil prezident.

O trisaťtri minút prišiel Berija. Šéf kontrarozvedky.

- Dobrý... – povedal ledabolo. Berija nemiloval prezidenta. Ani ho nejako veľmi neuznával.

Berija sa postavil do stredu miestnosti.

- Alkohol v práci veľmi neuznávam, - povedal zo svojho stredne veľkého tela, čím myslím asi tak 178 cm telo, 95 kg.

Stredne oválna tvár sa ironicky pouškrnula nad stavom, v ktorom našla Kolju a Vasilija.

Kolja sa nadstranícky vykotúľal zo svojej stoličky.

Vasilij sedel rozvalený v koženom kresle.

Všetko sa točilo v smere pohybu prezidenta:

- Počul si to, počul si tú novinu... Ten SK Horen..... skurvený syn... Chce... Chce...

Berija sa opäť veľkodušne zasmial.

- Je to blázon. Netreba ho brať vážne... – a ihneď k tomu si pomyslel:

„Prezident je statočný kokot... Zas ho budeme musieť kryť.“

Berija bol mužom, ktorý informoval pred týždňom o „Paulovi Johnsonovi“ samotného prezidenta. Prezident na to v dnešnom stave zabudol.

Prezident menil svoju tvár. Bol otcom, krutým milencom, súperom, politikom, ktorý vie porušiť zákony morálky, aj keď ich porušiť v podstate netreba...

- Blázon? Blázon, ktorý vie porušiť všetky zákony... – tvrdo sa zasmial Kolja.
-

Pred rokom sa v hlavom meste Ruska zišla otvorená spoločnosť v uzavretom svete. „Paul Johnson“ doletel na svojom súkromnom lietadle do Ruska.

Na letisku ho čakala celá plejáda poskokov... Ruska.

- Dobrý deň, - povedal Rus, ako z maľby nejakého socialistického maliara. – Mám sa o Vás starať a splniť všetky Vaše prosby...
- Kde tu máte Kasíno? – spýtal sa „Paul Johnson“.. A doplnil: - A dajaké kúpalsko.

Horen hovoril zásadne Matrioškiňou.

Horen sa zabával v lietadle tým, že čítal Paula Johnsona prekladaného Marxovým Kapitálom....

- Chcel by som sa volať John Lennon... a zložiť Working Class Hero...

- Hovorte mi Paul, - povedal poskokovi.

- Teda... pán... Paul... O tretej sa máme stretnúť s prezidentom. A s ministrom hospodárstva Ruska...

„Paul Johnson“ sa zasmial. Pavol sa prestal smiať. Jedna a tá istá osoba, „Horen Working Class Hero“, zmenil tvár zo sekundy na sekundu. Poskok nevedel, čo si má myslieť.

Príliš rýchlo... sa menili vrásky na čele, vrásky a mimika tváre.

- Som... pánom... môjho času... – povedal Horen. – Budem meškať pätnásť minút... Viem veľmi dobre, čo Rusko chce. A ja som muž z Matriošky. Muž, ktorý nemá výchovu, - a Horen sa zasmial ako byrokrat v trinástom storočí.

Príliš rýchlo sa otočil poskok, chcel dať správu svojmu poskokovi, že Horen Working Class Hero... bude meškať ako sa na správneho robotníka patrí.

Prezident si zatiaľ dal tretiu vodku toho dňa. Jeho poskok sa smutne prizeral. Mohli by poskoka nazvať asistentom či námestníkom. A pritakal, aby si dal s prezidentom hneď ďalšiu vodku.

Chcelo sa mu plakať, že jeho život je životom niekoho iného. Bol to Váš život.

Bol to život bez radosti tej chvíle, kedy musel vykonať, čo sa žiadalo v kariére pre Working Class Hero.

- Horen... raz ho takto zabijeme... – a Kolja do seba vliadol vodku, na znak ako zabijú Horena.
- Áno, takto ho zapijeme. Ale už by sme nemali ďalšiu vodku, pán prezident.

- Odvtedy, čo som sa rozviedol s vlastnou manželkou, s ktorou stále som, neviem, či žijem sociálny život, - prehodil prezident. Jeho tvár bola tvárou vojaka z Červenej armády pred Berlínom.

Horen sa stretol s prezidentom v Hotely Volavka. Päť hviezdíčkové monštrum, ktoré patrilo židovskému veľkopodnikateľovi Zimmermannovi.

Zimmermann dal sledovať Kolju. A Kolja to vedel. Preto pil, a preto sa tešil na stretnutie s Horenom. Tešil sa na Working Class Hero.

Tešil sa na zmysel ľudského bytia ako sa vy tešíte na záchod.

Bol to iba vojak. „Všetci sme iba rovnakí pešiáci, veď aj prezident USA musí niekedy masturbovať“ – pomyslel si prezident Ruska.

Keď si s Horenom podával ruku, zašepkal:

- Modlím sa za Rusko... A za čo sa modlíte vy? Pán Horen...? – a Kolja mal tvár ako malé dieťa na vychádzke s mamou. Len tá mama nikde.
- Nemodlím sa... Ak by som sa mal modliť, tak by som sa modlil za ľudský rozum.

Horen sa na schôdzku dostavil z Kasína, kde prehral desať tisíc dolárov. Do vачku aparátника, ktorý mal na neho dohliadať, išlo tisíc dolárov.

Poskok sa sústredil na dialógy, len tak ako chcel Horen.

- Máte tu „ČÍNSKE ženy“?
 - Máme... máme... Máme.
-

Prezident vstal z podlahy.

- Je mi zle...

Berija stál stále v strede miestnosti.

- Zachvíľu príde Zimmermann. Viete, že nemá rád, keď v práci vyzeráte takto.
- Som Rus, ktorý slúži. Tak ma aspoň nechajte slúžiť tak ako chcem, aby som slúžil. Nikto tu teraz nie je.

- Horen má oproti nám jednu východu, jeho slúženie veci pre vec... je oveľa jednoduchšie. Je škoda, že Matrioška si dovolila podpísať ten paškvil... Lisabonskú kurvu (rozumej zmluvu) ... aby sa potom mohol stvoriť taký Golem, akým je Horen - Working Class Hero. Keď ho odstránime, iba vyvoláme nevôľu v Matrioške. Odpor... Ak by bol Rusom, vedeli by sme ako postupovať. Takto musíme byť opatrní. V EU si ho strážia ako skutočnú Matriošku. Veď zaplatil toľko prachov... aby EURÓPANIA prejubali tú Lisabonskú kurvu. Ako spojenie západného zmyslu prežitia života. Dokázal sa im vtrieť do zadku a prezentovať sa ako šialenec, ktorý sa myslí vážne spôsobom, ktorý je na odstreľ. A to oni milujú... Jednoducho ho nemôžeme odstreliť. A to je problém, - Berija dopovedal, čo hovoril s veľkým predsavzatím.

Ozvalo sa klopanie.

Vasilij:

„Som kto som... Mám čo mám... Musím slúžiť veci pre Vec samotnú. Som Rus.“

Tak Vasilij otvoril dvere.

Vpustil Zimmermanna. Židov mozog „pôsobil“ sexy ako Sergej Bubka v rokoch slávy a rekordov, ktoré lámal v skokoch o žrdi.

Vysoký, čierny megaloman. V podstate vlastní a dozorná rada všetkých ropovodov v Rusku. Bol obyčajným mužom. Len Vasilij a Kolja vedeli, že dozorné rady sú vlastne ŽIDOM. Rusko je Rusko.

Dozorná rada jednoducho bola Ruskom, doslovne, haha.

- Horen – Working Class Hero... Mali by sme ho odstrániť. Zavrieť do blázince. Nedá sa nejako udrieť cez jeho Čínske ženy? Je to predsa jeho jasná úchylka. Každý deň mať novú Číňanku a tváriť sa, že je to jeho manželka na večné veky... Veď s nimi ani nešuká... – a Zimmermann sa zahľadel na prezidenta.

- Zase iba chľastáte. Žiadny nový vývoj. Čomu to veríte? Myslíte si, že Vás nevymením?

Kolja sa zatváril previnene. Vasilij sa zatváril ako ten vojak odvedľa.

- Verím v Boha. Alkohol mi nemôžeš zobrať, - povedal Kolja skutočne previnene.
- Horen sem, Horen tam. Vymením ťa ako sme vymenili Nixona... Keneddyho... Lennona... Gorbačova.... Zavoláš veľvyslancovi Ruska v Matrioške. Hneď teraz. Budem tu stáť. Musíš byť ako working class hero... tak nasraný... Ešte si daj vodky!

Kolja splnil požiadavku. Triasol sa akýmsi nepokojom, ale inak fungoval ako správny vojak.

Fistula, zástupca, veľvyslanec Ruska v Matrioške zdvihol až po prepojení sekretárky. Kolja nečakal:

- Pán Horen („Give me some True, John Lennon, album: Imagine, 1971)) prekáža hospodárskym záujmom Ruska v dlhodobom horizonte... To ho nemôžeme nakaziť syfilisom ako Lenina, kurva? – Kolja sa snažil, aby Zimmermann, prísediaci v pracovni, mal pokojnú tvár.

- Na toho... by sme potrebovali pannu Máriu, aby sme ho nakazili... pán prezident, – povedal Fistula.

Fistula sa už dlhšie bál takéhoto telefonátu.

Fistula, dlhodobo závislý na dobrých filmoch Kubricka, vedel, že sa „Paulovi Johnsonovi“ a jeho rozmarom nevyhne.

- Všetci vieme, v čom je problém, ale nikto nechce zaplatiť... pokiaľ nebude mať zisk, – povedal Zimmermann. A doplnil dutým hlasom:

- No, keď to pôjde takto ďalej, jediné riešenie bude... v knihe Nepriatelia Spoločnosti od Paula Johnsona...

- Nie... to nie... Matrioška je v EU. Oni sú šelmy. Musíme byť pokojný, - povedal Kolja, prešiel si rukou po vlasoch. Vasilij sa „pomodlil k Zimmermannovi“, zdalo sa mu, že musí čosi urobiť. Tak urobil, čo musel, aby sa cítil dobre.

S Horenom Working Class Hero som sa stretol v jeho rezidencii. Bol rezistentný proti mojím pozdravom.

- Ešte mi dnes neprišla moja Číňanka. Nemám náladu na obchod, na ťažbu... Dnes nemám náladu... – oponoval mojej prítomnosti.

- Dnes zavolám do redakcie Kafky (bulvárny plátok) a dohodnem si rozhovor s Pelendrekom (Matriošková hviezda novinárčiny).

Povedal som - iba dobre.

Povedal som - iba ako chcete.

Pri takýchto ľuďoch si vždy uvedomíte, čo je to spoločnosť.

Americký prezident vstal z postele. Prešiel sa po miestnosti. Uvidel položené noviny, zo včera. Otvoril ich. Potreboval na veľkú. Našiel záchod. Zavrel dvere.

Americký prezident je „priateľom“ „Working Class Hero“ len do takej miery, do akej môže priateľstvo využiť. Ešte nevie o tom, že Horen sa chce vzbúriť.

- Čaká ma ďalší veľký deň v mojom úrade, - povie si povrchný prezident. Keď vyjde zo záchoda, oblečie sa.

Jeho manželka ešte spí.

Americký prezident je závislý z časti na liekoch na povzbudenie. Dnes ho navštívi lekár.

Lekár, rozumný člen lepšej strednej triedy v USA, člen rady pre globálne problémy otepľovania, prichádza o ôsmej ráno.

- Ste v poriadku... – konštatuje po prehliadke prezidenta. John, prezident, sa šťastne usmeje.

- Pán doktor, povedzte, čo je podľa vás najväčší problém dneška...?

- Tretí svet, - povie bez rozmýšľania lekár.

- Ako to myslíte? Ako?!

- My máme akú takú kontrolu nad svojimi ľuďmi, ale sú štáty, kde takáto kontrola chýba... Treba čakať problémy...

- Vy ste nejaký negatívny, - a prezident si vloží do úst tabletku.

- ...

- Bol som už všade, a viem čo myslíte tým, čo ste povedali. Ale verím...

Ozve sa telefón. Volá veľvyslanec USA v Matrioške.

- Pán prezident, máme problém. Podnikateľ „Working Class Hero“ práve oznámil, že chce vyťažiť všetky zásoby ropy a zemného plynu... Tie v Ľadovom mori... A ropovod má viesť cez celú Matriošku. Je to podraz. („S nami nikto vyjebávať nebude...“)

- Sú za tým Rusi?

- Nie... aspoň podľa toho, čo sa šušká...

- Working Class Hero je... terorista.

- Môže... – hlas sa začína strácať, po chvíľke je však naspäť.

Práve vstane manželka prezidenta. Umyje sa, prezlečie sa. Je to Americká Číňanka. Vojde do pracovne prezidenta, no ako si všimne telefonujúceho manžela, obráti sa a zmizne niekam do útrob bieleho domu.

Vraciam sa k „Paulovi Johnsonovi“. Odskočil som si u neho na záchod. Potreboval som to. Dvadsať štyri hodín mu slúžim, len tak ako chce docent práva.

„Paul Johnson“ je „blázon“: Deň čo deň má pri sebe inú Číňanku. A vždy ju volá Lia. Jediná podmienka je, aby rozumela Matrioškine. Čo je problém. Číňanky dochádzajú.

Je poobede, čakáme v rezidencii na príchod novej Číňanky.

- Toto ma drží pri živote, - povie pomaly. – Táto moja Číňanka.

Niekoť zaklope, niekoť vstúpi. Je to mladé dievča.

- Vitaj Lia.

Žena sa pousmeje. Working Class Hero jej podá ruku.

- Ita erat quando hic adveni. Utinam coniurati te in foro interficiant! Feles mala! – povie pokojne žene.

- Byť tu a teraz tu... – povie plynulou Matrioškiňou.

„Paulovi Johnsonovi“ sa v očiach objavia slzy. Ponúkne Číňanke miesto vedľa seba.

Horen mi povedal predtým ako prišla:

- Keď ich mením, prichádzam na to, o čom je život.

- A o čom?

- O ľuďoch, ale inak ako si myslíme. Môžeš si kúpiť chvíľu, ale nemôžeš si kúpiť vykúpenie z tej chvíle.

Horenove pseudofilozofovanie ma nezaujíma(lo).

Nateraz sa mi tá Číňanka páči. Je to príťažlivé dievča. Mladé...

Čínsky predseda vlády vstane z postele. Prejde do pracovne. Pozerá si obrázky svojich detí. Minulosť. Spomenie si na všetky príjemné chvíle, ktoré s nimi zažil. Okamihy plodenia...

Do pracovne pokorne vstúpi jeho pravá ruka, vysoký Číňan. Penis ma malý.

- Máme problém. „Working Class Hero“, ten veľkopodnikateľ z Matriošky, nechce zaplatiť „pokojné“ zo ziskov z ropy a zemného plynu v Ľadovom mori...

- Aká je taktika?

- Posielame mu naše ženy... Je na nich závislý...

- Na našich ženách... idiot.

- ...

- Koľko sme mu ich zatiaľ poslali?

- Tisíc päťsto jedna...

- Blázon. O čo mu ide?

- Dohoda bola taká... že zisky sa rozdelia... že EU za zisk nakúpi niečo od nás... a my... pomôžeme so svetovým poriadkom...

- A to hovorí kto? – so záujmom sa spýtal predseda.

- My.

- Myslel som si, - povzdychol si predseda.

Working Class Hero sa príjemne zabáva s novou Číňankou. Zobral ju do mesta. Ja mám konečne voľno. Ozvem sa premiérovi.

- Ako je na tom „Paul Johnson“?

- Tak ako vždy. Prišla mu nová zásielka z Číny.

- Aj dohoda s Čínou by bola lepšia ako žiadna dohoda... – premiér sa potil. – Z tohto bude medzinárodný problém, - povedal pomaly a zachrípnuto premiér.

Číňanka dostala jasné inštrukcie.

Working Class Hero sa nečudoval. Bral to športovo.

- Ak chceš každý deň novú ženu... z Číny, ktorá hovorí tvojou rodnou rečou... mal by si porozmýšľať... a čiastočne nechať znárodníť... zásoby v prospech...

- Neuveriteľné... Po celý čas nás iba okrádajú tí silnejší, a keď raz za čas príde človek s pravdou von... Chcú s teba spraviť len ďalšiu PERESTROJKU... – no, Working Class Hero nechcel prísť o svoju najväčšiu závislosť. O nové ženy z Číny.

- Budem rozmýšľať.

Poobede som sa vrátil k Working Class Hero. Plakal. Zdalo sa mu, že Číňanka ho nemiluje. Plakal pred ňou.

Vnútorne som sa zasmial. Ale inak som s ním súcitil.

- Ako môžeš pracovať, keď ťa nik nemiluje? – spýtal sa celkom vážne.

- Vy ste dieťa tohto storočia... – povedal som mu bez ochrany. Číňanka sa zahniezdila na mieste.

- Nie som dieťa... Miluješ ma? – spýta sa Číňanky.

- Záleží na tom, čo chceš počuť? Ponuka je jasná.

Vasilij zdvihne zo zeme prezidenta. A posadí ho do kresla. Zimmermann spí zvalený na matraci.

Ich rokovanie dopadlo ako vždy.
 Vasilij nemiluje ani trochu.
 Kolja kedysi miloval. Už je iba človek.

Nuž, všetko sa začína a končí v tejto pracovni. Prezident je duševne nahý, tak nech žije kráľ Žid. Ten sa strhne zo sna. Nepil, ale necíti sa zdravo.

Kolja zatelefonoval Berijovi.

- Mali by sme sa dohodnúť na postupe...
- Konanie vo veci Working Class Hero sa už začalo...
- Dobre, veľmi dobre, Berija.

- Cieľ bude... zničený... v prospech...? – spýta sa Zimmermann.

- Nevie, ale ako povedal Berija, konanie sa už začalo... - vysúka zo seba prezident.

Žid sa postaví, tá bolesť, ktorú cíti, je nebezpečná.

- Ukrižujme ho. Konečne nejaká akcia... atrakcia v spiacom svete.

Americký prezident dopil svoju tretiu kávu.

- Nerozumiem mu... Povedzte mi niekto ako myslí... – spýta sa na porade. Okolo neho sedí sedem... len sedem.
- Je to terorista... – povie jeden z jeho najmilších.
- Aký by mal byť zvolený postup?
- Je to terorista... – povie jeden z jeho najnenávidenejších.
- Možno by sme z neho mohli spraviť zločinca... Pamätáte si, starý dobrý obchod? – povie jeden z jeho najmilších. Najmilší sú akoby anonymní správcovia mozgu prezidenta.
- S Rusmi sa spojiť nemôžeme... – povie prezident. – Ich záujmy konkurujú tým našim. Ibaže by sme mali s ich záujmami zisk.
- Mohli by sme sa spojiť s vládou Matrioški. Tým sa spojíme aj s Rusmi...
- Sú primáli, ale mohli by sme poznať ich názor... Aj tak sa zase iba spoja ŽIDIA so ŽIDMI.

Prezident si čosi zapíše do zápisníka.

- Spojenie s premiérom Matrioški. Ihneď, - prezident dá príkaz svojej ľavej ruke.

Muž sa rozbehne k telefónu. Za tridsať minút je Premiér Matrioški na dráte.

Prezident USA sa nadýchne a povie:

- Prípady Working Class Hero... Musím vyjadriť znepokojenie.
- Uvedomujeme si zložitosť situácie... Rád by som Vás požiadal o pomoc v tomto prípade. Vy máte skúsenosti.

„Watergate nehrozí... A nájdeme správneho Oswalda.“

Matrioška sa rozhodla. Požiadala o „pomoc“ USA.

Sú štáty, ktoré sa dajú požiadať o pomoc... hrou na demokraciu... A sú štáty, ktoré sa o pomoc nežiadajú. Hrou na demokraciu nepotrebujú.

Working Class Hero pobozkal Čičanku.

Nepovedala ani slovo. Jej tvár zostala ľadová.

- Oteplenie... – povedala len tak.

„Paul Johnson“ sa zamyslel, ale jeho tvár vyzerala trochu nasprostasto.

Horen jej ešte povedal:

- Toto nie je zábavné, čakať na tvoje prebudenie.
- Nemám demokraciu v krvi.
- Aha.

Working Class Hero sa napije z kávy.

„Paul Johnson“ sa rozosmial. Jeho nálady sa menili prirýchlo.

Číňanka sa na všetko pozerala s nadhľadom.

- Nechcete sa milovať...? – spýtala sa, akoby sa ona chcela.
- Nie...

Číňanka sa usmiala.

Čínsky predseda vlády si prečítal správu, ktorú mu doručili na stôl.

- On je snáď ešte jediný kto naozaj... číta Marxa... – začudoval sa tomu, čo čítal.
 - Povedal „nie“... – potichu si sám pre seba povedal predseda. Ihneď si dal zavolať do pracovne námestníka.
 - Dostali sme ho... ako dostaneme všetkých... (working class heroes)... - a podal námestníkovi do rúk správu od agentky.
-

Working Class Hero sa začal smiať na filme, ktorý pozeral... celkom sám. Zaviedli ma k nemu.

- Rád by sa s Vami stretol predseda vlády, - povedal som mu. – Má na Váš čas... kedykoľvek... Mohol by to byť zaujímavý dialóg.
- Došli peniaze... aby sa vypracovávali... pozitívne recenzie... zo strany NÁRODNEJ BANKY...?

Našli sme si dobre chránené miesto. Reštaurácia, ktorá patrí ministrovi vnútra...

„Paul Johnson“ sa obliekol ako vandrák – a mal špeciálne prianie:

- Aby s nami išla dnešná Číňanka.

Vôbec som sa nečudoval.

Viedli sme sa autom, ulice prázdne, všetko vyzeralo ako v nemom filme. Mlčali sme.

Predseda vlády a premiér v jednej osobe už sedel pri stole. Sám... Práve mu doniesli jedlo.

Postavil sa a podal ruku v mene Working Class Hero..

- Pavol... – vyslovil jeho meno, akoby sa poznali odpradáva.

„Marx“ sa posadil až keď usadil dnešnú „Liu“.

- Pre dnešok Karol Marx.

Premiér si premeral Aziatku dosť nevyberaným pohľadom.

- Toto je Lia, - a Lia podala ruku premiérovi.

Premiér začal:

- Napriek tomu, že sme sa minule rozprávali ako starí priatelia... Znárodním Váš podnik... a všetci budú ticho... lebo odvediem... všimné...

- Počúvam vašu otázku... lebo zatiaľ som počul... len žartík... – povedal „Karol Marx“ a dotkol sa stehna Číňanky.

- Musím Vás informovať, že sme požiadali o pomoc USA v tomto probléme... Ak znárodníme... budú ticho... – a z premiéra to vyliezlo ako kebyže leží pod gilotínou.

- Koho? USA? Myslel som si, že sme v EU...

- Ak by sme nezasiahli... Cena ropy pôjde dole... Za to sa zabíja v sociálnom systéme... Nemôžete ohrozovať ekonomiky sveta... A ešte sú tu Rusi, ktorí súhlasia s postojom... USA...
 - Matrioška má vlastné zásoby na sto rokov a vy hovoríte čosi o zahraničných dohodách, ak Vás počúvam správne.
- Číňanka sa pousmiala.

Premiér sa pozrel na mňa. „Ako si vykonávaš svoju prácu?“ – vialo v jeho pohľade. Bolo mi ľúto... Ale docenta som poznal. „Odpustí mi“.

- Viete, pán premiér, ja milujem pieseň Working Class Hero od Johna Lennona... – povedal „Karol Marx“.

Čínsky predseda vlády sa stretáva s Ruským prezidentom. Kolja sa sotva drží na nohách. Mlčí a usmieva sa. Fotografovia fotia dvojicu.

V Pekingu:

Ruský prezident pil - diplomaticky: trochu – „priveľa“.

Keď ho predseda pozve do osamelej miestnosti s veľkým gaučom a s veľkým okrúhlym stolom, Kolja cíti „ČÍNSKY PROTOKOL“....

- Prepáčte, musím si odskočiť... na toaletu...

Kolja sa vyzvracia, a trošku sa mu polepší. Vasilij zatiaľ drží stráž. Keď vyjde Kolja zo záchodu, Vasilij ho odprevadí k predsedovi Číny.

- Zvládneš to? – spýta sa ho s obavami.
- Ale samozrejme... Ale samozrejme... Akoby Rus mohol sklamať Žida?
- Mysleli sme si, že Matrioška patrí do sféry vášho vplyvu, - povie predseda.
- Výhodný predaj, pán predseda...

- Mysleli sme si, že... je Váš človek... – povie predseda s pátosom...

- Má rád ČÍŇANKI... – povie Kolja a zľahka prížmúri oči.

- Nechcete vodu? – spýta sa predseda ako víťaz v boxérskom zápase.

- Voda by padla dobre...

Premiér sa ku mne nakloní. Cestujeme vo vládnej limuzíne.

- Tá Číňanka?

- Každý deň si objednáva novú...

- Číňania... vlastnia v podstate všetko...

- Len... v podstate... väčšinu závodov v Číne vlastnia ŽIDIA... Zábavné...

- Nomen - omen, - povedal som, len aby som čosi povedal.

- Working Class Hero... je najbohatším mužom Matriošky... a nie je Žid...

- Písal o tom iba bulvárny denník... - a hlboko sa nadýchnem.

- Buďte pri ňom... A strážte ho...

Prichádzam do rezidencie „Paula Johnsona“. Jeho chrám, jeho domček, má tri poschodia, je veľkým dielom v očiach Working Class Heroes...

Víta ma jeho „záhradník“.

- Podďte, len podďte... – a v tichu sa zasmieje.

- Pán má novú návštevu, - a zagúľa očami.

Čína dodala nové zbožie.

Pomyslím si:

„Čína je znova krok pred nami...“

„Karol Marx“ ma uvidí, ako vchádzam do siene, kde sa obeduje. Veľké lampy nad našimi hlavami sú svietidlá, ktoré nám dávajú zabudnúť kam ideme a čo chceme..

- Musím ťa zoznámiť s Liou.

A usmeje sa na mňa.

Tlačí ku mne novú Liu:

Nápadne sa podobá na tú zo včera.

- Tak čo hovoríš? Páči sa tí?

„John Lennon“ je ako veľké dieťa.

Odpovedám mu.

- Pekná žena...

Myslím na jeho patent...

Skupuje patenty na hybridné pohony...

Je majstrom skupovania výhodných patentov...

„Raz dovediem ľudstvo na Mars... Raz tam dovediem dajakú Liu.“

- Premiér vám posielal list... – poviem „Karolovi Marxovi“ v kapitalizme. A do ruky mu vložím list. Ihneď si ho prečíta. Zvráští tvár.

- Včera ste sa obracali na USA, dnes na Čínu. Tak už si vyberte.

Usadí ma za stôl, sedím oproti Číňanke.

Pobozká Číňanku. Tá sa iba usmeje.

- Viete, kebyže všetci viac myslia... Ja milujem Matriošku. Všetko robím iba kvôli nej. To snáď nechcete, aby sme skončili ako nejaká dojná krava pre všetkých okolo.

Trochu pravdy nezaškodí.

- Nie všetko je také prehľadné... Skúste si spomenúť... Len si skúste spomenúť.

- To, čo som sľúbil bez podpisu... Môžem predsa porušiť... ako ste porušili vy... To je môj názor.

- Ale medzi... rovnými... Uist'ovali ste USA, EU aj Rusko... Arabov... že sa Matrioška o zisk rozdelí. Že vaša firma urobí, čo musí, aby sa... „ľudstvu“ žilo ľahšie v ťažkej dobe...

- Aby sa ľudstvu žilo ľahšie v ťažkej dobe? – a „Karolovi Marxovi“ sa na tvári objavila grimasa pokrokového šílenstva.

- Mali by ste viac počúvať... Aby sa Vám čosi nestalo... Už tu bolo veľa ľudí ako vy.

-Tak čo sa stane?

- Pôjdu po Vás. A my Vás neochránime. Nikto Vás neochráni.

- Nikto ma neochráni? To je žart? Nepotrebujem ochranu. Ja som ochrana. Keď ma zabijú, všetko pôjde ešte ťažšie. A nakoniec môžem stratiť iba život. Už som videl horšie zápasy.